

ΠΤΟΥΚΕΤΟ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑ ΠΟΛΥ
ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΔΕΝ ΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙ
ΦΟΡΕΣΗΤΕ ΓΙΑ ΣΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΒΑΡΕΘΗ ΤΑ
ΚΟΙΝΑ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΦΟΡΕΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΥΠΟΔ
ΜΑΤΩΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ Σ
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΜΕ ΟΤΙ ΝΕΟΝ ΕΧΕΙ ΝΑ ΕΠΙΔΕ
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ.

ΣΤΑΜΟΣ ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗΣ

ΑΡΣΑΚΗ
ΤΗΛ. 26682

TITAN

Τὰ καλύτερα γυναικεία

ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ

υποδήματα έτοιμα και επί πα-
ραγγελία.

Αιόλου 94

Τηλέφωνον 23.484

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΑ ΓΥΝΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ

Τα ιδεώδη
διά όντου
μιζανπλ
περιαν

και διά ώραιες μπούκλες, διή γρήγορο στε-
μα, καταλληλότητα διά το ρολαρισμ
ακρων τών μαλλιών.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Δύνασθε νά προμηθευτήτε όλα τὰ Μεν
είς την άποθήκην ψιλικών

Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & Σ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΙΘ. 9-11

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ - ΔΙΑΝΙΚΗ

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της
Οφθαλμολογίας έν τῷ Πανεπιστη-
μικῷ. Μενάνδρου 27.-Αθήναι. Τηλ.
1.60.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALEXANDRE ARNOUX

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Την τελευταία Κυριακή του Μαρτίου, στά 1493, και ενώ ή
και πάλι της μικρής εκκλησίας του 'Αγιαμόντε άρχισαν νά ση-
μαίνου, καλώντας τούς χριστιανούς στην λειτουργία, ή Πέπα
περατήκε εραφικά έξω από τό σπίτι της, άναμάλιασμένη, ξε-
κάτωτη, μέ μάτια θρόναινα, ούρλιαζοντας από τόν τρόμο
της.

Η Πέπα ήταν, μιά γυναίκα εύσωμη, μελαχροινή, φλύαρη σέ
άσπαστο βαθμό, φιλόθηρική και φιλήδονη συγχρόνως. Οι
γέροντες έλεγαν γι' αυτήν ότι την παρηγορούσε στή χηρεία της
ή Διέγο Τζιλ, ή κηπουρός του δημαρχείου ένας παύσηλος και
εραγκισμός άντρας, που δέν μπορούσε νά τόν άντικρύψει χω-
ρίς νά φέρει στό νου σου την εικόνα ενός σκελετού, χωρίς
σάκες.

Έπαινε ότι ή Πέπα ήταν χήρα; Κάνανε λάθος. Η αλήθεια
ήταν ότι και ή δια είχε βεβαιωθή πειά από καιρό ότι δέν θα
επιβίωσει πειά τόν άντρα της, τόν Ροδρίγο, ή όποιος έφυγε
μιά μέρα μέ τό 'Σάντα Μαρία' γιά μακρινούς και άγνωστους
τόπους. Κυβερνήτης του καραβιού αυτού ήταν, ένας μισοπλά-
τος γενός. Χριστόφορο Κολόμβο τόν έλεγαν. Και ή άνθρω-
πος αυτός ξεκίνησε γιά ένα μακρινό ταξίδι, λέγοντας ότι πή-
γανε ν' άνακλώση μιά άγνωστη χώρα... Τί τρελλοί που ύπαρ-
χουν σόν κόσμο, Θεέ μου!

Και ή Ροδρίγο δέχτηκε ν' ακολουθήση τόν ανισόρροπο Χρι-
στοφόρο Κολόμβο στην επικίνδυνη περιπέτειά του. (Μήπως είχε
και άλλος περισσότερο μυαλό;) "Υστερα από δυό χρόνια ή
Πέπα, βλέποντας ότι ή άντρας της δέν γυρνάει, τόν νόμισε
πεθαμένο, τόν έκανε ένα μνημόσυνο και... παρηγορήθηκε στην
άνκαλιά του Διέγο Τζιλ.

Σαφικά όμως ή Ροδρίγο ξαναγύρισε στό 'Αγιαμόντε!
Μήπως δέν τό λέει και ή παροιμία: Κακό σκυλλί, ψόφο δέν
έχει!

Κανείς στό χωριό δέν ήθελε νά ξαναδύ τόν Ροδρίγο, ούτε οι
παγγαριαί του, ούτε και ή γυναίκα του. Κανείς δέν θα λυπό-
ταν γιά τόν θάνατό του. Κλέφτης, θλάσφημος, μέθυσος, θά-
νατος, καταδικασμένος τρε'ς φορές σέ θάνατο, ή Ροδρίγο ά-
πορίσσει νά ξενιτευθή κυρίως γιά νά γλυτώση από την κρε-
μάση. Η Πέπα, λοιπόν, ζούσε εύτυχισμένη χωρίς τόν προκα-
λέτη της. Έκείνο τό πρωτό, όμως, την τελευταία Κυριακή του
Μαρτίου, στά 1493, αυτό τό ερώσημα της Κολάσεως ξαναγύ-
ρισε στό 'Αγιαμόντε. "Αδίκη νά είνε ή ώρα που τόν έφερε!
Πέρασε από τό χωριό χωρίς νά τόν δει κανείς. Και πήγε και
χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του.

— Ποιός; ρώτησε από μέσα ή γυναίκα του.

— Εγώ! της άποκρίθηκε

— Ποιός εσύ;

— Ο άντρας σου.

— Ποιός άντρας μου;

— Έγεις πολλούς άντρες, παλη-
γογάκια; Είμαι ή Ροδρίγο!

— Αδύνατο! Ο άντρας μου ή
Ροδρίγο κάνει τώρα παρέα του δι-
αδούλου, στην Κόλαση.

— Άνοιξε την πόρτα;

— Δέ, υποδύ ν' άνοιξω την πόρ-
τα σ' άνθρώπους που δέν ξέρω.

— Άνοιξε την πόρτα, στρίγγλα, βρυχήθηκε τότε ή Ροδρίγο,
νά μη την σπάσω μέ μιά κλωτσιά και μπό μέσα και σέ μελα-
νιάσω στό ξύλο. Βρώμα, αδιάντροπη, άναθεματισμένη παληγο-
γάικα!

Από τόν τόνο της φωνής του και από τις άβρες έκφράσεις
του, ή Πέπα θεβαιώθηκε, δριςτικά πειά τη φορά αυτή, ότι
έκείνος που χτυπούσε την πόρτα της, ήταν πράγματι ή άντρας
της. Η σκέψη ότι είχε ξαναγυρ'σει ή σατανάς αυτός και ότι θα
ξανάρχιζαν τά παλιά της μαρτύρια, έκανε τό μυαλό της νά
σαλέψη. Και ή Πέπα πετάχτηκε τρομαγμένη έξω, από ένα
παράθυρο, και άρχισε νά τρέχη στό χωριό, ζητώντας βοήθεια
από τούς συγχωριανούς της...

Μερικά παλληκάρια την λυπήθηκαν στην κατάσταση που βρι-
σκότανε και φάνηκαν πρόθυμα νά την συνοδεύσουν, ως τό σπίτι
της, γιά νά την προστατεύσουν από τόν άντρα της.

Στό μεταξύ, ή Ροδρίγο είχε σπάσει την πόρτα του σπιτιού
του και στρογγυλοκόπησε γάμω, στή μέση του δωματίου. "Α-
ναί! μιά πίπα, δάσο ενός 'Ινδού από την 'Αμερική, έβαλε τόν
παπαγάλο του, που τόν είχε φέρει και αυτόν από εκεί κάτω,
νά καθήση στόν ώμο του, και περίμενε νά γυρίση ή γυναίκα
του.

Ήταν, δασύτριχος, μέ σώμα κεντημένο από διάφορα στολί-
δια—γοργόνες, καράβια, μαγαζιά και άγκυρες, μέ μέταλλο γα-
μινό και ρυτιδωμένο, μέ δόντια μαυρισμένα και μισοσπασμένα
άλλα από τις γροθιές που έφτανε. Στά μάτια του, όμως, δάσος
ζε κανείς ένα προσάεινο παράπονο, μιά άπέραστη νοσταλγία.
Και ή έκφραση αυτή του βλέμματός του έκανε νά φαίνονται
πίδ' άπ'αλλά, πιο μαλακά τά τραχεία χαρακτηριστικά του προ-
σώπου του.

Όταν είδε την γυναίκα του νά μπαίνει στό δωμάτιο, συνοδεύ-
ομένη από τούς φρουρούς της, χαμογέλασε παράξενα.

— Τί τούς έφερες αυτούς μαζί σου; την ρώτησε.

— Τίποτα, τίποτα, τσούλασε ή Πέπα. "Ηρθαν οι άντρες
νά σέ δούν, άδελφε έμαθάν ότι γυρίσες!

— Και μέ ρώτησαν έμένα αν θέλω νά τούς δώ κι' εγώ; βου-
χήθηκε ή Ροδρίγο.

Οι ύπατασται της Πέπας ένοιωσαν τότε τά γόνατά τους νά
κόβωνται. Κι' έπειδή ήξεραν, ότι δέν ήταν φρόνιμο νά προκαλή
κανείς την άργη του Ροδρίγο, πρότιμωσαν νά σφύρουν, γιά νά
άφήσουν τά περιττέρια μόνο τους.

— Δέν φαίνεται γαρύμεινη που μέ ξαναβλέπεις! είπε τότε ή
Ροδρίγο στην γυναίκα του.

Έκείνη προσπάθησε νά διαμαρτυρηθή μ' ένα άόριστο κήρυμα
του κεφαλιού.

— Νομίζεις όμως συνέγινε ή
Ροδρίγο, ότι είμαι γαρύμεινος έ-
πειδή έπανάβλεπα έμένα και άλλο
τό σκυλλόλοϊ του χωριού μας;
Από τόν καιρό που πήγα έκει
κάτω, σ'ας έγω άπιδάσει ή
λαση. Γιατί γύρισα πίσω; θα
μολήσες. Γιατί ή άνθρωπος είνε
δειλός και άναήθης... (Ναι, τί
μέ κτύπας είσαι; Κι' εγώ είμαι

δειλός και ανάνδρος!... Εγώ, ο Ροδρίγο! Μερικές παλιές αναμνήσεις τον κάνουν να μη μπορεί να προχωρήσει στην ζωή, χωρίς να γυρίσει κάθε τόσο πίσω του τα μάτια του!... Το ίδιο έπαθα κι' εγώ...

—Δεν μου λές, αλήθεια, τί είδες εκεί κάτω; τον ρώτησε ξαφνικά η Πεπίτα.

—Η γυναίκα περιέργειά της την έκανε να λησμονήσει για μια στιγμή τον φόβο της.

—Είδα πράγματα που δεν μπορεί να φαντασθώ ο νους του ανθρώπου! αποκρίθηκε ο Ροδρίγο, καρφώνοντας τα βλέμματά του στο κενόν, μ' έκφραση άπειρης νοσταλγίας. Είδα ποτάμια πιο μεγάλα και από θαλάσσιες, βουνά πιο ψηλά και από τα σύννεφα, δάση πιο πυκνά κι' απ' τα μαλλιά της κεφαλής σου. Είδα καινούργιους ανθρώπους, είδα.

Και ο Ροδρίγο εξακολουθούσε για πολλή ώρα ν' αφηγείται στη γυναίκα του, που τον άκουγε κατάπληκτη, τα όσα παράξενα και άσυνήθιστα είδε στον μακρινό εκείνο κόσμο—τον Νέο Κόσμο—στον οποίο ένας μισοπάλαβος, ο Χριστόφορος Κολόμβος, είχε οδηγήσει μερικούς ανήσυχους τυχοδιώκτες, μερικούς ανθρώπους που ήθελαν να φύγουν μακριά από την πατρίδα τους, επειδή το κεφάλι τους δεν στεκότανε καλά στους ώμους τους...

Και η Πεπίτα τον άκουγε, μαγεμένη... Και τα μάτια του Ροδρίγο είχαν πάρει τέτοια έκφραση καλωσύνης και ευδαιμονίας, ενώ ο αγριάνθρωπος αυτός εξιστορούσε το θαυμαστό του ταξίδι σ' έναν άγνωστο κόσμο, ώστε σε μια στιγμή, η Πεπίτα, συνεπαρμένη από ένα απροσδιόριστο ένθουςιασμό, πλησίασε το Ροδρίγο—και φίλησε με λατρεία τα μάτια του αυτά, τα τόσο νοσταλγικά...

Πέρασαν δύο, τρεις, πέντε μήνες...

Στο διάστημα αυτό, ο Ροδρίγο μαρινάριζε, έζησε μέρα με τη μέρα...

Οι συγχωριανοί του δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί συνέβαινε μ' αυτόν τον άνθρωπο. Όταν τον έβλεπαν να περνά από τους δρόμους του χωριού σκυφτός, καμπουριασμένος, με τον παπαγάλο του σκαρφωμένο πάνω στον ώμο του, με βλέμματα αποχαμένα, δυσκολευόντουσαν, ν' αναγνωρίσουν στον φιλήσυχο αυτόν και όνειροπαρμένο άνθρωπο τον παλιό Ροδρίγο, που ήταν, πάντοτε έτοιμος να τραβήξει το μαχαίρι από τη ζώνη του, με την παραιτική αφορμή...

Και το πιο περίεργο ήταν ότι η Πεπίτα είχε άφοια μ' όλη της την ψυχή στον άντρα της. Ο Διέγο Τζελ, ο κηπουρός του δημαρχείου, του κάκου την προσκαλούσε στην καλύβα του. Έκείνη του άπατασε με περιφρονητική σιωπή...

Μια μέρα, ο Ροδρίγο πέθανε. Πέθανε από μια παράδοξη αρρώστια: "Ε-θνη σιγά-σιγά στα πόδια του, έλυσε σαν το κερί... Τα τελευταία του λόγια ήταν:

—Εκεί που πηγαίνω, θα ξαναδώ άραγε τον Νέο Κόσμο;... Καί, νεκρός, ήταν τόσο ώρας, ώστε οι γνωστοί του δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο τερατόμορφος Ροδρίγο άλλαξε τόσο γρήγορα με τον θάνατό του.

—Υστερα από τρεις μέρες, πέθανε και η γυναίκα του η Πεπίτα.

Και αυτής τα τελευταία λόγια ήταν: —Θα δω άραγε τον Νέο Κόσμο;...

Και τα δύο αυτά πρόσωπα, ο Ροδρίγο κι' η γυναίκα του, στάθηκαν τα πρώτα θύματα της ταραχής, στην οποία σκόρπισε τον κόσμο η ανακάλυψις της Αμερικής από τον Χριστόφορο Κολόμβο.

Σας αφηγήθηκα μια ιστορία αληθινή και στην τελευταία της λεπτομέρεια.

Και αν δεν με πιστεύεις, έφωνα άναγνωστή, μπορείς να πεις στο Άγιαζόντε και να δεις το μνήμα του Ροδρίγο και της Πεπίτας, με το μονόγραμμα του Κολόμβου σκαλισμένο από τον ίδιο πάνω στην κρύα ταφόπετρα...

ALEXANDRE ARNOUX

Στρογγυλοκάθετος χάμω, στη μέση του δωματίου...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤ

Λάθος ο... Στο νέο γινάτρει της συνοικίας είχε σταλή μια πρόκληση γεύμα. Την άλλη μέρα, η οικοδέσποινα έλαβε ως απάντηση στην πρόσκλησή της ένα τελείως δυσανάγνωστο γράμμα.

—Απ' αυτό το γράμμα δεν καταλαβαίνω τίποτα είπε ο άνδρας της. Δέχεται ή αρνείται την πρόσκλησή μου;...

—Αν ήμουν στη θέση σου, της απάντησε εκείνος, θα να το γράμμα στο φαρμακοποιό. Μόνο οι φαρμακοποιοί ροφούν και διαβάζουν τα γράμματα των γιατρών.

Πράγματι, η κυρία, άκουσε τον άνδρα της και πήγε να σε το γράμμα στο φαρμακοποιό. Έκείνος, αφού το είχε προσεκτικά, μπήκε στο εργαστήριό του, απ' όπου έβγαλε σε λίγο, κρατώντας στο χέρι μια μπιτολίτσα.

—Ετοιμο το γινάτρει για τις αναγοδίες, είπε στην Κόκαλο η κυρία.

Μυστικό... —Γιατί δεν παρευρισκόσουν στην δεξίωση του Μπλου...

—Υπήρχε κάποιος σοβαρός λόγος.

—Μπορώ να τον μάθω;

—Αν μου υποσχεθής ότι θα τον κρατήσεις μυστικό;

—Σοφ το υπόσχομαι.

—Λοιπόν, δεν πήγα γιατί δεν μέ...προσκάλεσαν!...

Στατιστικά

Εργα... —Το έργο...

—Πορίσματα... —Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

—Το έργο...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΥΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΕΛΩΝΙΑ

Μ...

Αντίστροφα κανονικά, Σώμα ένδυμίζον φιογώρες άρχαίων άναγλύφων. Πρόσωπο δού, γεμάτο ραδιόνητα. Μάτια γεμάτα φως, φως γλυκύ, φως βαρύν, φως εκ φωτός θεικού και άποκόσμου. Μαλλιά, που θα ημελοόσαν την αληθιότητα του Άδριατικού. Μαλλιά χρυσά, μαλλιά φεγγαρόσημα ως φωτιστέφανος εις πρόσωπον δι' άγίας, αλλά Φύνη, Ίδιοσημασία θεομυ και φλογερά. Καρδιά παιδική και καθόλου κλειστή. Ένθυμίζει πολύ, ως σύνολον, τα έξωτικά άνθη. Μακάριοι οι άποκαθύνοντες το άρωμά της!...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Στην έπαύση του καθηγητού και της κ. Γ. Σωτηριάδη έτελέσθησαν την περασμένη έβδομάδα οι γάμοι της θυγατρής των Ρωξάνης Σωτηριάδη μετά του Άμερικανού δημοσιογράφου κ. Σέτζουκ.

—Η νύμφη, άγγλικής όμορφιάς, με φόρεμα κομψότατο.

—Παρίστατο η κ. Μάκ Βη, η κ. Άϊζενλορ, η κ. Ντεμίντωφ, η καλή Μαίρη Ουάιτσο, ο κ. και η κ. Δ. Πετροκοκκίνη, ο κ. και η κ. Γ. Παπά, ο κ. και η κ. Κ. Βάσσου, ο κ. και η κ. Ι. Βορρέ, ο πλοίαρχος και η κ. Ούιτσερ, ο κ. και η κ. Σωτηριάδη, φέρουσα κομψή τουαλέτα, η χωριωμένη δις Βάσσου, κλπ. κλπ.

—Οι νεόνυμφοι άνέχονταν δι' Άμερικάν.

—Δεξίωση—μερίτζα παρά τή κ. και τή κ. Άλ. Σκαναβή, σε μια μαγευτική βεράντα.

—Με φόρεματα πολύ κομψά, διακρίνονταν τας κ. κ. Νικολαΐδη, με καπέλο-μαστί, μαγντό και καπέλλο μαρρόν, Γ. Άργυροπούλου με έμπαι-νέ μαύρο και λουλούδια άστρα και κόκκινα, κατελιν μούρη, Έμπειρίκου με Παριζάνα σύνολον μπλέ και μαγντό άσπρο, Ροδοζανάκη με φόρεμα άσπασμον σε τόνο μαύρο, κλπ.

—Έκλειτος κόσμος την περασμένη Τρίτη το βράδυ στο φιλόξενο σπίτι του κ. και της κ. Ζαλοκώστα.

—Μερίτζα, πόκερ, όλιγος χορός, κλπ. κλπ.

—Η κ. Ζαλοκώστα και η κ. Παπαχατζή έξαφαιρικά κομψές, με έμπαι-νέ σε φόνο μαύρο, με πελώρια χτυπητά σχέδια. Η κ. Μπότση ι-κατέτος όμορφη, με κίτρινο έμπαινέ, και η κ. Δροΐνια, με φόρεμα από ζαρέζι μπλέ μωβ και βυσσινί, σε άρχαϊκή γραμμή.

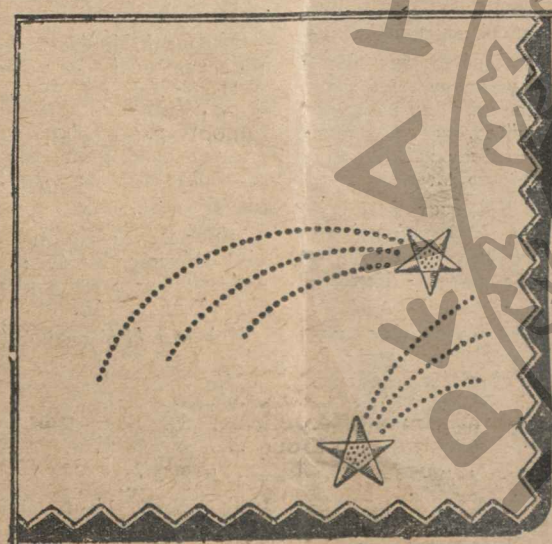
—Διακρίνανται επίσης την κ. Τιερόν, με ιδόρογυμνο έμπαινέ, την κ. Σωτηριάδη με γκρι, την δις Παπαζόγλου, την κ. Ι. Χωρέμη, έλευ-πασα πολύ, με κατακόκκινα, την κ. Φ. Καμπάνη, την κ. Μπίστη και την κ. Καρέλα με μαύρα, την κ. Μελά, την κ. Πεζά με μπλε άνοι-κά, την κ. Γκίνι, την πριγκίπισσαν Καντακουζηνού, την κ. Γ. Μελά, την κ. Σ. Μάτσα, την κ. Ραζέλου, την κ. Ζογκιμά, την δις Σινόσσο-γλου, και τούς κ. κ. Παπαϊωαννάντουλον, Ζαλοκώσαν, Άξελόν, Μπί-στην, Πεζάν, με άθρογα λευκά σμόκιν, και τούς κ. κ. Μάτσαν, Κάρτα-ιν, Βέρσαν, Ράλλιν και Βαλαορίτην.

—Την Παρασκευή το άπόγευμα, ο πρε-σβυτης της Γαλιλίας και η κ. Τιερόν πα-ρέσαν τείον εις μικρόν κυκλον φίλων.

—Ο οικοδέσποινα, με κομψήν τουαλέτα κακοίττα της Λελόν, από μουσελίνα καρό με μπλε και άσπρο.

—Είς την μεγάλην τραπέζιαν με τας θυμωσας σταπασερ, διεκρίνανται την πρεσβυτη της Βασιλίας κ. Ελλιάλο, με πολυχρυσον έμπαινέ, τον γραμματέα της Άγγλικής πρεσβείας και την καλή Μαίρη Ουάιτσο, την κ. Άμφοζο με λευκά, τον κ. και την κ. Γ. Σκουζέ, την κ. Μ. Βλα-στόν, την κ. Ι. Σεργέη με σύνολον κίτρι-νον, τον κ. και την κ. Χ. Ζαλοκώστα, την κ. Σ. Διβεράτου, την κ. Μ. Έμπειρίκου, κομψότατη, με φόρεμα στίλ της Βιοννέ, από ταφτά μαύρο, και μεγάλο καπέλλο ρε-λεβέ, την κ. Παπαχατζή, τον κ. και την κ. ντε Πουτιμοντέ, την κ. Σίλλεμ, χαρι-εστατή, με τουαλέταν μπλέ και μεγάλη κα-καλιν κίτρινη, την ώρααν κ. Ρομπέρ Μιν-νί, της διδας Ειδικείδον, ντε Μαννεβίλ και Θεολόγην, και τούς κ.κ. Βιέρσαν, Ντίζαν-γρημ, Πιερίτζ, Έμπειρίκον κλ.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Όραίο κέντημα για γαρνίρισμα των άσπρορουχών

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Μαρίε, Τρίπολη. Το τόσο συχνό λούσιμο μάλλον βλάπτει τα μαλλιά σας, παρά τ' όφελει. Λούζετε τα μαλλιά σας το συχνότερο μιά φορά τη εβδομάδα. Κά-νετέ τους φοριζόν, τρίβοντας δυνατά τις ρίζες των με-

το έξης φάρμακο :

Alcool camphré 100 gr.

Essence de terebenthine 25 >

Ammoniaque 3 >

Βουρτσίζετε τα μαλλιά σας επί πολλήν ώραν. Για τόν ιδρώτα των ποτών, σάς συνιστώ να κάνετε ποδόλουτρο δύο φορές την ημέρα, αν είνε δυνατόν, τρίβοντας μέσα στο νερό λίγη σόνη. Κατόπιν αλείφετε τα πόδια σας με το έξης ύγρό :

Formol 2 gr.

Essence d'eucalyptus 10 >

Glycerine 40 >

Alcool camphré 80 >

Alcool pur 200 c. c.

Όσο σπάζετε τα σκυριά σας, τόσο θα πληθαίνουν. Μην τα παίζετε λοιπόν καθόλου. Βάζετε τακτικά τ'ακ και το βράδυ αλείφετε τα με την έξης πομάδα :

Lait de souffre 3 gr.

Oxyde de zinc 10 >

Amidon 10 >

Vaseline Americaine 30 >

Θεσσαλονικιά ν. Χρησιμοποιείτε την Vanishing Cream του George. Θα σας όφελιση πολύ και θα κάνει την πούδα να στέκη κα-λά στο πρόσωπό σας. Το βράδυ καθαρίζετε πρώτα το πρόσωπό σας με την κρέμα και κατόπιν με το Skin Tonic No 1 του ίδιου οίκου. Και τα δύο προϊόντα είνε φθινα και άπολύτως άγνά. Για τ'α χείλη σας χρη-σιμοποιείτε την έξης συνταγή :

Cire vierge 10 gr.

Essence de benjoin 4 >

Αποφεύγετε όμως να τ'α γλύφετε και να κόβετε τις πετσούλες με τ'α δόντια σας. Σίς επόμενες ερωτήσεις σας θα απαντήσω στο προσεχές.

Α. Χ. Κινέζαν, Θεσσαλονίκη. Άπαγορεύεται να μεταχειρισθίτε άποηλωτικό για το πρόσωπό σας, γιατί μπορεί να τ'α καταστρέψετε.

Στά ίσχυοντα καλλωνής θα σας άραφούν τις τοίχες, αλλά η θεα-πέα αττί και πολυέσθη είνε και δεν είνε όριστική. Σας συνιστώ να χρησιμοποιήτε μόνον το άποηλωτικό με το νερό ή με τ'α ζάχαρι, των οποίων τη συνταγή θα βρήτε σε προηγούμενα φύλλα. Για τ'α τοίχια δέ του άπάνω χείλους, άπαγορεύεται και αυτό άκωμη το άποηλωτικό του κεριού και τ'α ζάχαρης. Περιορίσεσθε να τ'α βρέχετε μόνον με λίγο οξυζενέ, για να ξαφείνη και να μη φαίνεται. Για να καταπολεμήσετε τη δυσκολιότητα, η όποια άσφαλώς είνε αττί νάχετε κακό δερμα, να τρώτε μαύρο ψωμί, πολλά χόρτα, ιδίως ζολοκύνθια με μπάλο λάδι, πολλά φρούτα, και το πούδι νηστική, μιά κουτάλια ροδόσπαρα ή ένα ποτήρι νερό — όχι παγωμένο. Κάνετε πολλούς περπάτους και πολλή γυμναστική. Πολύ όφελιμο είνε επίσης πούν σκωπίζετε να κάνετε πε-ριστροφικό μασάζ στην καλιά σας, πολύ έλαφρό, σφονότας την πα-λάμη σας εκ των δεξιών προς τ'α άριστερά 50 φορές. Από φορές τ'α βουμάδα — όχι πε-ρισσότερο — παίοντε λίγο Ένος ή Μαννη-σά Παλλεγγίνο. Κρέμα χρησιμοποιήτε ατ-τήν που συνιστώ παρατάνω στη «Θεσσαλονι-κιά».

Μαίρη ν. Μ. Καλοκαινά παπουσία συ-νηθίζοντα φέτος πάρα πολύ τα άσπρορουχα και γενικά τα δίχρωμα, με βάση πάντοτε το άσπρο. Το πούδι θα φοράτε σανόμια με χα-μύλο τρεφών και το άπόγευμα γούδα ή σαν-δάκια με ψηλό τακούνι. Τα χρωματικά κα-παρία συνηθίζοντα πολύ φέτος, αλλά δεν σάς τ'α συνιστώ, γιατί δύσκολα καθαρίζουν κ' ό η σκόνη τ'α καταστρέφει.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΑ ΜΑΣ

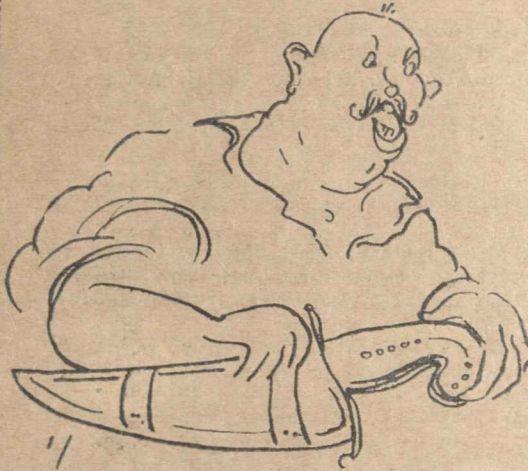
Στο «Μπουκέτο» προσέχω μιά σειρά ά-στοιχογραφικών εξοφυλλών του διακε-κριμένου καλλιτέχνη κ. Δου. Βαρθω-στά. Το «Μπουκέτο» έξοφάσκει την τα-κτική συνεργασία του έλκετου ζωγράφου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Ο κόσμος άνεδοκατέβαινε στο δρόμο του κομπιναίου, άρσενικός και θηλυός, μεγάλος και μικρός, πλούσιος και πέννης, άρχοντες και υποτελείς. Ένα πυκνό ποτάμι περιπατητών, που παλαιότερα ήταν με τον ίδιο ρυθμό και την ίδια κίνησι, σαν μηχάνημα εργοστασίου. Σκόνι, τούλα, ξέστα, ιδρώτας, στενοχώρια, διαγκωνισμός, μά και ελπίδες, και απόλαυσις, και βιολογική και εθιμική για τους περιπατητές. Έκθεσις, θά νόμιζε κανείς, προσώπων, από μόνον κομποποιών. Καθένας ήταν και έκθετης και έκπιπτης. Έξέθετε τον εαυτό του σ' επιδείξι και έκρινε και κατέκρινε των άλλων την εμφάνισι και πα-

Έμειναν με άνοιχτο το στόμα !...

ρουσία. Στα έκάτερωθεν του δρόμου καφενεία καθόντουσαν, άληγοι, σαν ζωγραφισμένα, οι προνομιούχοι, έκεινοι που είχαν να πληρώσουν μιά πίστα, ένα ούζο, μιά λεμονάδα, ένα «υποβόχιο». Έσμός ανθρώπων και σωρός. Καθώς έβλεπε κανείς κεφάλια άπάνου σε κεφάλια γυρισμένα δια πρὸς τὸ δρόμο, νόμιζε πως έβλεπε σωρός πεποτιών, τὸ καλοκαίρι, μέσα στὰ μανάβια.

Ένα πειραχτήριο, μιά πειραχτήριον με πνεύμα και διάδροσι, ὁ δικηγόρος Γκάλλας, μᾶς εἶπε ξαφνικά :

—Ξέρετε ποιά ἀπ' όλες τούτες πού συχνοπερνούν, φοβάει τὸ πὸ ἀκριβὸ κομπιναίων ;

—Μά, δὲν...έρευνήσαμε καμμιὰ ! τοῦ ἀπάντησα.

—Εγὼ δμως τὸ ξέρω.

—Αθεόφοβε, τοῦ εἶπαμε. Τί εἶσαι, ταῦρος, Ταρταρίνος, Δὸν Ζουάν ἢ Καζανόβας ;

—Τίποτα, μᾶς εἶπε, ἀπὸ όλα αὐτά. Εἰμαι μόνον δικηγόρος.

Καὶ μᾶς ἐξήγησε τὸ αἶνιγμα.

Δούλευαν, λέει, ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὰ σφαγεία. Κάποια γορτή ξημέρωνε. Ἀπ' ἔξω περνοῦσε γογγόρο - γογγόρο καὶ γαργαριστό, ἕνα ποταμάκι, καὶ ἕνα ἀεράκι στέγνωσε τὰ ἀπλωμένα ρούχα τῶν γειτόνων. Ἀνοιχτὸ τὸ μέρος καὶ εὐήμερο. Ὁ ἥλιος ἐθόπευε τὴς φύσεως τὴν ἀναγέννησι, ξαπλώνονταν μαλακὸς στὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, γυάλιζε ἀπάνου στῶν ἐκαλάφων τις χαντζάρες καὶ τὰ σιδηρικά, γυαλοκοποῦσε τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ χάιδευε τὰ στεγνώνοντα ἀσπρόφρονχα, πού τὰ προσκύωνε τὸ ἀεράκι... Καὶ σάν ἐγειρε στή δύσι του, ἔφριξε καὶ λίγο ὄνειρο, λίγο μυστήριο, σ' ὅλη τὴν εἰκόνα.

Τὰ στεγνώνοντα ρούχα αἶψαν μὲ τ' ἀεράκι καὶ ἀναδεδύντουσαν πλῆθος κομπιναίων. σάν δειλινὲς νεράιδες, πού πῃ κανεὶς γελᾶσαι ; χορεύοντε κοντὰ στὸν ποταμὸ καὶ παίζουνε καὶ κινηγιούνται.

Θεέ μου !... Τί πειρασμός καὶ ταραχὴ, γιὰ τὸν πολυαίμο χασάτη, πού γούρλωνε τὰ μάτια του καὶ σὲ κάθε νυχτικὸ ἀνέμισμα ἔβλεπε καὶ μιά εἰκόνα γυνῶν σωμάτων καὶ προκλητικῶν, μόλις ἀπὸ τὰ κομπιναίων κα-

Τὸ παιδί ἔδωκε τὴ σφαγίδα...

λυτομένων, πού ἀναλγώνονταν μπροστά του καὶ λαγγύονε καὶ παίζουν, καὶ τὸν προκαλοῦσαν καὶ ἀνεκλάδζοντο !...

Καὶ ἦσαν ἐκεῖ πέ-ρα τὰ πλατεῖα καὶ τὰ φαρδεῖα ἐσφοροῦχα τῆς χοντρο - Κατερίνας, λευκὲς ἀπολαύσεις, στρουγγυλές, πα-

χειές, Θεέ μου, σάν νὰ βουτᾷ κανεὶς ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ σὲ φρέσκο βοῦτυρο ξαγαρομένο, Χριστέ μου, σάν νὰ τρώῃ γλυκάδια, ροδοψημένα ἀπάνου σὲ μιά σι-γαρή φωτιά !...

Ὁνειρὸν ἐπαλήθεον, ἀπόλαυσις, γιὰ ἕνα χασάτη καὶ ζωέμπορο, καὶ μακαρισμός !... Παράδεισος, αἰωνιότης !... Καὶ ἦσαν ἐκεῖ, ἀνεμίζοντα, σάν νὰ ἐκινούντο χαρετώντα, καλοῦντα, ἀναμείνοντα, καὶ τὰ μακρὰ, λιλά καὶ δαντελλωτά, τῆς κυ-

—Εἶπε βρισιὰ νὰ τὴν

Νομοκτενίατρος τὰ σφάγια, «ἀνάγκαι», ἐμψοχοί, ἐπρωτάτοι «ἐργοῦροι» κλπ., καὶ τὴ χτύπησε σὲ ὅλα τῆς Μαρίτσας τὰ κομπιναίων : «Ἀρνάκι γάλακτος», καθαρά καὶ ἀνεξέτλη !...

Σοῦσιονο καὶ σκάνδαλο στὴ γειτονιά.

Θύμισε ἡ Μαρίτσα, γιὰ τῆς λεκίσαν τὰ κομπιναίων, θύμισαν καὶ ἄλλες, γιὰ τὴν δὲν χαρακτηροῦσαν «ἀνάγκαι» καὶ αὐτὲς !...

Ποῖος ἦταν ὁ δρό-

στις ;

«Ὁ Γαρδοῦμπας !...

—Ἀκούς ἐκεῖ, τὸν ἄ-

τιμο, καὶ νᾶναι καὶ παν-

τρεμμένος !...

Ένας λόγος πρὸ πολ-

υῖ ! Μήνεις, λοιπόν :

«Ἀσιόδιος δικαστι-

κὸς κλητῆρ», κλπ.

Καὶ στὸ ἐδῶλιον μιά

μέρα ὁ Γαρδοῦμπας !

Μία - μία, πέρυσαν ἡ

νοικοκυρές, ὡς μάρτυ-

ρες κατηγορίας.

Τοῦ εἶπαν, καὶ τί δὲν

τοῦ εἶπανε !...

Τοῦ εἶπαν, λέμε, καὶ

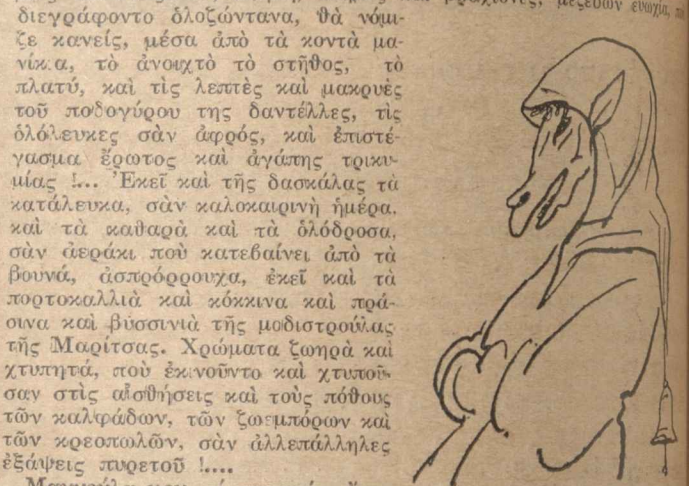
τί δὲν τοῦ εἶπανε ! Ξε-

θύμισε καὶ ἡ χοντρο -

Κατερίνα, γιὰ τὴν δὲν ἐ-

(Συνέχεια τῆς σελ. 1149)

ρίας ἐνὸς ξένου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐσφοροῦχα, μοσχοβολίς καὶ ἄλλες ἀποστάζοντα, στήθη, κνήμες καὶ βραχίονες, μεξέδον εὐνοῖα, δι-εγράφοντο ὁλοζώντανα, θά νόμι-ζε κανεὶς, μέσα ἀπὸ τὰ κοντὰ μα-νίκα, τὸ ἀνοιχτὸ τὸ στήθος, τὸ πλατὺ, καὶ τὴς λεπτὲς καὶ μακρὲς τοῦ ποδογύρου τῆς δαντέλλας, τις δολέυνες σάν ἀφρός, καὶ ἐπιστέ-γασμα ἔρωτος καὶ ἀγάτης τριαν-μίας !... Ἐκεῖ καὶ τῆς δασκάλας τὰ κατὰλεκα, σάν καλοκαιρινὴ ἡμέρα, καὶ τὰ καθαρά καὶ τὰ δολιχόρου, σάν ἀεράκι πού κατεβαίνει ἀπὸ τὰ βουνά, ἀσπρόφρονχα, ἐκεῖ καὶ τὰ πορτοκαλλιά καὶ κόκκινα καὶ πρά-σινα καὶ βύσσινιά τῆς μοδιστροῦλας τῆς Μαρίτσας. Χρώματα ζωηρά καὶ χτυπητά, πού ἐκινούντο καὶ χτυποῦ-σαν στὶς αἰσθήσεις καὶ τοὺς πόθους τῶν καλφάδων, τῶν ζωέμπορων καὶ τῶν κροσπολῶν, σάν ἀλλεπάλληλες ἐξάψεις παρτοῦ !...

Μαννοῦλα μου, τί σωματάκι ἦταν αὐτό, καθὼς φράσκονε τὸ κομπιναίων ὁ ἀνεμὸς καὶ ἄφρνε νὰ δι-αγράφεται ὅλο τὸ λεπτὸ ἀνάστημα καὶ ἔκανε νὰ ζωντανέωναι διὰ τ-

μοναχίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὁμορφίας τοῦ κόσμου !... Τὸ ἦταν ὁ χασάτηςδες σχεδὸν ὁλόκληρο μπροστά τους, σκαπ-σάν ξαγκαδάκι, κροστό, τριζάτο, τριμφορὸ καὶ λίγο παρτοῦ-τοικο, σάν τὸν γάλακτος ἀρνάκι.

Ἄμνός τοῦ γάλακτος ἐπὶ σφαγὴν !...

—Κάθε χαψιά καὶ σ' ὅχιον !...

Καὶ ὅλα γύρω ἦσαν κόκκινα, σάν τὴ φωτιά πού εἶχε σφ-ψει στὴν καρδιά τους, σάν τὸ αἷμα πού ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν καλφάδων, καὶ μέσα τους ἀνάστανε ἐπὶ τῆς σαρκολόβους, ὁρῆσεις κρέατος ὁμοῦ καὶ σώματος γημοῦ καὶ δρομῶν, ἀπὸ τῶν παιγνιδῶν καὶ τῆς ἀγάτης τῶν κλητῶν σιὸ !... Φοιντώσανε οἱ ἄνθρωποι !... Ἀνθρώποι σιδηροῦ, π-λύσμοι, ἀπὸ τοὺς μεξέδες τοὺς χασάτους, τὴν κροσπολὶ τὴ μεγάλη, τὸ κροσὶ !...

Ἀναψαν καὶ δὲν ἔσθηναν, καὶ ἂν πέφτανε ἐπὶ τὸν σ-τάμι, θὰ ζεσταίνονταν, θὰ ἔβραζε καὶ θὰ γινόταν ἄλλος καὶ τὸ νερὸ, ἀπὸ τὴν πύρα τὴ δική τους... Καὶ ὅλα ἦσαν γύρω κα-κίνα, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πού ἔδινε, κόκκινα τὰ αἵματα τῶν κ-νῶν πού τρέχανε στὰ πόδια τους, κόκκινες ἡ ἀναλαμπὲς τῆς δύσεως μέσα στὸ νερὸ, κόκκινα τῆς Μαρίτσας τὰ ἐσφοροῦχα κόκκινες ἡ ἐπιθυμίες, φωτιά ὁλόκληροι αὐτοὶ !...

—Πᾶρε βοῆ τὴ σφαγίδα, εἶπε ὁ χασάτης ὁ Γαρδοῦμπας, στοῦ μαγαζιῶ τοῦ τοῦ παιδὶ, πού εἶχε ἐκεῖ κοντὰ του, σὴν σφα-γεῖα, καὶ χτύπησε μὴ πᾶνον στῆς Μαρίτσας τὰ ἀσπρόφρονχα. Ἀἰώσε τα :

«Ἀρνὶ τοῦ γάλακτος». Ἀρνάκι εἶπε, σάν τὸ γ-λά, ἄκουσες ; Χαψιά καὶ σ' ὅχιον ! Στάζει ἀπὸ τὴ μύτη του.

Καὶ τὸ παιδί πήρε μὴ ἀπὸ τῆς σφαγίδας, πού ἐδῶλιον ἡ Νομοκτενίατρος τὰ σφάγια, «ἀνάγκαι», ἐμψοχοί, ἐπρωτάτοι «ἐργοῦροι» κλπ., καὶ τὴ χτύπησε σὲ ὅλα τῆς Μαρίτσας τὰ κομπιναίων : «Ἀρνάκι γάλακτος», καθαρά καὶ ἀνεξέτλη !...

Σοῦσιονο καὶ σκάνδαλο στὴ γειτονιά.

Θύμισε ἡ Μαρίτσα, γιὰ τῆς λεκίσαν τὰ κομπιναίων, θύμισαν καὶ ἄλλες, γιὰ τὴν δὲν χαρακτηροῦσαν «ἀνάγκαι» καὶ αὐτὲς !...

Ποῖος ἦταν ὁ δρό-

στις ;

«Ὁ Γαρδοῦμπας !...

—Ἀκούς ἐκεῖ, τὸν ἄ-

τιμο, καὶ νᾶναι καὶ παν-

τρεμμένος !...

Ένας λόγος πρὸ πολ-

υῖ ! Μήνεις, λοιπόν :

«Ἀσιόδιος δικαστι-

κὸς κλητῆρ», κλπ.

Καὶ στὸ ἐδῶλιον μιά

μέρα ὁ Γαρδοῦμπας !

Μία - μία, πέρυσαν ἡ

νοικοκυρές, ὡς μάρτυ-

ρες κατηγορίας.

Τοῦ εἶπαν, καὶ τί δὲν

τοῦ εἶπανε !...

Τοῦ εἶπαν, λέμε, καὶ

τί δὲν τοῦ εἶπανε ! Ξε-

θύμισε καὶ ἡ χοντρο -

Κατερίνα, γιὰ τὴν δὲν ἐ-

(Συνέχεια τῆς σελ. 1149)

Καθὼς τὰ φούσκωνε ὁ ἀνεμὸς...

Καθὼς τὰ φούσκωνε ὁ ἀνεμὸς...

Καθὼς τὰ φούσκωνε ὁ ἀνεμὸς...

Καθὼς τὰ φούσκωνε ὁ ἀνεμὸς...

ΕΝΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΟ “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

εἶνε σήμερα ὑπερήφανο προκειμένου ν' ἀναγγεῖλη στοὺς ἀναγνώστας του τὴν ἐ-ξαιρετικὰ εὐχάριστη εἰδησι ὅτι ἐξησφάλισε τὴν τακτικὴν συνεργασίαν τοῦ πλέον διακεκριμένου ἐκ τῶν δημοσιογράφων καὶ λογίων μας,

τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θ' ἀρχίσῃ δημοσιευομένη μιά ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΕΛΙΣ ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἐβδομάδος, με ἐπιτυχεῖς γελοιογραφίας.

Τὸ ὅτι ἡ σελὶς αὕτῃ θὰ γράφεται ἀπὸ τὸν δημοφιλέστερον τῶν Ἑλλήνων χρο-νογράφων, ἀπὸ τὸν πνευματώδεστερον τῶν Ἑλλήνων λογογράφων, τὸ ὅτι θὰ γρά-φεται ἀπὸ τὸν κ. Μελά, εἶναι ἀρκετὸν γιὰ νὰ καταστή τὸ ἐντρύφημα τῶν ἀναγν-ωστῶν μας.

Ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον ἕνα ὑπέ-ροχον ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ τοῦ κ. ΜΕΛΑ, βγαλμένο ἀπὸ τὴν ἀθάνατη ἐποποιία τῶν ἀγώνων τοῦ Σουλίου, με ἡρώϊδα τὴν λεοντόψυχον, ἀλλὰ καὶ τρυφεράν καὶ αἰσθη-ματικὴν ΧΑΪΔΩ, τὴν ἀγαπημένην τοῦ ΤΖΑΒΕΛΛΑ.

Τὰ ἐκδοθέντα ἕως τώρα, εὐρύτατα κυκλοφορήσαντα καὶ ἀπλήστως ἀναγν-ωθέντα ἀπὸ τὸ πανελλήνιον ἱστορικὰ ἀναγνώσματα τοῦ κ. Μελά, τοῦ μόνου Ἑλλη-νος συγγραφέως ὁ ὁποῖος ἐζωντάνεψε τὸ ἔπος τοῦ 21, εἶνε ἀρκετὴ ἐγγύησις καὶ περὶ τοῦ νέου τοῦ ἀναγνώσματος, ὥστε νὰ περιττεύῃ κάθε κρίσις, κάθε σύστασις, κάθε πολυλογία σχετικῶς.

ΤΟ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”
ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ
ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας καὶ διακεκριμένος λογοτέχνης κ. Σπύρος Με-λάς, ὅστις ἐξελέγη τελευταίως μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

ΤΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΙΝΕ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά μέρα τέλος, ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος, αφού εγγύμνωσε τη σύζυγό του Μαρία την 'Αρμενία από τα επίσημα έμβλημάτα της, την έβδωξε κτηνωδώς από τ' ανάκτορα. Η δυστυχισμένη αυτοκράτειρα, διέσχισε τότε την πόλη, έλεεινή και άξιολάμπη, ενώ ο λαός την κύτταζε γεμάτος απόγνωση και ντροπισμένους για την αυτοκράτειρά του.

Η Μαρία κατέφυγε σ' ένα μοναστήρι. Από καιρό άλλωστε είχε ήθελε τον Ταραίο να τη χωρίσει από το σύζυγό της και να της επιτρέψει να γίνει μοναχή.

Ο Κωνσταντίνος, μόλις έμαθε ότι η σύζυγός του είχε κλειστεί σ' ένα μοναστήρι, παρουσιάστηκε στον πατριάρχη και του είπε ότι, εφόσον η αυτοκράτειρα τον είχε εγκαταλείψει μόνη της για να γίνει καλόγρια, τίποτε δεν τον εμπόδιζε πια να δώσει το διαζύγιο.

Μά, έπειδή ο πατριάρχης του παρουσίασε και πάλι δυσκολίες, ο Πορφυρογέννητος, κυριευμένος από πραγματική λύσσα, υπέγραψε το διάταγμα διά του οποίου απαγόρευε τη λατρεία των εικόνων και διέταξε τους δημίους να είναι έτοιμοι για να παραλάβουν όσους δεν συμμορφωνόντουσαν με τη διαταγή του αυτή.

Τότε, από φόβο μήπως το αίμα των πιστών χριστιανών τρέξει και πάλι εξ αιτίας της αγίας του επιμονής, ο Ταραίος όπωρής, επέτρεψε σ' έναν ιερέα να κάνει μοναχή την Μαρία την 'Αρμενία, η οποία ήταν ευχαριστημένη, γιατί εξασφάλιζε τη ζωή της και την ήσυχία της, ανταλλάσσοντας το στέμμα για τις αθλιότητες του θρόνου με την ιερή γαλήνη ενός κελιού μοναστηριού.

Έτσι ο Κωνσταντίνος μπορούσε να παντρευτεί τη Θεοδότη. Ο Ταραίος ωστόσο αρνήθηκε να εύλογη τους γάμους του και τους έκαμε άντ' αυτόν, ο γιγώμενος ενός μοναστηριού, το οποίο είχε ιδρύσει ο Κωνσταντίνος.

Ο δεύτερος γάμος του αυτοκράτορος έγινε στην εκκλησία του Αγίου Μάμαντος με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια, με την οποία προσάβησαν να καλύψουν, το σκάνδαλο.

Ο Ταραίος άρχισε από τότε να κηρύσσει ότι ο αυτοκράτορας, χαρίζοντας τη γυναίκα του και κάνοντας δεύτερο γάμο, είχε διαπράξει ένα βαρύτατο αμάρτημα, μια πραγματική Ιεροσυλία, κι' ότι δεν θα πέθανε εν ειρήνη. Συγχρόνως η βασιλομήτωρ Ειρήνη, για να ξεασαλίστη από τη μανία του γιου της τους κληρικούς που είχαν αρνηθεί να συμμετάσχουν στη στέψη του, τους ανέλαβε υπό την προστασία της. Κι' αυτό μοναχά τους έσωσε.

Αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας ήταν να δημιουργηθεί ένα τεράστιο σκάνδαλο σ' ολόκληρη την αυτοκρατορία. Πολλοί σύζυγοι, μιμούμενοι το παράδειγμα του Κωνσταντίνου, θέλησαν να χωρίσουν τις γυναίκες τους. Η αίτηση ακύρωσης γάμου έφταναν κατά εκατοντάδες στις έπισκοπές της πρωτεύουσας και των επαρχιών, τόσο που οι κληρικοί δεν ήξεραν πια πώς να περιορίσουν αυτό το κακό.

Ο λαός συγχρόνως, βλέποντας πως τα δόγματα της εκκλησίας παραβιάζονταν για να ικανοποιηθούν τα καπιτάνια των λοχυτών, άρχισε να δείχνει φανερή τη δυσαρέσκεία του.

Πολλοί ιερείς, θαρραλέοι και αψηφικοί, δεν έδισαν, τότε να γίνουν διεγερμένοι των αισθημάτων της κοινής γνώμης, να καθιερώνουν από το άβυσσος της στάσις της εκκλησίας στο ζήτημα των εαυτών, και να επικρίνουν, και το ίδιο τον Ταραίο, ο οποίος επέτρεψε στον αυτοκράτορα να ξαναπαντρευτεί. Έπικεφαλής μάλιστα της κινήσεως αυτής έτέθησαν, οι ίδιοι οι συγγενείς της νέας αυτοκράτειρας Θεοδότης, οι οποίοι ήταν Ιερωμένοι.

Ο αυτοκράτορας έστειλε τότε και τους παρακάλεσε να πάψουν να διαμαρτύρονται. Μά η παρακλήσεώς του, όπως κι' η απειλή που έπακολούθησε, κατόπιν, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Απεναντίας μάλιστα, σε λίγες μέρες, δυο σοφοί ιερείς, ο Πλάτων και ο Θεόδωρος, ανέλαβαν την άρχηγία του εξέγερ-

σθέντος κλήρου και εν όνόματι των συναδέλφων τους, έκηρυξαν τον αυτοκρατορικό γάμο άκυρο και τον αυτοκράτορα και την σύζυγό του άφορισμένους.

Ο Κωνσταντίνος διέταξε τότε να τους συλλάβουν. Μά μόλις τον Πλάτωνα συνέλαβαν, γιατί ο Θεόδωρος είχε καταφύγει εν τωμεταξύ στο μοναστήρι του.

Τότε η Ειρήνη, η οποία παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή όλες αυτές τις περιπέτειες, χωρίς ή ίδια ν' ανακατευτεί καθόλου, έκρινε πως ήταν πια η κατάλληλη στιγμή να συμβουλευθεί τον Κωνσταντίνο να κάνει τη μεγαλύτερή του άποψη, η οποία θα κατέστρεφε έντελώς το γόνιτρό του σ' ένα λαό.

Έστειλε λοιπόν το Σταυράκι και του συνέστησε να κάνει ένα επίσημο διάδημα στο Θεόδωρο, να τον έπισκεφθεί στο μοναστήρι, όπου είχε καταφύγει και να ζητήσει να συμφωνήσει μαζί του. Ο αυτοκράτορας άκουσε ευχάριστα αυτή τη συμβουλή, αφού μάλιστα έβλεπε ότι με την άυστηρότητα δεν έκανε ποτε άλλο, παρά να μεγαλώνει την έναντίον του καταραγή της κοινής γνώμης.

Έτσι, με μία λαμπρή άκολουθία, ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος πήγε στο μοναστήρι του Θεόδωρου. Μά τη στιγμή που θέλησε να μπει μέσα, οι μοναχοί το έβγαλαν στα πόδια, σβήνοντας όλα τα κεριά, όπως συνήθιζαν να κάνουν μπροστά στους άφορισμένους. Έπειτα κλειστήκαν μέσα στα κελιά τους, χωρίς να τον χαϊρετήσουν, χωρίς καν να του άπειθούν μια λέξη.

Ο Κωνσταντίνος, μαινόμενος κυριολεκτικώς, ξαναγύρισε σ' ένα καλόνι. Από εκεί, έστειλε στο μοναστήρι ένα απόσπασμα στρατιωτών, το οποίο συνέλαβε το Θεόδωρο και τους μοναχούς. Τους άπεβλεσαν σ' ένα θάλαμο και τους έβρισαν κατόπι στη Θεσσαλονίκη.

Ο αντιπρόσωπος του Πάπα, με τον οποίο η Ειρήνη διαπραγματευόταν τις άρραχές, έξεβλεσε τότε το λάθος των άγίων αυτών άδελφών. Η κοινή γνώμη τους έβρισκε σε καί σε λίγο η αίτησις άναρτήσεως γάμων, η ύποψις είχαν προκαλέσει όλη αυτή την άναστασις, άπεσώθησαν άπ' αυτούς που τις έχαν υποβάλει.

Όχι, σ' όλες αυτές η δυσάρεστες περιπέτειες, δεν έμειναν και πολύ αυτή τη φορά το γόνιτρό του αυτοκράτορος στο λαό του. Άπε-

ναντίας ο λαός είχε άρχισει τώρα ν' άποθλήπει με κάποια έμπιστοσύνη στον άπόγονο του δοξασμένου Λέοντος 'Ισαύρου. Κι' αυτό, γιατί ο Πορφυρογέννητος είχε δώσει πια τέλος στις μεανικές του τρέλλες και προσπαθούσε να κυβερνήσει με αίσθη-

Η Ειρήνη, η οποία, έξυπνη καθώς ήταν, δεν άργησε ν' άποθλήπει τη μεταβολή αυτή των αισθημάτων του λαού, άρχισε ν' άπελπίζεται. Είς έπιμετρον, ο Πλάτων και ο Θεόδωρος έκατέλειψαν το σχίσμα τους και δήλωσαν, ύποταγή στον πατριάρχη Ταραίο, μεγαλώνοντας έτσι το γόνιτρό του αυτοκράτορος. Συγχρόνως, η Μαρία ή 'Αρμενία, την οποία ο λαός λυτρευόταν άγνια, τον συνεχόρη για τη σούει που είχε δείξει στις κρίσιμες αυτές ήμέρες. Έτσι όλος ο κόσμος συγχώρησε τον Κωνσταντίνο, έκτός από τη μητέρα του.

Και το γόνιτρό του αυτοκράτορος μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, όταν έγιναν γνωστές η άνδραγαθίες του σ' ένα έκτακτο τεύχος, την οποία έπεχείρησε τότε κατά των 'Αράδων. Όλοι σ' έπεισαν πως ήταν κι' αυτές προικισμένες με τις πολεμικές άρετές των προγόνων του. Κι' όταν ο Κωνσταντίνος έστειλε στο βασιλέα των Βουλγάρων Κάρδαμο, ο οποίος του ζήτησε φόρο ύποταγής, ένα τσουβάλι γεμάτο κοπριά, ο ένθουσιανός του λαού γενικήθηκε.

Έπειτ' άπ' αυτό, κηρύχτηκε ο πόλεμος.

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΜΕΤΖΙΤ

ΤΟΥ Μ. Α. ΕΡΑΜ

Η μορφή, η χάρι και η εγγύεια της μικρούλης σιλάδας είχε ξεπερνάει στο παλάτι τους πασάδες και τους μπέηδες. Μά ο Χασάν 'Αγάς, μέτροσε στο χέρι του ευπόρου τις πιο πολλές χρυσές λίρες από κάθε άλλο άρχοντα.

Από πού ήταν η σιλάδα αυτή; Μυστήριο! Πώς έφαι από πού την είχαν πάρει; Και πώς δεν έλεγε την αλήθεια! Οι έμποροι των σιλάδων έχουν ματωμένα χέρια και ελκυστική καρδιά. Τι ήταν όστος; Γεωργιανή; 'Αρμενία; Τσετσένη; Και πώς δεν ήξερε πού είχε κηθείσει αυτό το δροσερό και μυρωδάτο τριαντάφυλλο; Ο Χασάν 'Αγάς, από την πρώτη ματιά πού της έφαξε, κατάλαβε τί άξζε ο θνησιμότης της μορφής της. Και την πήρε άμέσως για το χαρμό του Πατισάχ.

Στο σεράλι, τη μικρούλη σιλάδα την έβλεπαν Σέρφ-Ι-Νάς, δηλαδή «Γλυκό καρπίσιον». Ήταν η πιο όμορφη παρθένα άπ' όλες τις περσιόχες Τσετσένες. Είχε σκούρα μπλε μάτια, μεγάλα, με πικρές και μαζιές βλέφαρες. Η Σέρφ-Ι-Νάς ήξερε πως ήταν όμορφη και καμάριωνε γι' αυτό. Μά πιο πολύ καμάριωνε για τα λεπτά και κυρτά φρύδια της, πού θύμιζαν τις παλιές σουλτάνες της Περσίας.

Η γυναίκες πού φρόντιζαν γι' αυτές τις σιλάδες είχαν πολύ δουλειά την εποχή του 'Αβδούλ - Μετζίτ... Ήταν πάντα γεμάτο το χαρμό του σουλτάνου. Η Σέρφ-Ι-Νάς έμαθε τους καλούς τρόπους, την έθιμο-παια του σεραλιού και τα μυστικά του έρωτος. Γρήγος σιλάδες, έμπαιναν μίγιστες, την έμειναν να ξετρελλάνει με τη φλογερή ματιά της και ν' άνασταίνουν τις αισθήσεις με τα παράφορα και τα πα-

Η Σέρφ-Ι-Νάς άγαπούσε με τρέλα τον έρωτα. Ήταν φλογερή, παθητική παρόρρηση και η έσση φωνή της, όταν τραγουδούσε τις άρραχές, τις άτέλειες μελωδίες της 'Ανατολής, μελίσσε τις καρδιές και τις αισθήσεις. Το κορμί της ήταν λυγρό, κάτασπρο σαν το κρίνο και έκοιταζε σαν ένας άπείρατος ζήλος μ' άνοήσιμα γασσεμά! Και όσο για τους έρωτικούς χορούς της, έβλεπε κι' η έλθε της τους θαυμάσει! Η Σέρφ-Ι-Νάς, λοιπόν, έγινε το πιο όμορφο στόλι-σμα του χαρμού...

Ο 'Αβδούλ Μετζίτ ήταν ο πιο έρωτικός άπ' όλους τους σουλτάνους της Τουρκίας. Ονειροπόλος, καλλιτέχνης με έρασμένη ψυχή και ρομαντικές επιθυμίες, άδιαφορούσε για τις σκοτεινές της πολιτικής μ' άποραβήματα πάντα άνάμεσα στ' άρώματα, στα λουλούδια και στις γυναίκες του. Την πρώτη μέρα πού άντίκρισε τον Μεγάλο Βεζίρη του, του έλε:

«Θέλω να βασιλεύω η ειρήνη και η δικαιοσύνη σ' όλη την αυτοκρατορία μου. Δεν θέλω να πη κανείς πιστός, ότι ο 'Αβδούλ Μετζίτ είναι ένας κακός μ' άδικος σουλτάνος. Παράδειγμα στα χέρια σου την ευτυχία του λαού. Φρόντισε να μη την χάσει, γιατί τότε θα χάσεις και σ' οι κεφάλι σου. Και τώρα πήγαινε...»

Κι' έτσι, έλευθερώ από τα βάρη της άπείρατης αυτοκρατορίας του, ο πατέρας του 'Αβδούλ. Χαμύ πραγματοποιούσε κάθε τρελή ιδιοτροπία του, κάθε έρωτικό όνειρό του. Ο 'Αβδούλ Μετζίτ όστος ήξερε πως ήταν καταδικασμένος από τους γατούς. Είχε άρρωστο στήθος και θα πέθανε νέος. Γι' αυτό, μά και ήξερε πως ήταν λήξη η ζωή του, ήθελε να χαρή όλες τις άπολαύσεις και να νοιώσει τους πιο περσιόχες και τους πιο παράφορους έρωτες.

Ο 'Αβδούλ Μετζίτ, κάθε βράδυ, περνούσε ευχάριστες ώρες στο χαρμό του. Τα μελωδία τραγούδια των γυναικών, οι χοροί, τ' άρώματα, ήταν σαν μια άποθέσις της χαράς και του έρωτος. Οι χορεύτριες πού περνούσαν κάθε τόσο από μπροστά του, χάιδευαν με τα άέρια και πλούσια πέπλα τους το λεπτό και ώχρο πρόσωπό του. Κι' ο 'Αβδούλ Μετζίτ, με τα μάτια του μάτια χαρμωμένα στα γλυκά τους πρόσωπα χινόταν σ' παράξενους και μελαγχολικούς εμβασμούς; Τι σιλιόρριζαν άρα γι' ; Τη λίγη ζωή του ; Τον έρωτα; Η πόν θα-

νατο ;...

Η δαδάλος με τ' άμυγδαλωτά μάτια και τα μαργαριταρένια δόντια του πρόσφεραν μέσα σ' μεγάλους μαλαματένιους δίσκους δροσερά φρούτα, παγωμένα σεμπίτια και χιονί κάτασπρο, φρεμένο από τις κορυφές του Κακάσου. Μά ο 'Αβδούλ Μετζίτ είχε ένα μονάχα πάθος: Τό ρακί. Τό δυνατό άλκοολ μυστίγωνε τις αισθήσεις του, έξη πνοές το πνεύμα του και ζούρευε τό λιγνό και κουρασμένο σώμα του. Και τότε, ο όνειροπόλος σουλτάνος κύτταζε μία-μία τριγύρω του τις όμορφες χανούμισες, για να διαλέξει την ευνοούμενή του.

Ένα τέτοιο βράδυ, λοιπόν, άναστράφηκε άπότομα η βαρειά βελούδινη πορτίερα του χαρμού και παρουσιάσθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα κουρασμένα μάτια του, μια πεντάμορφη και καινούργια χορεύτρια. Την ίδια στιγμή ένας ψέθρος θαυμασμοί άντηχησε τριγύρω του. Ο λες ή χανούμισες θαύμαζαν τό καινούργιο στόλισμα του χαρμού.

Η Σέρφ-Ι-Νάς, τό «Γλυκό καρπίσιον», με χαρμωμένα βλέφαρα, πήγε κοντά στο σουλτάνο και τον χαϊρέθηκε βαθιά, όπως ήταν η έθιμο-παια του σεραλιού. Τα μάτια του 'Αβδούλ Μετζίτ άστράψαν τότε από μια παράξενη λάμψη και τα μεσούντα και άγρια δάχτυλά του μάστιγαν νευρικά μερικά κόκκινα τριαντάφυλλα, πού εύδαζαν δίπλα του.

Η Σέρφ-Ι-Νάς, με έναν άργαστρο ρυθμό, άρχισε να χορεύει με χάρι, όπως τα κορμιά του Παράδεισου σ' άνειρα του 'Αβδούλ Μετζίτ. Και τα βελούδινα μάτια της, μάτια φλογερής παρθένας, ήταν πάντα χαρμωμένα μέσα στα μάτια του άρρωστου σουλτάνου.

Η Σέρφ-Ι-Νάς δεν μπόρεσε να τελειώσει τον έρωτικό χορό της. Σε ένα νόημα του 'Αβδούλ Μετζίτ, όλες η άλλες χανούμισες έγιναν φανερές πίσω από τις βελούδινες πόρτες. Ο γλωμός Πατισάχ, μία πρώτη φορά στη ζωή του, είχε νοιώσει τον κεραινοόλο έρωτα !...

Την άλλη μέρα η Σέρφ-Ι-Νάς ήταν σουλτάνα ! Ποτέ πια, ούτε μ' ά στιγμή, δεν μπόρεσε να ζήσει μακριά της ο 'Αβδούλ Μετζίτ. Ο έρωτάς του για τό «Γλυκό καρπίσιον» έμεινε ιστορικός σ' ά χρονιά των τουρκικών χαρμών. Ο άρρωστος σουλτάνος ήταν τριάντα έξι χρόνων.

Η Σέρφ-Ι-Νάς ήταν μόλις δεκαοχτώ. Ο φλογερός έρωτάς τους ήταν τό πιο παθητικός και τό πιο συνηθισμένος τραγούδι της 'Ανατολής.

— Άγάτι μου, ψυχή μου, τί θέλεις ; Μήνέ μου... της έλεγε ο 'Αβδούλ Μετζίτ. Η ζωή μου, τα πλούτη μου, η αυτοκρατορία μου, όλα είναι δικά σου !...

— Σουλτάνε μου, άγαπημένε μου, η μόνη μου επιθυμία είναι να ζω μέσα στην άγκαλιά σου !... του άπάντησε με δάκρυα ευτυχίας σ' ά μάτια, η Σέρφ-Ι-Νάς.

Κι' έτσι έμεινε ο πατισχόρος σουλτάνος κι' εκείνη η πεντάμορφη και μικρούλη σιλάδα, άγαπηθήκαν σαν δυο κοινά θη-τότα. Δυο δαδάλια χρόνια ζούσαν μαζί, άχώριστοι, με τα μάτια μέσα στα μάτια, δίνοντας ο ένας τού άλλου παράφορα φίλια.

Κι' έπειτα, ήρθε τό τέλος πού ούτε το σιλιόρριζανταν. Ο 'Αβδούλ Μετζίτ, πού άχρός, πού άδινάτος, πού άρρωστος από κάθε άλλη φορά, έπεσε στο κρεβάτι έτοιμόθάνατος. Κάθε τόσο ένας βαθύς στεναγμός έξοριζε το πονεμένο στήθος του. Δεν μπορούσε να πιάσει πια σ' ά λίγο να τελείωνε για πάντα η ευτυχία του...

Την τελευταία μέρα του, ένα γλυκό ημίφως άνειρου βαθύς μέσα στον κοιτόνα του. Ο 'Αβδούλ Μετζίτ ένοιωσε πως είχε έρθει πια τό τέλος του. Τα μάτια του τότε άστράψαν από μια ξαφνική λάμψη ζωής και τό άχρό χέρι του έκανε ένα νόημα. Ο γατούς έσπρωξε τό κεφάλι και βγήκε από τον κοιτόνα.

Ο 'Αβδούλ Μετζίτ, με ένα χαμόγελο στα χείλη, γλιστρώσε με κόπο από το κρεβάτι του ως τ' ατμόθρονο, όπου έβλεπε άπαρηγόρητα η Σέρφ-Ι-Νάς, και με μία τελευταία προσπάθεια, την έσπρωξε στην άγκαλιά του και κάλυψε τα φλογισμένα χείλη του σ' ά δικά της.

Κι' έτσι, σ' ένα με σόμα με την άγαπημένη του ξεπνήρησε, φριόρριζοντας τ' όνομά της !...

Η Σέρφ-Ι-Νάς, όταν είδε ότι έσπρωξε στην άγκαλιά της ένα άψυχο κορμί, τρελλήθηκε από τον πόνο της. Κι' άπαύστως ένα μικρό μαχαίρι με άδαμαντοστόλιση λαβή, πού είχε πάντα στη ζώνη του, ο άγαπημένος της σουλτάνος, τό κάλυψε άπότομα στην τραγική καρδιά της. Κι' άμφορτη, έπεσε πάνω στον περσιανό 'Αβδούλ Μετζίτ.

Αυτή είχε η έρωτική τραγωδία μιας μικρής σιλάδας πού την έλεγαν «Γλυκό Καρπίσιον» και πού άγαπήθηκε τρελλά, στο χαρμό της ζωής σουλτάνου της Τουρκίας.

M. A. EPAM

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΑ

(Από το κάθεδρό

περίφημο διέλλιο του συνεδριάζοντος τὸν Ὀθωνα κατὰ τὴν τεύστην Ἑλλάδα Βαυαρὸν ἀξιωματικὸν Χριστοφῆρου Νέφερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἐνέργειά μας ἀπέτυχε.

Γιατὶ ἀναρίθμητα σκυλιά, μόλις μᾶς ἀντελήφθησαν, ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν καὶ ἀναστάτωσαν τὴ μικρὴ πολιτεία.

Ἔτσι τὰ πουλιά πού κυνηγοῦσαμε πετάζανε κ' ἡ φαλὴ ἐμεινε ἀδειανή. Ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν παλληκαριῶν κατέφυγαν στὶς ἀπρόσιτες χαράδρες καὶ στὰ φαράγγια τοῦ Κιθαίρων.

Ἔνας μόνον ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας ἀρχηγούς, ὁ καπετὰν Μαμουρὴς ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα, εἶχε πάρει ἄλλο δρόμο, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὴ γρηγοράδα τοῦ ἀλόγου του. Καβάλλα στὸ δυντὸ καὶ ταχὺ αὐτὸ ζῶο, εἶχε κατεβῇ στὸ ποτάμι, τὸ ὅποιο, κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ ἔτους ἦταν εὐκολοπέραστο. Ἀκολουθώντας τὸ ρέμα, προχώρησε ἀθέατος ὡς τὸ ρέμα, τράβηξε γιὰ τὸν Κιθαίρων.

κώμπο κ' ἐκεῖ, ἀφίνοντας τὸ ποτάμι, ἀνέβηκε γιὰ τὸν Κιθαίρων.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, δύο Βαυαροὶ οὐλανοὶ τὸν διέκριναν ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη κ' ἄρχισαν νὰ τὸν καταδιώκουν μὲ τὰ μικρά, ἀλλὰ γρήγορα ἀλογά τους.

Συγχρόνως τὸν ἀντελήφθη κ' ὁ ὑπολογαγὸς Γρίθας, ὁ ὁποῖος, μαζὺ μ' ἕνα χαροφύλακα στεκόταν σ' ἕνα ἱψίωμα, κοντὸ στὴν εἰσοδὸς τῆς κοινοπόλεως. Κατέβηκε τότε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἱψίωμα καί, καλπάζοντας πρὸς τοὺς πρόποδες τοῦ θουνοῦ, ἀπέκλεισε ἀπὸ μπροστὰ τὸ Μαμουρὴ.

Τότε ὁ Μαμουρὴς ἀποπειράθηκε νὰ προσπεράσῃ τὸν Γρίθα. Μὰ τὴν στιγμὴ πού εἶχε φτάσει στὴν ἴδια γραμμὴ μ' αὐτὸν κ' ἄρχισε νὰ προηγητῇ, ὁ Γρίθας κέντρησε τὸ ἀλογό του καὶ μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ θρέθηκε ἀπὸ πίσω του. Τότε ἔπιασε τὸ πιστόλι του ἀπ' τὴν κάρνη καὶ χτύπησε μὲ τὸ κοντάκι κατακέφαλα τὸ Μαμουρὴ, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε κάτω, παραχούροντας καὶ τὸ ἀλογό του στὴν πτώσι του, καὶ ὥς τὸ κρατοῦσε ἀπ' τὰ χαλινάρια.

Συγχρόνως ἔφτασαν καὶ οὐλανοὶ καὶ πρὶν ὁ Μαμουρὴς συνέλθει, τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια. Τὸ ὄρατο του ὅσπρω ἀλογό, τὸ ὅποιο σκώθηκε ἐντομεταξύ, εἶχε σταθῇ χρεμετίζοντας κοντὰ στὸν πληγωμένο κύριό του. Οἱ οὐλανοὶ ἀνέβασαν σ' αὐτὸ τὸν Μαμουρὴ κ' ὁ ὑπολογαγὸς Γρίθας συνώδευσεν τὸν τραυματία κ' αἰχμάλωτο ἀρχηγὸ στὴ Λεβαδεία, ἔπου ὁ στρατιωτικὸς χειρουργὸς τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές.

ΙΒ'.
ΣΤΗΝ ΑΡΑΧΩΒΑ ΚΑΙ ΣΤΑΣ ΘΗΒΑΣ

Ἔπειτ' ἀπὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν διαμονὴ στὴ Λεβαδεία, ὁ λόγος μας διετράχθη νὰ πάῃ στὴν Ἀράχωβα. Οἱ λιγοστοὶ μας στρατιῶτες διέσχισαν τὶς χαράδρες πού σχηματίζει ὁ Κιθαίρων κ' ἡ διακλαδώσεις τοῦ γειτονικοῦ Παρνασσοῦ, ὁ ὁποῖος ὠφάνει περὶφανα σὲ γαλάζιο οὐρανὸ τὶς τρεῖς θραχώδεις κορυφές του, πού εἶνε σχεδὸν πάντα χιονοσκεπείς.

Ὅταν, κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεῖμα, φτάσαμε στὴν Ἀράχωβα, ὅλ' οἱ κάτοικοι ἐβήκαν νὰ μᾶς προπαντήσουν, ἔχοντας μπροστὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸ δάσκαλο μὲ τοὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ἀνήν.

Ἐμεῖς ἑξαφιστάθηκαμε πολὺ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ υποδοχὴ καὶ ἡ ἐκπληξὶς μᾶς ἔγινε ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν παρατήκαμε κ' ἔνας ἀπ' τοὺς ἱερεῖς μοίρασε σὲ μᾶς καὶ τοὺς στρατιῶτες δελτία μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν, στὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ καταλύσουμε.

Ὅπως μάθαμε ἀργότερα, ὅλ' αὐτὰ ὠφείλοντο στὸ Θεσσαλὸ διδάσκαλό τῆς Ἀράχωβας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴ νεότητά του εἶχε μείνει πολλὰ χρόνια στὴ Λεβιά κ' ὁ ὁποῖος, μοιωνότι εἶγαν περάσει τριάντα χρόνια, ἀπὸ τότε, μιλοῦσε ἀρκετὰ καλὰ τὰ γερμανικά καὶ συγχρόνως φρόντιζε γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ γερμα-

Ὁ βασιλεὺς Ὀθων

νικοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Ἀραχωῖτες εἶνε ὠραῖοι καὶ ἀνδρεῖοι καὶ διατηροῦν ἀνὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴ φυσιογνωμία καὶ προπάντων ἡ γυναικες. Οἱ ἄνδρες εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ψηλοὶ, εὐρωστοὶ καὶ ἰσχυρὰς κρᾶσεως. Τὰ ἡλιοψημμένα πρόσωπά τους ἔχουν μὲ ἑκφρασί ἀσυνήθιστη καὶ φανερόνουν θάρρος καὶ περηφάνεια. Ἡ κατατομὴ τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, ἔχουν πρᾶσπα φωτεινὰ καὶ σώματα εὐθετη.

Κυρίως στὴν Ἀράχωβα ἐργάζονται ἡ γυναῖκες, γιὰ οἱ ἄνδρες περνᾶνε τὸν περισσότερο καιρὸ τους στὸ κυνηγι. Ἡ γυναικες φροντίζουν γιὰ τὸ σπῆτι, αὐτὲς ὀφείλουν τὰ ρούχα τους καὶ τὸ ἀπὸ μαλλὶ κατὰ σκαλὸς ὕψωμα μὲ τὸ ὁποῖο κατασκευάζονται ἡ καπότες τῶν ἀνδρῶν. Αὐτὲς ἐπίσης καλλιεργοῦν τὰ μπελῖα καὶ καταγίνονται μὲ τὴν γεωργία.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος καὶ χρύσωσε τὶς βράτες κορυφές τοῦ Παρνασσοῦ, διευθυνοῦκαμε πρὸς τοὺς Δελφούς, πού ἀπέχονταν δύο ὥρες περὶπου ἀπ' τὴν Ἀράχωβα. Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἰδῶ τὸ μέρος αὐτό, στὸ ὁποῖο, κατὰ τὴν ἀρχαίότητα, ἡ Πυθία ἔβγαζε τοὺς περιέρους χρησμούς της.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, δὲν καταρωθώσαμε νὰ ὀρθοῖμε κανένα ἐρεπιο ἀπ' τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, οὔτε ἕνα ναό, οὔτε καν μιὰ στήλη. Φτάσαμε τέλος σ' ἕνα μέρος, στὸ ὁποῖο ὁ δρόμος σταθεμὸς πρὸς σὲ μιὰ δεινροφύτῃ θουνοπλαγιά, ἀπ' τὴν ὁποία κυλοῦσε ολοκάθαρο νερό. Ἐκεῖ εἶδαμε μερικὲς γυναῖκες πού ἔπλεταν καὶ πού μᾶς λοξοκύτταζαν μόλις μᾶς εἶδαν νὰ πλησιάζουμε. Περωνήσαμε πᾶς ὀνομαζόμενους τὰ δέκαδεκαπέντε καλῶσα, πού φαινόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ, μὰ αὐτὲς δὲν μᾶς ἀπάντησαν οὔτε λέξι, δείχνοντας ἔτσι ὅτι δὲν καταλάβαιναν τὰ ἑλληνικά.

Τότε παρουσιάστηκαν μερικοὶ ἄνδρες ὁσκημοὶ καὶ μὲ τὰ μῆλα τοῦ προσώπου τους πολὺ πλατεῖα, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν καλὴν ἑλληνικά.

Μᾶς ἐξηγήσαν λοιπόν, ὅτι αὐτὸ τὸ χωριό ἦταν οἱ Δελφοὶ καὶ ὅτι τὸ κατοικοῦσαν ἐποικιστὰς Ἀλβανοί. Ἡ γυναικες τους δὲν μιλοῦσαν καθόλου τὰ ἑλληνικά, γιὰ τὸ σπῆτια τους μόνον τῆς ἀλβανικῆς γλώσσας χρῆται.

Συγχρόνως μᾶς ἔδειξαν στὴν χαράδρα ἕνα παρεκκλήσιο καὶ μᾶς ὡδήγησαν ὡς ἐκεῖ. Ἀπ' αὐτὸ ὅγῃκε ἕνας ἱερεὺς μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ γένεια, ὁ ὁποῖος μὲ τόνο ἐπιτιμητικὸ καὶ ἐνδοξαστικὸν εἶπε ἀλβανικά κατὰ τὶς γυναῖκες, Ἐκεῖνες ἑξαφιστάθησαν ἀκούοντας τὰ λόγια του. Τότε μάθαμε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ὅτι ὁ ἱερεὺς ὕπενθυμίσε στὶς γυναῖκες, ὅτι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἶχε προφητεύσει σ' αὐτὲς ὅτι ἐν περὶογητῇ καὶ ἔφταναν στὸν τόπο του καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ὑπόδοξή τους.

Κατόπιν ρωτήσαμε ἂν οἱ κάτοικοι ἤξεραν καθόλου τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τοῦ τόπου, ὅλ' οὔτε τὴν ἐλαχίστη γνώσι εἶχαν, οὔτε τῆς λέξεως Δελφοί. Μᾶς εἶπαν μόνον, ὅτι ὁ ἐκεῖ στωτε ἱερεὺς τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐκκλησίας εἶχε τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ, ὅπως εἶχε ἀποδεχθῇ καὶ μὲ τὴν προαναγγελία τῆς ἀφίξεώς μας.

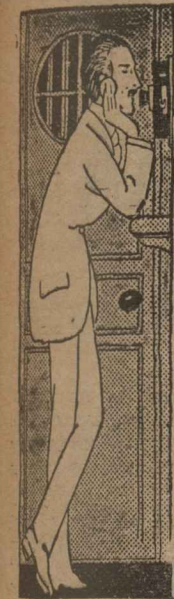
ΙΓ'.

ΣΤΗΝ ΑΜΦΙΣΣΑ. Η ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΗ. ΣΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΜΑΜΟΥΡΗ. Η ΧΗΡΑ ΔΥΟΒΟΥΛΩΤΗ. Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ.

Φεύγοντας ἀπὸ τοὺς Δελφούς, πήγαμε στὴν Ἀμφισσα. Ἡ κομποπολις αὐτὴ εἶνε χτισμένη στὴ θάσι ἐνὸς ἐρειπωμένου ἑνὲς τικοῦ πύργου καὶ ἀπολείεται σχεδὸν ὁλόκληρη ἀπὸ καλῶσε. Μόνον καμμιὰ εικοσαριά λιθοκτίστη σπιτία ἦσαν σπαρμένα ἐν ἄμεσας στὶς καλῶσεις. Στὴν ἀγορὰ ὑπῆρχε ἕνα καφενεῖον μὲ παράθυρο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἕνα μεγάλον γυάλινον τζάμι, γι' αὐτὸ ἐκ καὶ τὸ καφενεῖο ἐτιποφορεῖτο πομπωδῶς «Τὸ Γυάλινον Καφενεῖο». Καὶ πράγματι, σ' ὁλόκληρη τὴν κομποπολὶ, δὲν ὑπῆρχε δευτέρου τζάμι.

Ἐγὼ κατέλυσα στὸ σπῆτι τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Μαμουρὴ. Ὅταν τὸ ἄλλο πρωὶ τῆς ἀφίξεώς μας, ἀνοίξα τὰ παράθυρά μου πού δὲν εἶχαν τζάμια, εἶδα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ τοῦ ὁποῖο ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοιγμένα, μιὰ νεαροῦστὴ κ' ὠραιοτάτῃ γυναίκα, τῆς ὁποίας ὄμορφος ἡ ἑκφρασίς ἐδυνάμει ὁμοῦ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φοροῦσε Ἑλληνικὴ ἐνδυμασία κ' εἶνε ῥιζμὶ φιλάρεσκα στὸ κεφάλι της τὸ φέσι της μὲ τὴ μακρὰ σούτα. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιὸς εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος;

ΛΕ'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Ἡ δις ΛΙΛΙΑΝ Π. (Πάτρα), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐμπνευσί σου. Ἀπευθύνεσαι εἰς τὸ ὠραῖον φύλον καὶ ἐρωτᾷς : «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος;» Θέλεις νὰ διεσφύσης εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ νὰ μάθης τοὺς μυστικούς πόθους μας. Νὰ μιὰ πρώτη τάξεως εὐκαιρία, γιὰ νὰ ψάλλουμε λιγὰ καὶ τοὺς ἄνδρες... Ἀκούσε, λοιπόν, «Μπουκετάκι» μου, τὶς ταπεινὲς μου σκέψεις : Στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου δὲν ζήτησα ποτὲ τὴν ἰλικὴ ἀποκατάστασι. Ὅλα εἶνε ὡσαυτὰ καὶ προσωρινὰ. Τὸ χρέμα δὲν τὸ λάτρευα καὶ ἀπὸ δοῦ βίβλω στὴ ζωὴ, τίποτε δὲν κατώρθωσα νὰ μὴ πῶς σὲ τῆς ζωῆς μου ὁμορφιάς. Μὲ τὴν ζωὴς τ' ἀνὴρμα ἀνὰ τὴν νύκτα νὰ εἶναι ἰδανικὸν σύντροφον... Πῶς τὸν φαντάζομαι; Ἀλλοῦστα, θέλω νὰ εἶναι μὴ ἰδιαίτερη ὑγενική ὑπαρξίς, νὰ μὲ νουθετῇ καὶ νὰ μὲ ἰσχυρὸν σ' αὐτὸν δὴν μου τὴν ψυχὴ, ὅλα μου τὰ αἰσθήματα, πού πλημμυρίζουν τὴν παρθενική μου καρδιά. Θέλω μιὰ ψυχὴ πού νὰ ἀντισταθύνεται τὸν προσωριὸν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἵνα πού νὰ μὴν ἀπαθῇ καὶ εἰς τὰ πῶς βαθεῖα χτυπήματα τῆς ζωῆς. Θέλω νὰ ἔχῃ μιὰ ψυχὴ, πού νὰ μὴν εἰδεῖ ποτὲ τραχύτητα καὶ ἀσυνέπεια στὴν ἰδέαν... Τέτοια λεπτὴ καὶ εὐαίσθητὴ ψυχὴ, μὲ πᾶσι συναισθηματικὰ θησαυρὰ, θέλω νὰ εἶναι ὁ σύντροφός τῆς ζωῆς μου. Στὴν ἑσωτερικὴ ὁμορφίαν δὲν δίνω σημασίαν, ἂν καὶ πολλὰκις ὁ ἀσέβητος τῆς ψυχῆς ἐνὲ τὸ πρόσωπο καὶ στὶς ἰδανικὰς ψυχὰς σημασία καὶ ψυχὰ χαρίσματα βαδίζουν ἀδελφομένως. Φοβόμαι, ὅμως, πᾶς «Μπουκετάκι» μου, πῶς ἂν ἐρευνήσω στὸν κοινωνικὸν στίβο, δὲν θὰ βρῶ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον πού δειροσταλῶ.

Ὅχι, δὲν ἔλαχε. Σήμερα ὅλα εἶνε ὑλικά, ἱσοκρινὰ καὶ ἄσπαστα... Πάντες ἐπαρῶντες γίνοντες ὡς ἐμπορικὸν συνταγματικὸν καὶ ἀντιπροσώπων γιὰ τοὺς ψυχικούς θησαυροὺς τοῦ ἀτόμου. Ἐπομένως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐρευνῇ συνειδητὰς μετὰ τῶν, φροντίζοντες διὰ τὴν αἰσθὴσιν τῆς οἰκογενείας, διατηροῦν τῆς τάξεως καὶ ἀρμονίας καὶ ἀποδοῦναι τὴν κοινωνία χρησίμων καὶ ἐκλεκτῶν στελεχῶν. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ σύγχρονοι νεοὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων δὲν θέλουν τὰ παιδιά, καὶ αὐτὸ μὲ ἀποβλέπει πολὺ, γιὰ τὴν ἑξῆς καὶ ἡ νεότης τῆς Ἑλληνίδος μητρὸς θὰ φανῇ διὰν δεχθῇ ἕνα γνήσιον εἰς τὴν ἀρχαίαν της. Μὲ ἀπειρον ἀγάπην καὶ ἐνθυσιάζομαι.

ΛΙΛΙΑΝ Π.

Τ.Τ.—Συνώρεσε μὲ, «Μπουκετάκι» μου, γιὰ τὶς φιλίες μου... Ἡ Ἰ. Δ. Α.

Ἡ δις ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΕΝΕΧΙΛΟΓΟΥ (Κων. στατιστικὸς), μᾶς ἀπαντᾷ : Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο». Ἐπὶ τρεπνέ μου νὰ σὲ ἐνθάρσιο τὰ ἐγκάρδια συγγαρητὰ μου γιὰ τὴν πόδοδόν σου καὶ γιὰ τὴν κοινωνικὴν σου ἐρευνὰ περὶ τοῦ ἰδανικοῦ σύζυγου. Περιορίζομαι κ' ἐγὼ νὰ ἐκφράσω τὸν πόθον τῆς καρδίας μου, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα κορίτσια, ἀφηγώμεν τὰ σπῆτια τῶν δικῶν μου, δηλαδὴ νὰ περιγράψω μὲ δύο λόγια ὅπως ἐκφράζει φαντάσμα τὸν ἰδανικὸν νέον, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ συγχρόνως καὶ σύντροφός τῆς ζωῆς μου. Τὸν θέλω λοιπὸν ὠραῖον, μελαχροινόν, μὲ μαλλιά μαλλιά, μὲ ἀνάστημα ὑψηλὸ καὶ ἱσποτικὸ, νὰ εἶναι εὐγενής, μορφωμένος, εὐκαρινός, πάντα εὐθιμὸς καὶ πάντα ἀφωσιωμένος σὲ μένα, καὶ νὰ τὸ ξέρει, εἴμαι τρομερὰ ζηλιάρη. Νὰ μὴν εἶναι ὑπερήφανος, ἀλλὰ καταδωτικός. Νὰ ἐργάζεται μὲ τιμιότητα, γιὰ νὰ συντηρῇ τὴν ἀσυνέπειάν του. Δὲν τὸν θέλω ἀπάταλο, ἀλλὰ ἀνθρώπου λογικὸ καὶ ἀποστόμωτο. Ὅς πλέον δὲ εὐτυχὴ γάμων θεωρῶ ἐκείνον πού διὰ πρόσωπα ἀποσπᾷται ἀποδοῦναι τὰ παρασθέντων τῶν ἀδυναμιῶν καὶ τὰ μικρὰ ἐλαττώματα ὁ ἑαυτοῦ. Πάντως, τὸ σύμβολόν τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ συμφωνία τῶν χαρακτήρων. Τότε μόνον ἕνα ἀνδρόγυνον ἐπὶ τῆς αἰῶνος καὶ τῆς ζωῆς του ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ, πλεόντας καὶ πλείων εὐδαιμονίας.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Ἐνεχιλλόγλου

Ἡ δις ΑΝΙΚΗ Χ. (Ἀθήναι), μᾶς γράφει : Ὁλόθεο «Μπουκετάκι» μου, θελατικὴ μου φίλε, ἰδοὺ πῶς δνειρεύομαι τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου, στὰ δεκαεῖς μου χρόνια : Ἐπιθυμῶ τὸ

ἔξωτὴν ἔρευνά σου, στὴν ὁποία εὐχαρίστως ἀπαντῶ. Λατῶν ἐγὼ τὸν μέλλοντα σύζυγόν μου τὸν θέλω σοφόν, εὐγενὴ καὶ συμπαιδῆ κ' ἑαυτοῦ θέλω νὰ εἶ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὅχι ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη φίλη καὶ πιστὴν σύντροφον, ἀλλὰ καὶ ὡς τὴν πῶς πολὺτιμον σύμβουλον στὰ δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς του. Ἀπὸ κοινωνικῆς, οἰκογενεῖας καὶ κοινωνικῆς ἀποψῆς τέλος, ἀποδοῦναι τὸ γνωστὸν τῶν σοφῶν προγόνων μας ῥητόν : «Πᾶν μέτρον ὄρατον».

Ε. Παυλοπούλου

Ἡ δις Μ. Χ. (Βόλτα Ἀττικῆς), ἀπαντᾷ : Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Εἰς τὸ ὠραῖο σου ἐρώτημα περὶ τοῦ ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος, ἀπαντῶ ἐν συντομίᾳ τὰ ἑξῆς : Κατ' ἐμὲ, ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις θ' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθήματά μου, διότι ἡ ψυχὴς μὲς θὰ εὐρίσκονται ἐν ἀρμονίᾳ καὶ ὁ βίος μὲς θὰ εἶναι εὐτυχισμένος.

Μ. Χ.

ΔΗΛΩΣΙΣ. — Ἐπιστολὴς γιὰ τὸν ἰδανικὸν σύζυγον θὰ γίνονται δεκάς μέχρι τέλους Ἰουνίου. Ἐπίσης δηλοῦμεν ῥητὸς ὅτι ἐπιστολὴς ἀθλῶς κακογραμμέναι, χαλσιτικαὶ ἀσυντάκται, γραμμέναι μὲ μολύβι, δυσανάγνωστες κλπ. κλπ., δὲν θὰ δημοσιεύονται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀπαντήσεις

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Νικώ, τότε, αποτραβήχτηκε, χωρίς να της φανερώσει την απογοήτευσή του.

Μόλις έμεινε μόνη η άγνωστη κυρία, άνοιξε το παράθυρο και θεασιώθηκε πώς πραγματικά μπορούσε από τη θέση όπου καθόταν να δει την γρηά-Μαγκέ. Είχε μπροστά της το δρόμο που έφτανε ως το δάσος. Το δρόμο αυτόν θάπαιρνε η γρηά-Μαγκέ, στο γυρισμό της απ' το παλιό νεκροταφείο. Ο Νικώ της είχε πη πως έτσι πάντα έκανε η άλλοκοτη γρηά.

Ήσυχος, λοιπόν, από την έγνοια της γρηά-Μαγκέ κι' άρχισε να ξετάαζε τα γύρω της.

«Αλλοίμονο!...»

Το δωμάτιο όπου ο Νικώ την είχε φέρει, της ήταν γνωστό! Είθε το κρεβάτι που θριασκόταν απέναντί της και θυμήθηκε περασμένες μέρες!... Θυμήθηκε τη νύχτα που έμαθε την τραγική ιστορία της πρώτης κ. ντέ Νορθάζυ. Είχε χάσει τις αισθήσεις της τότε και την είχαν ξαπλώσει πάνω σ' αυτό το ίδιο κρεβάτι!

Μά δεν της άρεσε να τρέχει ο νους της στα περασμένα. Αυτά, τώρα, είχαν ξεχαστεί. Η φροντίδα της έπρεπε να δώσει για το παρόν, για τη δουλειά για την οποία θριασκόταν σ' αυτό το χωριό. «Ωφείλει να παραμείνει κυρία του έαυτού της και να μη λοξοδρομήσει απ' το σκοπό της.

Κούνησε το κεφάλι, σαν να ήθελε να βοηθήσει το μυαλό της να διώξει από μέσα του τήν άδητη ανάμνηση.

Τά μάτια της γύρισαν πάλι προς το δάσος, απ' όπου πρόσμενε ν' αντικρύσει τη γρηά-Μαγκέ.

Η Σουζέτ, γιατί αυτή ήταν, όπως θα καταλάβατε, η άγνωστη κυρία, θριασκόταν εκεί για να πραγματοποιήσει μία απόφασή της. Οι δυο ταυτόχρονοι θάνατοι της Ισαυρίας και του Σουέν-επαφάνεραν τη Σουζέτ στο δρόμο του καθήκοντος!... Κ' ήταν τώρα αποφασισμένη να εκδικηθεί το θάνατο της Κλαίρης ντέ Μπρεζόλ!... Να τιμωρήσει τον άνδρα που είχε άλλοτε αγαπήσει κι' αυτή η ίδια!

Δεν ήταν ταπεινά ελατήρια αυτά που την έσπρωχναν στην απόφασή της. Ή πράξι της δεν θα είχε κανένα σφάλμα γι' αυτήν, μά θα ήταν πράξις θείας δικαιοσύνης!

Θα κατώρθωνε όμως να φέρη την απόφασή της σε τέλος;... Μόνο έτσι θα της έπαιρναν ν' αποσυρθεί κατόπιν στην απομόνωσή-στην καταδίκη που η ίδια επέβαλλε στον έαυτό της...

Το χιόνι, που έβρε από το παράθυρο είχε αρχίσει να στρώνεται σ' όλη την απέναντί της έκταση, έσκέπαζε, θάλεγε κανείς, σιγά-σιγά, τους στοχασμούς της Σουζέτ...

Η πρώτη σκέψη της Σουζέτ ήταν να δηλητηριάσει κι' αυτή τον δηλητηριασθέν! Νά σκοτώσει τον άνθρωπο που τόσο ελάτρευε, που στην αγκαλιά του περπατούσε τόσες ημέρες ευτυχίας, γαλήνης!...

Μά όχι!... Ο ντέ Νορθάζυ ήταν ένας κοινός δολοφόνος, δεν του αξίζει μία εξαιρετική εκδίκηση. Θα τον κατάγγελλε, θα δικάζονταν και θα τον τιμωρούσαν οι νόμοι που η πολιτεία πρόβλεψε για τους εγκληματίες.

Χρειάζονταν όμως αποδείξεις για να τον καταγγείλει, που η Σουζέτ δεν τις είχε. Ένα μόνον πρόσωπο μπορούσε να καταγγείλει τον ντέ Νορθάζυ, και το πρόσωπο αυτό ήταν η γρηά-Μαγκέ. Για να συναντήσει λοιπόν την γρηά, η Σουζέτ είχαν έρθει στο χωριό της.

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Μά θα δεχόταν η γρηά-Μαγκέ να καταγγείλει τον ντέ Νορθάζυ; Δεν είχε όρκεισθ στην Κλαίρη πως ποτέ δεν θα τώκανε αυτή. Η Σουζέτ όμως δεν αποθαρρυνόταν. Έλπιζε πως έρεθιζον τας το μίσος της παλιάς υπηρέτριας, θα την κατάφερνε να παραβεί τον όρκο της...

Αν ωστόσο η γρηά επέμενε στην άρνησή της; Η Σουζέτ τότε σχεδίαζε να την πείσει, τουλάχιστον, να αφήσει στην ίδια άλλη μία φορά, την ιστορία κείνη... Θα παρέσυρε τότε τη γρηά να κάνει, ανύποπτη, την εξιστόρησή της, σε μέρος όπου η Σουζέτ θα έφτανε κρυφά τους δικούς της ανθρώπους... Αυτοί θα έκαναν να περιγραφεί της απάισιας σκηνής και θα χρησιμοποιούσαν να μάρτυρες στο δικαστήριο όπου η Σουζέτ η ίδια θα έκανε την καταγγελία της.

Επειτα, η Μαγκέ θα έφτανε φυλάξει και το φυλάττι, το οποίο θα διατηρούσε ακόμα πάνω του, ίσως του δηλητηρίου.

Ο μόνος, λοιπόν, μάρτυρας, και η μόνος αποδείξεις, θριασκόταν στο παλιό εκείνο σπίτι, κι' από κει έπρεπε να τ' αμείψει η Σουζέτ. Δεν φοβόταν πια ούτε το στοιχειωμένο σπίτι ούτε την αποκρουστική γρηά... Δεν ήταν πια το κοριτσάκι της παλιάς εποχής!... Ήταν τώρα μία γυναίκα, διαγαμένη από την πολύ σκληρή της μοίρα και πείρα...

Δεν θα λιποθυμούσε, αντικρύζοντας την τρελή γρηά και τις απότομες χειρονομίες της. Είχε, τώρα, την τόλμη που δίνει η ανάγκη.

Η Μαγκέ ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να την βοηθήσει, για να εκδικηθεί τον άδικο θάνατο της Κλαίρης. Για το σκοπό της αυτό, η Σουζέτ 'ήθελε να κλέψει κάθε κίνηση, να δειχνει ήρωισμό, όπως κι' ο μικρός εκείνος γενναίος Σουέν, που τώρα θα την έβλεπε, ασφαλώς, απ' τον ούρανο. Η ανάμνηση του καλού της Σουέν, καθώς τον φανταζόταν ν' απαντάται στον μακρινό του τάφο, έδινε στη Σουζέτ απεριόριστο θάρρος...

Η κούραση, η συγκίνηση, έκαναν την Σουζέτ να κλείσει για μια στιγμή τα μάτια της, μά ο έλαστρος πινος που την κυριεύει, δεν κράτησε περισσότερο από λίγες στιγμές.

Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια της, είχε πάψει να χιονίζει. Έβλεπε, τώρα, καθαρότερα τον δρόμο που εγόνταν απ' το δάσος...

«Αέφανα, ένοιωσε ένα παγερό ρίγος να την σπκλονίζει!

Ήλθα εκεί, στην κορυφή του λόφου, στο άνοιμα του δρόμου, κάποια ανθρώπινη σιλουέτα διακρινόταν. Ναι!... Ήταν ένας άνθρωπος που τριέλιζε κι' εκεί!... Και κάτι σαν δυο χέρια ανοιγμένα, σαν δυο μπράτσα απλωμένα, θάσταζαν ένα μαύρο φοτίο!... Φαινόταν σαν ένα φάντασμα, που κρατούσε έναν πελώριο, μαύρο σταυρό!...

«Η γρηά-Μαγκέ!... Ξεφώνισε η Σουζέτ.

Ναι, ήταν η Μαγκέ.

Η τρελή γρηά είχε αποσπάσει το σταυρό από τον τάφο της Κλαίρης και τον έφερε στο στοιχειωμένο της σπίτι!...

Η Σουζέτ φοβήθηκε. Ο σταυρός, έτσι όπως τον έβλεπε η γρηά, φαινόταν σαν να έπαιζε τα χέρια της για να καταραστή!...

Η Μαγκέ κι' ο σταυρός ήταν τα μόνα μαύρα σκηνικά μεία μέσα στη γενική ολόχρωμη απόρραξη. Η Σουζέτ έκανε άσχημα νύχτα στα μέτρα αυτά. Η γρηά ήταν πιο φοβερή από άλλοτε, καθώς κρατούσε τον σταυρό!...

Ατάραχη, η Μαγκέ, εξακολούθησε το δρόμο της στέφονοντας τον τρούμο στην έσημη εκείνη έκταση. Έπαιζε τέλος στο έξ ίσου φοβερό της σπίτι, όπως την πόρτα και εξαφανίστηκε πίσω από αυτή...

VI

Όταν η Μαγκέ μπήκε στο σπίτι, άφησε το σταυρό δρόμο σε μία γωνιά και προχώρησε στην κουζίνα. Εκεί άναψε μία λάμπα, την πήρε στο χέρι κι'...

άναψε ν' ανεβαίνει τη σκάλα που έφερνε στο επάνω πάτωμα. Με τις ρυθμικές της κινήσεις και με το λιγοστό φως της λάμπας, φαινόταν σαν μάγισσα που έκτελει μία παράδοση τελετουργία.

Η γρηά έφτασε στο πάνω πάτωμα και μπήκε σε μία κάμαρα που μοιάζε σαν εκκλησία.

Πάνω σ' ένα κρεβάτι, ανάμεσα σ' έναν σταυρό και ένα ξερό κλαδί θαύου, θριασκόταν ξαπλωμένη, σαν να κοιμόταν, η μεγάλη κέρνη κούκλα. Ήταν η κούκλα εκείνη που αναπαρίστανε τη δύστυχη Κλαίρη ντέ Μπρεζόλ.

Ο χρόνος όμως που τάχε σκεπάσει όλα γύρω με σκόνη, είχε ξεβαρύνει και τα χρώματα της κούκλας. Η χαριτωμένη μορφή της δεν είχε πια το παλιό, δροσερό της χαμόγελο. Τα θαλαμμένα μάτια της φαινότουσαν σαν μάτια ανθρώπου έτοιμοθανάτου. Τα μαλλιά της είχαν κι' αυτά ξεθάψει και το άλλοτε ρόδινο χρώμα του προσώπου της, ήταν τώρα κίτρινο. Από το φέμα της δεν έμειναν παρά κουρέλια. Θάλεγε κανείς πως έβλεπε το πτώμα μιας κούκλας.

Η γρηά-Μαγκέ σταυροκοπήθηκε και γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι, για να κάνει την προσευχή της. «Όσο προσευχόταν, τα γέλια της σιγότραιναν και ψιθυρίσματα άκατανόητα έβγαζαν απ' το στόμα της.

Σηκώθηκε, σέ λίγο, και με τη στοργή που δείχνει μία μητέρα για το μωρό της, πήρε την κούκλα στην αγκαλιά της. Το κέρνη εκείνο πλάσμα είχε φθαρή πια απ' το χρόνο κ' ήταν έτοιμο να διαλυθεί σε συντρίμια και σέ σκόνη. Μά η γρηά-Μαγκέ το κίταζε με τρυφερότητα και το θαύμαζε...

Ακούγονταν πάλι το θαυό και ρυθμικό της δήμα. Με την κούκλα στην αγκαλιά και τη λάμπα στο χέρι, κατέθηκε τη σκάλα και πλησίασε στη γωνιά που θριασκόταν ο σταυρός.

Άφησε εκεί τη λάμπα και προχώρησε σε μία πόρτα, στο βάθος του διαδρόμου, που 'έβγαζε στον σεληνοφώτιστο, την ώρα κείνη κήπο.

Στον κήπο αυτόν έρε κόνταν ένα μέρος ανάμεσα σ' άλλα, περπατώντας, θάμνους κι' αγριολούλουδα, που μοιάζε σαν νεκροταφείο.

Εκεί θριασκόταν ένας στενόμακρος λάκκος, απαράλλαχτος με μνήμα. Ένα χοντρόσκονο, δεμένο γύρω σε τέσσερα παλούκια, υπηγάει στις γωνιές, έφραζε γύρω αυτό το μνήμα.

Η Μαγκέ μόλις έφτασε κοντά στο λάκκο αυτόν, γονάτισε και έσπασε μ' ειλικρίνεια τη κέρνη κούκλα μέσα στον χιονισμένο τάφο. «Γνώσε ύστερα τα χέρια της κι' απλώνοντας τον ούρανο, είπε:

«Χαίρε! Χαίρε, μικρέ μου Χριστέ! Έγινε τώρα πια, το θέλημά σου!... Χαίρε, μικρέ μου Ίησου!... Χαίρε!... Κατάλαβε, επί τέλους, πως δεν ήσουν ευχαριστημένος να κοιτάσαι εκεί πάνω!... Η θέσι σου δεν ήταν εκεί!... Σούφερνα λιθάρι, σόγα εικονίσματα, μά και μ' εμένα, τα μάγουλά σου κιτρινίζαν! Δεν μου γαμογελοούσε! Πίστευα, για πολλόν καιρό, πως ζούσε, μά σ' ήσουν πεθαμμένος!... Σπασέρας νάβρης δικό σου χώμα, για ν' αναπαύεσαι, όπου να με αναλάσσω τάφωτά σου και να μπορέσω να πετάξω κοντά στο Θεό!...

Και σκιδόνοντας στην κούκλα, η Μαγκέ, εξακολούθησε να λέει:

«Πήγα στο παλιό νεκροταφείο, πια απ' το δουνό. Εκεί είχαν θάψει μία γυναίκα που σοφμοιάζε, μά δεν ήσουν σύ!... Εκείνη, την είχαν σκοτώσει κακ-ΰογα χέρια, ενώ σ' είσαι, ο μικρός Χριστός, που ποτέ δεν ήλθες σ' άλλον άνθρωπο, εκτός από μένα!... Έδωκα το σταυρό από το μνήμα κείνης της γυναίκας και τ' έφερα για να τον στήσω στο δικό σου μνήμα!...

«Α!... Πόσο καλή έδειξαι, τώρα θα, και πόσο ήσυχαι!... Θα δνείσαι στον παράδεισο, όπου θα πες όλα τα μεγάλα σου!... Τα φτερά σου!... Δεν θ' άκουσ πια, κανένα κρότο!... Θα σού ρίξω χώμα για να σέ σκεπάσω, μά να μη φοβηθείς!... Θα προσέχω να μη σέ γυμνώσω!...

«Θάβει να μπορούσα να σου δώσω ένα μεγάλο μνήμα, μ' ένα σταυρό σαν και σένα, άγαλμα!... Μά δεν μπορώ να το κάνω!... Δεν είναι πλούσια!... Κοιμήσου ήσυχα,

μικρέ μου Χριστέ!... Δεν θα σέ ξεχνώ!...

...Τό έκκλησάκι μας εκεί πάνω, ήταν ώμορφο!... Πόσο εύχαρακτικό, που σ' έβλεπα!... Αμα γονάτιζα μπροστά σου κι' έλεγα την προσευχή μου, που φαινόταν πως ή κάμαρα δλη γέμιζε από αγέλους!... Μά ήθελες ν' αναπαύης στο χώμα. Ας γίνη το θέλημά σου!... Και πάλι θα ξέρω πως θρίσκεσαι κοντά μου, και θα παρηγοριέμαι!... Μά πιστεύω πως θα σέ ξαναδω!... Ναι!... Θάνη τη μέρα που θα θγής από τούτον τον τάφο, που θα πετάξης με τα μεγάλα φτερά σου, για να πας στον ούρανο!... Τότε, θα με φωνάξης, το πιστεύω, θα με πάρης απ' το χέρι, καλέ μου Ίησου, και θα πάμε μαζί, ψηλά εκεί!...

Η Μαγκέ σάπασε.

Έσκυψε, φίλησε το μέτωπο της κούκλας και παίρνοντας χώμα, με τα χέρια της, άρχισε να την σκεπάει προσεχτικά, ως που γέμισε όλον τον λάκκο.

Γύρισε, έπειτα, στο σπίτι, πήρε το σταυρό, και τον έφερε και τον έστησε στο μνήμα της κούκλας, πάνω απ' το κεφάλι της.

Πάλι γονάτισε κατόπιν μπροστά στο σταυρό, λέγοντας όλες τις προσευχές που της είχε μάθει η Κλαίρη, ενώ το χιόνι έπεφτε θουδά από το σκοτεινό ούρανο...

«Αέφανα, ένας κρότος έκανε τη γρηά-Μαγκέ να γυρίσει το κεφάλι της.

Μία γυναίκα έρχόταν ίσια απάνω της. Η Μαγκέ τη διέκρινε στο λιγοστό φως της λάμπας, καθώς έρχόταν απ' το βάθος του κήπου.

Ήταν η κυρία ντέ Νορθάζυ. Είχε κατανικήσει τον φόβο, που για μία στιγμή, την είχε κάνει να διστάσει. Είχε φύγει από το καπηλειό, για νάρη να χτυπήσει πάλι στο σπίτι της γρηά-Μαγκέ. Μά θρήκε την πόρτα εκκλειδωτή και προχώρησε μέσα.

Η λάμπα στο διάδρομο, η ανοιχτή πόρτα του κήπου, άκόμα και τα λόγια του Νικώ, πως η γρηά τρεφόταν με χόρτα, την ώδηγησαν στο μέρος όπου η Μαγκέ έλεγε τις προσευχές της.

Η κυρία ντέ Νορθάζυ διέκρινε τώρα, καθαρότερα τη στάσι της γρηάς.

Τί νακανε, άραγε, γονατισμένη πάνω στο χιονισμένο χώμα;... Και μπροστά σ' έναν σταυρό!...

Ήταν τόσο ζοφερή, η άπορία της αυτή, ώστε δεν την άφινε να νιώσει φόβο.

Η Μαγκέ την έβλεπε να πλησιάζει, χωρίς να φανερώνει καμμία ταραχή. Σηκώθηκε, προχώρησε προς την ξένη επισκέπτρια, την χαίρεται κ' είπε με φωνή ληυπημένη:

«Ω! Λυπάμαι πολύ, κυρία, που άναγκασθήκατε να ταξιδεύετε με τόσο κακό καιρό!... Είνε μεγάλη η καλωσύνη έκ' μέρους σας, που έρχεστε με τέτοιο κρύο στην κηδεία!... Μάθατε, θέβαια, πως θα την έθαβα σήμερα! Θάταν φιλενάδα σας!... Κρίμα!...

«Αν εφτόνατε λίγο νωρίτερα, θα την βλέπατε!... Έδω είνε το μνήμα της!... Μά, τώρα, δεν θα την δει, πια, κανείς!... Κανείς!...

«Είνας δυνάτος λυγρός σ'αυτά ραβέ τη γρηά και δεικνύει την πένθημη και θλιβερή λύρα της. Σήκωσε κατόπιν το κεφάλι της και είπε με φωνή θροντερή:

«Μά εγώ, θα την θανατώ! Ναι!... Αμα θα θγή απ' τον λάκκο, για να πετάξει στον ούρανο, να με φωνάξει και θα με πάρη μαζί της!...

«Α!... Είνε ολότελα, τρελή! σκέφτηκε μ' αποθάρρυνση η Σουζέτ. Δεν θα μπορέσω, τη στιγμή αυτή, να την αποσπάσω απ' τα σκοτεινά, βαθιά της ύνεια!...

«Ισως, αύριο, την έρω ήσυχότερη!...

Ήταν, άλλωστε, και το μέρος, εκεί, ακατάλληλο για μία τέτοια όμιλία, και το χιόνι έπεφτε όλα, ένα πυκνότερο. Η Σουζέτ υπακούσε στον ένα - δυό δήματα, και γύρισε για να φύγει.

Μά η γρηά-Μαγκέ την ακολουθούσε ξεπλάτ ταπεινά, κι' έλεγε:

«Είσατε μία πολύ εθνετική κυρία!... Η μικρούλα μου θα ευχαριστήθη, όταν μάθω...

«Εφτάσαν στην πόρτα του διαδρόμου... Τα πρόσωπά των φωτιζόντουσαν τώρα απ' τη λάμπα.

(Ακολουθεί)

Μία γυναίκα έρχόταν ίσια απάνω της...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ «ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ»

(Ένα περίφημο άρθρο του Αντρέ Μωζέ για

ΔΩ και λίγες μέρες, καθώς ξέρετε, αναπαύσε τον κόσμο η τραγική καταστροφή του μεγαλύτερου και πλείοντος ρωσικού αεροπλάνου, το οποίο έγινε χίλια κομμάτια από μία τρομακτική σύγκρουση. Πάνω από σαράντα άνθρωποι διαμελισμένοι άσπασα και σκορπίστηκαν καταγής, στα κεφάλια των Ρώσων, που παρακολουθούσαν αυτή την αεροπορική επίδειξη! Για να καταλάβετε τη φρίκη αυτού του θανάτου, θα σας αναφέρουμε το έξης: «Ο άπερτέρος, που «γύριζε» τις αεροδυναμικές των αεροπλάνων, μόλις έγινε η σύγκρουση του «Μαξιμου Γκόρνου», θέλησε να συνεχίσει το «γύρισμα». Μα η αλλεπάλληλες σπινές, που πέσανον από τα μάτια του, ήταν τόσο τραγικές, ώστε δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στη φρίκη τους και τραυμάτισε!

«Όλοι βέβαια θα διαβάσατε στις εφημερίδες ένα σωρό λεπτομέρειες γι' αυτό το σοβιετικό αεροπλάνο, για τις αξιοθαύμαστες εγκαταστάσεις του και για τον προπαινετιστικό σκοπό του. «Ο «Μαξιμου Γκόρνου» πετούσε από τη μία άκρη της άγαντος Ρωσίας στην άλλη, πάνω από τις χιονισμένες στέπες, κι έφτανε στ' απομακρυσμένα χωριά της Σοβιετικής Δημοκρατίας, μεταφέροντας τους διαφόρους ειδικούς, οι οποίοι έκαναν διαλέξεις στους χωρικούς και τους άνοιγαν τα μάτια, δείχνοντάς τους πως να καλυτερεύουν τη ζωή τους. Αυτό το κατάφεραν μ' όλα τα μέσα της επιστήμης και της τέχνης. Μα τον σπουδαιότερο ρόλο τον έπαιξε πάντα ο κινηματογράφος του. «Ο «Μαξιμου Γκόρνου» είχε το τελευταίο μηχανήμα προβολής και ένα πλήθος επιστημονικές και διασκεδαστικές ταινίες. Και το αποτέλεσμα είναι εύκολο να το καταλάβει κανείς. Κι' ο πόθος των χωρικών της άγαντος Ρωσίας ξέρετε σήμερα ένα σωρό χρήσιμα πράγματα και τις τελευταίες εφευρέσεις. Κι' αυτό το χρωστάει στον κινηματογράφο.

«Αλλά πως είναι ο σοβιετικός κινηματογράφος; Ποιοι είναι οι σκηνοθέτες του; Ποιά βρίσκονται τα «στούντιο» του; Ίδωθ' ήθελ' γραφή σχετικάς σ' ένα τεύχος του «Δελτίου της Ε.Σ.Σ.Δ.», που κυκλοφορεί σ' εκατομμύρια αντίτυπα σ' όλη την Ερυθρή!

«Ο Λένιν είχε πη κάποτε: «Ο κινηματογράφος είναι η πέχη που μας ενδιαφέρει περισσότερο από τις άλλες».

Και πράγματι, το σοβιετικό κράτος δίνει μεγάλη σημασία στην έδωξη τέχνης, γιατί την θεωρεί ως το αποτελεσματικότερο μέσο για τη μόρφωση του λαού του. Η παραγωγή των ταινιών, η διανομή και η προβολή των φιλμ, η οικοδόμησις των «στούντιο» και των αίθουσών, η παραγωγή του κινηματογραφικού υλικού, υπάγονται όλα σε μία ενιαία διεύθυνση. Σ' η Σοβιετική Ένωση υπάρχουν δέκα οργανισμοί παραγωγής ταινιών, από τους οποίους ο πιο γνωστός είναι ο «Μεγαλλικό Φιλμ», ή «Ροσδοενκίνου», ή «Σοβινκό» και η «Βούφκου», στην Ουράλ. Μόνο το «Σοβινκό» διαθέτει «στούντιο» δέκα χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων έξω από τη Μόσχα. Αυτό το «στούντιο» δε θεωρείται απ' όλους τους ειδικούς ως το πιο καλό έφοδιασμένο «στούντιο». Η μηχανή του, τα φωνοληπτικά μηχανήματά του, η εγκαταστάσεις του, είναι η τελειότερες απ' όλων των άλλων κινηματογραφικών εταιρειών, που υπάρχουν στον κόσμο. Το 1928 παρήγαγε διακόσιες μεγάλες ταινίες. Το 1929 ο αριθμός τους έφτασε τις διακόσιες πενήντα και το 1934 ο αριθμός τους ξεπέρασε τις τετρακοσίες!... Αυτοί οι αριθμοί δεν πρέπει να σας κάνουν καμιά εντύπωση, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι σήμερα στα σοβιετικά «στούντιο» εργάζονται εκατό χιλιάδες άνθρωποι! Αρθμός βέβαια που κάθε χρόνο αυξάνεται, γιατί συνεχώς γίνονται καινούργια «στούντιο» σε διάφορες πόλεις της Ρωσίας. Η ίδρυσις, παραδείγματος χάριν, ενός μεγάλου κέντρου παραγωγής ταινιών στο Κίεβο, έδωσε δουλειά σε είκοσι χιλιάδες άτομα. Έπίσης και σ' αυτή τη Μόσχα, ένα «στούντιο» που έγινε τελευταία, άρχισε ν' απορροφά τριάντα χιλιάδες ηλεκτρολόγους, μηχανικούς, κομμωστές, έργατες, ξυλουργούς, διακοσμητές,

τάς προόδους και την εξέλιξη της έδωξης τέχνης στη Ρωσία!

«Οι σκηνογράφοι, σκηνοθέτες και καλλιτέχνες!... Η κρατική επιχείρησις του «Σοβινκό», που έχει εγκαταστήσει τη Μόσχα και στο Λένινγκραντ, χρησιμοποιεί εκατό σκηνοθέτες! Όσοι το άφηχο υλικό, είναι αμύθητος άβυσσος. Υπάρχουν εκεί πέρα σωροί σπουδαίων τσαρκικών στολών, τουαλέτες αλτικών κοριών, επιπλώσεις ραδιοκρατικών μεγάρων και όλα τα πράγματα που βρίσκονταν στα παλάτια των ευγενών της Αγίας Ρωσίας. Όλα τους είναι λείψαντα από την καταστροφή της αυτοκρατορίας. Η στολή των αλτικών κοριών φιλανθρωπία για να τις φορούν σήμερα οι κομμωστές, είναι χρονοσάτες. Τα χρυσά στολίδια τους ξεπερνούν σε βάρος τα έφτα-όχτω και μες δαντέλλες, ή κάθε μία τους κοστίζει δολάρη περίπου!

Τα κτίρια του «Σοβινκό» διαθέτουν φωτιστική δύναμη πενήντα χιλιάδων άμπέρ, ένα περίφημο εργαστήριο δοκιμών, αναπαραγωγής, έστιατόριο, δυο βιβλιοθήκες, αίθουσες φυσικής άγωγής, λουτρό, βιολιόφω, μουσική σχολή, νοσοκομείο και αίθουσες συνλεύσεως!...

Σ' αυτά τα «στούντιο» γυρίζονται ή ταινίες «Ποτέμκιν», «Επιδόσεις» και «Γενική Γραμμή», τα οποία προκαλούν έντονη δέση ανά πάσχησαν. Και τα τρία είναι δημοφιλή του μεγάλου σοβιετικού Αϊξενστάιν. Ο Αϊξενστάιν, όπως λένε οι σύντροφοί του, κατέστησε με κόνη έποποιία τα μικροπεισώδια, βλέποντάς τα από την καμπίνα τους δυο και δεν διατάζει να παρουσιάσει την πραγματικότητα αλ' την τρομερή φρίκη της. Και γι' αυτήν άσχημή των άδυναμια του σ' ανόητη κα' ο ίδιος πολλές φορές την άναγκη να δικαιολογή!

«Σάν καλλιτέχνης που είμαι, γράφει σ' ένα άρθρο του, έν μου να εκφράσω άλλο πράγμα απ' τη συγκίνησι που αισθάνομαι, ζήτησε έλευθερία ζωής, μαζί με τους συντρόφους μου. Το χαρακτηριστικό καλλιτέχνη είναι ότι πρέπει να εκφράσει την εποχή του. Στην Ε.Σ.Σ. δεν έχω να εκφράσω τίποτ' άλλο από τους επαναστατικούς καμάρους.

Ένας άλλος μεγάλος σκηνοθέτης είναι ο Παντόφσκιν, ο οποίος κρίνεται για την ελκυστική των ήρώων του και για την ικανότητα να συναρπάσει τους θεατές των έργων του. Το παρόμοιο έινε ο τός ο σκηνοθέτης για τα έργα του προτιμάει πάντα τους άντρες του δρόμου, από τους έξ' επαγγέλματος ήθοποιούς. Δηλώνεται δε κομικά νοσημώματα ανέκδοτα του.

Στο φιλμ, παραδείγματος χάριν, «Η Ζωή είναι Όμοια», ήθελε να εγυρίσει τον ήρωα ενός λόχου των ερυθρών φρουρών. Για να πετύχει εκείνο άσχημώς που ήθελε, τους έβαλε να βαδίσουν δεκαοχτώ χιλιόμετρα. Οι στρατιώτες, τσακισμένοι κυριολεκτικώς από την κόπωση, έινε τους διέταξαν να σταματήσουν, ξάπλωσαν καταγής και άρχισαν να ύπνι! Τότε ο Παντόφσκιν, χωρίς να πη τίποτε, άρχισε να τραγουδά ήρξη τις διάφορες πόξες τους και κατόρθωσε να πετύχει σπάνια αποτέλεσμα ο καλύτερος ήθοποιος δεν θα μπορούσαν τόσο καλά να μιμήσθουν!

Αλλά και ήθελε μια τρυφερή έρωτική σκηνή. Ζήτησε λοιπόν τον πληροφόρησαν αν υπήρχε κανένα ειδικό μεταξύ των καλλιτεχνών. Και φυσικά, ένα σωρό ήθοποιοί ήταν έρωτευμένοι. Ο Παντόφσκιν διέλεξε δυο απ' αυτούς και τους έλεγε:

—Σας δίνω τρεις ώρες έλευθερίας. Επειδή όμως μπορεί να σ' άρπάξω, πηγαίνετε να καθίσετε σ' ένα πλατάκι του «στούντιο», που είναι δεν θα το χρησιμοποιήσω.

Και τους άφησε έλευθερίας. Παντόφσκιν παρακολούθησε από έρωτα τους δυο ήθοποιους, οι οποίοι ήσαν αποστασιοποιημένοι και ν' απομακρύνουν τα πρόνοια του θρόνου, κι έν έλπιαν ήταν άλλη ή θέλησις του τσάρου. Με την έλευση λοιπόν δι προστάτευσ την απολυταρχική έλευση, ή Όρχάνα έστηνε ένα σωρό σατανικές παγίδες και διαγράφανε ή ίδια ένα σωρό απόπειρες.

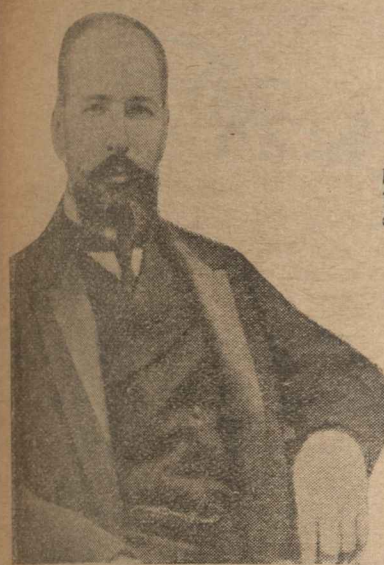
Έχοντας την έδρα της στον αριθμό 14 της οδού Φονάτινα, στην Πετρούπολη, διεύθυνε 45 χιλιάδες πρόπορες και μάθαινε μέρα με τη μέρα όλα τα μυστικά ή όλες τις υποθέσεις. «Αν ένας αλλόθεν, ένας λαμπρός έδειχνε την ελαχίστη συμπάθεια προς τους επαναστάτες ή τας φιλελεύθερους, ή Όρχάνα ήταν πάντα έτοιμη να τον τυλίξει σε μία σκοτεινή κλωστή και να τον ξεπαστρέψει με τον πιο μυστηριώδη τρόπο. Από την εποχή της δολοφονίας του Μεγάλου Δούκα Σεργίου και του πρωθυπουργού Πλάβε από δυο μνηστιάς, που ήσαν τυφλά όργανα του άστυνόμε της Όρχάνας Ρατοκόβσκιν, μέχρι της Έπαναστάσεως του 1917, ή Όρχάνα έξέφανε από των έλθων της άπειρες μηχανορραφίες και απάτες αναδύμετες απόπειρες.

Μία τέτοια χαρακτηριστική έγκληματική υπόθεσις ήναι και ή μυστηριώδης δολοφονία του πρωθυπουργού Στολντίν. Στά άρχεια της Όρχάνας, βρέθηκε έσχάτως μία καταλυτική έκθεση για το δολοφόνο του Στολντίν, τον περίφημο Μπαγκρόβ, ή όποιος περιέχει τα έξης:

ΑΝΤΙΠΕ ΜΟΖΕ

Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΤΟΛΝΙΝ

Ο πρωθυπουργός Στολντίν.

Τα άπόκρυφα άρχεια της τσαρκικής Όρχάνας, της περιφημής Μυστικής Άστυνομίας που προκομματούσε άλλοτε την άβερντη ρωσική αυτοκρατορία μάζ πα-ουσιάζουν σήμερα, ύστερ' από την συνταρακτική δημοσίευσί τους από τα Σοβιέτ, ένα σωρό έκπληξες και άγνωστες λεπτομέρειες γύ διαφόρα σκοτεινά έγκλήματα που είχαν άναστατώσει τη Ρωσία από του πολέμου.

Ένα από αυτά τα έγκλήματα, το πιο μυστηριώδες και το πιο στυγρό απ' όλα ήταν ή δολοφονία του Στολντίν, του περίφημου πρωθυπουργού της τσαρκικής αυτοκρατορίας, κατά το 1911. Ο σκοτεινός ρόλος, που έπαιξε ή Όρχάνα σ' αυτήν την έγκληματική υπόθεσι, άφηνε καταπληκτικούς πόντους άναγνώστως των άποκρυφών άρχείων της, γιατί θέλει κανείς να πει τσαρκιά έγκληματική άργανώσεως!...

Έκείνα τα χρόνια, τις μεγαλύτερες μάχες τις έδινε ή Όρχάνα με τους τρομοκράτες, με τους επαναστάτες, με τους μνηστιάς.

Μα έκτος από αυτούς, είχε και τη μεγάλη φροντίδα της διαφυλάξεως του τσαρκού θρόνου. Τα όργανά της, καταικτώναν όλους τους αλλόκοτους, τους ύπουλους, τους φίλους της αυτοκρατορικής οικογενείας. Η Όρχάνα έπρεπε να ξέρη όλες τις υποθέσεις, να άκούη τα πάντα, να άνακαλύπτει όλα τα μυστικά. Ήταν μία πανίσχυρη άργανώσεως.

Κάθε μήνα, μία ειδική ύπηρεσία, έφτανε για πέντε ή έξη μεγάλες άρχοντες λεπτομέρειες εκθέσεις για όλα τα τελευταία γεγονότα. Η έκθεση αυτές αποτελούσαν όργανώδες τόμους, σταίς όποιους έβρι-σκει κανείς όλα τα μυστικά της Αυτοκρατορίας. Μία έκθεση αυτές έβλεπε σήμερα και κάτι άλλο: το σατανικό παιχνίδι της Όρχάνας με τους επαναστάτες, τους μνηστιάς, οι όποιοι προσπαθούσαν να κλονίσουν όργανά της, για να μπορούν έτσι καλύτερα να παρακαταθήκουν από κοντά τις ένεργείες της. Η Όρχάνα όμως ήξερε το διπλό ρόλο που έπαιζαν οι επαναστάτες και με περισσότερη έξυπνάδα έπαιζε κι' αυτή ένα διπλό παιχνίδι. Χρησιμοποιούσε τους επαναστάτες για να ξεπαστρέψει όσα πρόβλεπα γι' αυτόν επαναστάτην για το θρόνο και την αυτοκρατορία.

Ένα από τα πρόσωπα αυτά, το πιο επανδρόνιο ήταν ο πρωθυπουργός Στολντίν, ο όποιος είχε κάνει όστρ' από την επανάστασι του 1905 ένα σωρό μεταρρυθμίσεις ύπερ των άστρονών, πράγμα που είχε κάνει τους άρχοντες της Όρχάνας, οι όποιοι ήσαν αντισημικοί, ν' εξαγορασθούν και ν' απομακρύνουν ν' αποστασιοποιούν τα πρόνοια του θρόνου, κι έν έλπιαν ήταν άλλη ή θέλησις του τσάρου. Με την έλευση λοιπόν δι προστάτευσ την απολυταρχική έλευση, ή Όρχάνα έστηνε ένα σωρό σατανικές παγίδες και διαγράφανε ή ίδια ένα σωρό απόπειρες.

Έχοντας την έδρα της στον αριθμό 14 της οδού Φονάτινα, στην Πετρούπολη, διεύθυνε 45 χιλιάδες πρόπορες και μάθαινε μέρα με τη μέρα όλα τα μυστικά ή όλες τις υποθέσεις. «Αν ένας αλλόθεν, ένας λαμπρός έδειχνε την ελαχίστη συμπάθεια προς τους επαναστάτες ή τας φιλελεύθερους, ή Όρχάνα ήταν πάντα έτοιμη να τον τυλίξει σε μία σκοτεινή κλωστή και να τον ξεπαστρέψει με τον πιο μυστηριώδη τρόπο. Από την εποχή της δολοφονίας του Μεγάλου Δούκα Σεργίου και του πρωθυπουργού Πλάβε από δυο μνηστιάς, που ήσαν τυφλά όργανα του άστυνόμε της Όρχάνας Ρατοκόβσκιν, μέχρι της Έπαναστάσεως του 1917, ή Όρχάνα έξέφανε από των έλθων της άπειρες μηχανορραφίες και απάτες αναδύμετες απόπειρες.

Μία τέτοια χαρακτηριστική έγκληματική υπόθεσις ήναι και ή μυστηριώδης δολοφονία του πρωθυπουργού Στολντίν.

Στά άρχεια της Όρχάνας, βρέθηκε έσχάτως μία καταλυτική έκθεση για το δολοφόνο του Στολντίν, τον περίφημο Μπαγκρόβ, ή όποιος περιέχει τα έξης:

Ο δολοφόνος Μπαγκρόβ στην άγχνη

Η συνταρακτική άποκαλύψεσι των άρχείων της Όρχάνας. Η σχέσεις τους με τους τρομοκράτας και τους μνηστιάς. Πως προστάτευσ τον τσάρο. Ο αίνιγματικός επαναστάτης Μπαγκρόβ. Πως έδολοφονήθη ο Ρώσος πρωθυπουργός Στολντίν. Μία σκηνή φρίκης στο Μέγα Θέατρο του Κίεβου. Πως έπεσε στην παγίδα της Όρχάνας ο Μπαγκρόβ, κλπ.

«ΜΠΑΓΚΡΩΒ. Άναρχικός. Μέλος της επαναστατικής άργανώσεως του Σολομόν Ρύς. Άνευ επαγγέλματος. Βρίσκε α σ' ην ύπηρεσι α της Όρχάνας από το Φεβρουάριο του 1907. Μισθός 175 ρούβλια τον μήνα.

«ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Έχει τρεις καταδ' κες. Είναι επικίνδυνος επαναστάτης. Έχει πολλές σχέσεις στο έξωτερικό. Συχνάζει στα κέντρα των επαναστατών και ξέρει όλα τα μυστικά τους. Διαρκώς όμως μας φέρνει ψεύτικες πληροφορίες. Θά μας προδώσει με την πρώτη εύκαιρία. Μπορεί όστόσο να μας χρησιμεύσει... Είναι τολμηρός, άρρώμης. Έκτελει κάθε διαταγή χωρίς διαταγμό. Υπόδειγμα δολοφόνου. Έπικίνδυνος, αλλά και χρήσιμος για τους σκοπούς μας...»

Αυτός ο άναρχικός-άστυνομικός Μπαγκρόβ ήταν μία παράξενη μορφή, από τις πιο αίνιγματικές της τσαρκικής Ρωσίας.

Πίσω από την έκθεσι που άναφέραμε παραπάνω, μπορεί κανείς να διαβάσει και τα ακόλουθα:

«Ο Μπαγκρόβ κατεδικάσθη σε θάνατο και εκτελέσθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 1911, στο Κίεβο. Αίτια: Η δολοφονία του πρωθυπουργού Στολντίν.»

Πως τώρα δεν θυμάται το θρόνο που προκάλεσε στην Ερυθρή ή στυγερά δολοφονία του Στολντίν από ένα Ρώσο τρομοκράτη; Η Όρχάνα, ύστερ' από την επανάστασι του 1905, προστάθηκε να αναδιοργανώσει το καθεστώς με διάφορες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, ή όποιες τρομοκράτησαν, όπως είπαμε τους άρχοντες της Όρχάνας. Οι άρχοντες λοιπόν αυτά άποφάσισαν να εκμνησύνουν αυτόν τον επικίνδυνο αντίπαλο και με τη χαρακτηριστική άσπεία των έγκληματιών άργανώσεων το σατανικό σχέδιο της δολοφονίας του. Όσο για τον άνηρωτο που θα ανέλαμπε να διαπράξει αυτό το συνταρακτικό έγκλημα, τον είχαν κιάας στα χέρια τους. «Ήταν τολμηρός, άρρώμης, υπόδειγμα δολοφόνου...»

Ο Στολντίν ήταν φιλελεύθερος. Επί πλέον είχε κατορθώσει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του τσάρου Νικολάου ΙΙ. Τέλος ήταν άσπλος, ως άνθρωπος, στην ιδιωτική του ζωή. Δεν θα μπορούσε λοιπόν ή Όρχάνα να τον τυλίξει σε καμμία από εκείνες τις μυστηριώδεις παγίδες της και να τον κλονίσει έτσι να χάσει την εμπιστοσύνη του τσάρου. Η μόνη λύσις ήταν ή δολοφονία!...

Την 1η Σεπτεμβρίου του 1911 ο τσάρος Νικολάος ΙΙ, συνοδευόμενος από τον Στολντίν, έόδηγε στο Μέγα Θέατρον του Κίεβου τον διάδοχο της Βουλγαρίας Βόρι. Μεταξύ της δευτέρας και της τρίτης πράξεως ο άστυνόμε της Όρχάνας Μπαγκρόβ μ' ένα κοινό φάρμακο κι' ένα μικρότερο ποσό στο τσάκι, πλήσασε άσφα-άσφα το αυτοκρατορικό θέατρο. Κανείς από τους ανθρώπους της ύπηρεσίας και κείνου δεν έπεσε να τον κλονίσει την άρρώγη. Ο Μπαγκρόβ ήταν γνωστός στην ύπηρεσι του τσάρου. Προσέφερε λοιπόν ανενόχλητος και μία στιγμή έβλεπε μπροστά στον πρωθυπουργό Στολντίν. Έβλεπε τότε έβγαλε το πιστόλι του και με μία καταπληκτική μηχανική φτήσις δυο σφαίρες στα κεφάλια του Ρώσου πρωθυπουργού. Ο Στολντίν αμέσως σκοτώθηκε στα πόδια του τσάρου. Οι αλλοίκοι πανικόβλητοι, κέφωσαν στη θέσι τους. Η κρούς της πάλης άποθύμησαν. Κι' ο Μπαγκρόβ μ' ένα σατανικό χαμόγελο από χείλη γύρισε για ν' εξαφανισθεί μέσα στον κόσμο. Μα δεν πρόφτασε. Ένας ύπασπής του τσάρου τον άρπάξε από τη μέση. Ένας άλλος τον άφώπλισε και ο Μπαγκρόβ βρέθηκε σε μία δεμένης χειροπόδαρο. Μα εξακολουθούσε να χαμογελάει παραστατικά. Μήπως οι άρχοντες της Όρχάνας δεν τον είχαν δώσει το λόγο τους, ότι θα τον δοκιμάσουν, ύστερ' από τη δολοφονία του Στολντίν, να δοκιμασθεί στο έσοτρου;

Μα ήταν και άόητος, γιατί δεν υπομνήσθηκε, ότι ύστερ' από τη δολοφονία, τα όργανα της Όρχάνας θα τον ξεπαστρέψαν άμέσως για να μη προσδώσει τα μυστικά της. Κι' αυτό έκανε. Την άλλη μέρα ο Μπαγκρόβ δικάστηκε πρόχειρα και άπληγνίσθη!...

Όταν τώρα ο Μπαγκρόβ που πιστεύει ότι η Όρχάνα, κατέλαβε πως είχε πέσει θύμα της, αντίκρισε με άρρωστο το θάνατο. Κι' ως τελευταία θέλησι του έξεδήλωσε την επιθυμία να τον κρεμάσουν με φάρμα!...

Από παρόμοιες λοιπόν υποθέσεις, είναι γεμάτα τα άπόκρυφα άρχεια της μυστηριώδους Όρχάνας, τα όποια έγιναν γνωστά σήμερα γάος στη δημοσίευσί τους από την Κυβέρνησι των Σοβιέτ.

κείνος προλάβει και να φωνάξει κανί!...

Κι' άμέσως ύστερα, θογγώντας συγχρόνως από άνέκφραστη ίκανοποίησι, τράβηξε τόν σιδερένιο σύρτη και φυλάκισε όριστικά τó κεφάλι τού Βενεδέττο μέσα στην τερατώδη εκείνη σιδερένια φυλακή του!...

Ο Βενεδέττο είχε εξαπλωθή πειά στις πλάκες τού πατώματος και κλωτσούσε και σπαράριζε με υπεράττη αγωνία... Μούγκριζε, αλλά δεν άκουγόntonσσαν καθόλου τά μουγκρητά του, γιατί τάπνιγε ή άσφυκτικά σφηνωμένη στο κεφάλι του περικεφαλαία!

Ο Μπαρτολομέο σκούπισε τόν ιδρώτα του κι' άνάσανε μερικώς φορές θαθείά, γιά ν' άνακουφιστή απ' τή λαγύρα τού άγριού τολμήματός του... "Υστερα, γοργός κι' επιδέξιος, άρχισε νά γδύνει τόν φιμωμένο και δέσμο κι' άνίκανον νά άντισταθή και νά φωνάξει Βενεδέττο, απ' τή λαμπρή στολή του...

"Εθγαλε κατόπιν τó δικό του κουστούμι, έντυσε μ' αυτό, έκείνον κι' ό ίδιος μεταμορφώθηκε κατόπιν σ' έναν επιβλητικό άξιωματικό τού Αυστριακού στρατού!...

Τό μισόβαμπο τής φυλακής και οι στενόμακροι διάδρομοί της, ύποδοθηθούσαν θαυμάσια τó τολμηρό του αγέδιο. "Άφρησ τόν Σάν-Πέτρο δέσμο, εξαπλωμένον στις πλάκες και ντυμένον με τά δικά του ένδύματα. Κι' ό ίδιος, μεταμφιεσμένος θαυμάσια με τή στολή εκείνου τού Σάν-Πέτρο, κατέβασε τó τηλήκιο του ός τά μάτια και θγήκε στο διάδρομο.

—Διατάξτε, κύριε λοχαγέ! τού είπαν οι τρεις δεσμοφύλακες, τρέχοντας πρόθυμα κοντά του, μόλις τόν είδαν.

—Κλειδώστε τήν πόρτα κι' άφήσε εκεί τέν παλάνθρωπο αυτόν, όσο να ψοφήσ απ' τήν πείνα! μούγκρισε με προστοιητό θυμό ό Μπαρτολομέο, επίτηδες γιά νά κάνει πιο άγνώριστη τή φωνή του.

Κι' ένώ οι δεσμοφύλακες συμμορφωνόντουσαν ύπάκουα και γρήγορα με τή διαταγή του—νομιζόντας τόν, θέθισα, γιά τόν κόμητα Σάν-Πέτρο—ό Μπαρτολομέο ξανάπε:

—Καί τώρα, δδηγήστε με στο κελλά, έκείνου τού άλλου τού άχρείου!... Τού μαρκησιού 'Α-σλίττα, δηλαδή!

ΙΑ'.

Τ' ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΑ !

Ξαπλωμένον στις κρύες πλάκες τού κελλιού του ό μαρκήσιος 'Ασλίττα, άνειροπολούσε...

Βαθύ σκοτάδι τόν τριγύριζε... "Ενοιωθε μονάχα μία κρυερή ύγρασία νά τού μουδιάζει τά κόκκαλα... Κι' άκουγε, συχνά-πυκνά, τις στρατιές τών θδελυρών ποτικιών νά γκρινιάζουν στις διάφορες γωνίες ή νά γοργοδοιθαίνονταν πλάι του ή επάνω στο κορμί του...

Τίποα όμως, απ' όλη αυτή τή ζωντανή φρίκη, δεν τούκανε έντύπωση... "Όλη του ή ύπαρξη ήταν συγκεντρωμένη σε μία μονακτική σκέψη... Μ' ένα λαχταριστό ψιθύρισμα, τά χείλη του πρόσφραν ένα όνομα αγαπημένο:

—Λουκιόλα!

Είχε θυσιάσει τή ζωή του ό Τζιόρτζιο 'Ασλίττα, γιά δύο ίερά ιδανικά: Γιά τήν πατρίδα του και γιά τή Λουκιόλα του... Πρόθυμα θά πέθαινε, άν τις ήξερε και τις δύο εύτυχισμένες...

Μά κι' ή πατρίδα του αγωνιζόταν ακόμα τόν έσχατο άγώνα κ' ή Λουκιόλα του επίσης διέτρεχε τόν έσχατο κίνδυνο!... Γι' αυτό, ποθούσε με δίψα τή ζωή άκόμη, ό 'Ασλίττα... "Επρεπε νά ζήσει άκόμα, γιά νά φροντίσει γιά τή σωτηρία τών δυό λατρευτών ιδανικών του που κινδύνευαν!

"Αχ, πόσο μισούσε τώρα, αυτόν τόν άχρείο κατασκόπο Σάν-Πέτρο!... Μάντευε όλoκάθαρα ό ουσυχής 'Ασλίττα, ότι θρισκόταν στην απόλυτη διάθεσι τού μισητού αντίχλήου του κι' έχθρο του... Δεν έπρεπε νά έλπιζε έλεος απ' τόν Σάν-Πέτρο... "Ισά-ίσα θά πέθαινε και θά πέθαινε μάλιστα φριχτά, μαρτυρικά!

"Ωστόσο, δεν άνταρτίχιαζε απ' τή σκέψη τού δικού του μαρτυρικού θανάτου... "Ανατρίχιαζε μονάχα απ' τή σκέψη, ότι ό Σάν-Πέτρο άφού χόρταινε έκδικισή σκοτώνοντας τόν αντίχλήο του, θά στρεφόταν ύσ ερα—με τó φαρμακερό του μίσος—έναντιον τής Λουκιόλας!... "Εναντιον τής Λουκιόλας αυτής, ή όποία τόσο τόν είχε περιφρονήσει κι' αυτόν και τόν θδελυρό του έρωτα! "Ο 'Ασλίττα έθγαλε ένα πνιχτό μουγκρητό, μόλις έφθασε σ' αυτό τó σημείο τών μελαγχολικών του σκέψεων... Κ' ύστερα, άναπήδησε όρθός...

"Επρεπε, με κάθε θυσία, νά θρή τρόπο και νά δραπέτευση... Μόνον έλεύθερος θά μπορούσε νά υπερασπίση άποτελεσματικά τή λατρευτή του Λουκιόλα, που τόσο κινδύνευε τώρα απ' τó μίσος μιάς ποταπής έχλδνης: "Απ' τó μίσος τού κατασκόπου κι' άντεραστού Σάν-Πέτρο!

"Ετρίψε, με τρεμάμενο χέρι, ένα θειαφό-σπιρτο στις πλάκες, ό 'Ασλίττα... "Επρεπε πρώτα νά σκ'ρπίση με λίγο φως τά πηχτά έκείνα οιστάδια ποι' τόν τριγύριζαν, γιά νά δη

που θρισκόταν άκριβώς και πώς έπρεπε νά ένεργήσ τή δραπέτευσί του...

"Η ύγρη πλάκα έμπόδιζε τó θειαφόσπιρτο ν' άνάψη... "Εθγαλε μία πνιχτή θλαστήμια άνυπομονής ό 'Ασλίττα κι' έτρεξε δεύτερο θειαφόσπιρτο... άλλα στόν τοίχο, τή φορά αυτή, μία άδύναμη φλογίτσα, σκόρπισε κάπως τούς πέπλους τής σκοτεινιάς εκείνης... Καί μία φωνή λυτρωμού κι' άνελευθέρια χαράς, θγήκε απ' τά χείλη του: Μόλις δυό-τρία θήματα πιο πέρα, άνίκρισε τή μαύρη τρύπα ενός θαυμάτου πηγαδιού, άνοιχτή καταμεσής στο κελλά του!

"Αν περπατούσε στα σκοτεινά, δυό θήματα άν έκανε λίγα λεπτά τής ώρας πιο πρίν, θάπτεφε άνύποπτος στα έσχατά θαράθρου εκείνου τού διαβολικού κ' ή θά πνιγόταν ή θά συντριβόταν !!

Γλυστρώντας άθόρυβα στις πλάκες, πλησίασε τó μαύρο έκείνο χάος... "Ετρίψε κι' άναψε άλλο ένα σπύρτο... Μά ήταν πνιχτά δι άραγε, αυτό;... Μήπως ήταν καμμία ειρκτή μέσα σε όλη ειρκτή;... Μήπως ήταν κανένα καταχθόνιο κελλά, σκαμμένο καταμεσής στο έπίσης καταχθόνιο αυτό κελλά τής φυλακής του...

Μήπως έφριχναν σ' αυτό τούς καταδικούς εκείνους, οι οποίοι δεν έπρεπε πειά νά έλπιζούν στόν άνθρωπιο οίκο και στη ζωή;

—Έχει άραγε νερό σ' ό θάθος του, τó διαβολικό αυτό πνιχτό; ψιθύρισε άνταρτίχιασμένος θδελά του, ό μαρκήσιος 'Ασλίττα. Κι' άν δεν έχει νερό, έχει τουλάχιστον καμμία διέξοδο... Μήπως άραγε συγκοινωνή, στο θάθος του, με καμμία ύπομο σκαμμένη πιο θαθεία στη γή και κάτω απ' τó πάτωμα τού κελλιού μου;

"Ετρίψε κι' άναψε και τέταρτο σπύρτο... "Ετρεμαν τά χέρια του από συγκίνηση... Φοβόταν μήπως άνιη φθούν τó φως οι δεσμοφύλακες κι' έρχόντουσαν νά τού μααιάσουν κάθε έλπίδα δραπέτευσως!...

Μά έπρεπε νά δη!...

"Ηταν ζήτημα απ' τά πιο σπουδαία και πιο ζωτικά τής ύπαρξέας του, νά εξακριβώσει θρισκόταν και πώς θά μπορούσε νά έξέρη απ' τά θασανιστήρια κι' απ' τόν θάνατο...

Ξαφνικά, κι' ένώ πετούσε τó σπύρτο—τó ποιο τούκαιγε έντομεταξύ τά δάχτυλά του—φάνηκε πώς άκουσε κάτι σαν θλαστήμια!...

—Διάβολε! μωρμούρισε έκθαμβός ό 'Ασλίττα. "Υπάρχουν λοιπόν κι' άλλοι ζωντανοί, έδωμέσα σ' αυτούς τούς τάφους;... "Από πού θγήκε αυτή ή θλαστήμια;

—"Ε, ποιος είνε αυτόν πάνω; άκούστηκε καθαρά τώρα, μία υπόκωφη φωνή, "Ομοίως σου με, θρέ άδελφέ!... Κινδυνεύω νά πνιγώ, δωμέσα!

"Ο 'Ασλίττα σταυροκοπήθηκε από κατάπληξη: "Η φωνή αυτή γνώριμή του άλλωστε, έθγαίνει απ' τά έσχατά τού μυστηριώδους πηγαδιού!

—"Αναψε κι' άλλο σπύρτο, άδελφέ, γιά νά δώ τί μού γίνεται δώ κάτω! Ξανάπε έπιμονά ή φωνή, υπόκωφη σαν νά προσερχόταν απ' τά έσχατά τών Ταρτάρων.

—Ποιος νά είνε άραγε αυτός; σκέφτηκε λαχταρισμένος 'Ασλίττα. "Εξάπαντος, κατάδικος θά είνε... Καί μάλιστα τού λόγ!... Καί μάλιστα γνωστός μου, γιατί κάπου τήν έχω έρωτα κούσει αυτή τή φωνή!

"Επειδή τά χείλη τού πηγαδιού ήταν γλυστερά, και κινούνε κανέναν—στην έλάχιστη άπροσεξία—νά κυλίση μέσα... 'Ασλίττα εξαπλώθηκε κατάχαμα. Γλυστρήσε ύστερα με τήν κολία όσο πιο κοντά μπορούσε, έσκυψε ό μισός μέσα στο μαύρο στόμα τού πηγαδιού κι' άναψε ένα σπύρτο...

Καινούργια κατάπληξη δοκίμασε πάλι, γιατί άντίκρισε τó τó άπροσδόκητο: Κάτω κεί στο θάθος τού πηγαδιού, έλαμπε—στό άμυδρό φως τού σπύρτου—ή χρυσές έπωμίδες ενός λογαγού τού Αυστριακού στρατού!

—Διάβολε! μωρμούρισε σαστισμένος ό 'Ασλίττα. Αυτό πάλι καταντάει απ' τά άπίστευα!... Αυστριακός, λοχαγός και νάνε φυλακισμένος απ' τούς Αυστριακούς, σ' αυτό τó διαβολικό φρούριο τους!... Μά τήν πίστι μου, δεν ξέρω πειά τί νά έπαι θέσω!

—"Ε;... Κύριε μαρκήσιε;... "Εσείς πόν είστε;... "Ω, Θεέ μου, τί χαρά! Ρίξτε μου κάτι, δοηθήστε με, όπως πορείτε—τελοσπάντων—ν' άνεβώ, γιά τόν δουεύω νά πνιγώ δωμέσα!

"Α, τελείωσε πειά:

"Η φωνή αυτή, ήταν ή φωνή τού Μπαρτολομέο!...

Τήν άναγνώρισε.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ε λίγο ήρθαν νά προστεθούν στην έργασία τού ποιητού και μερικά ιδιωματικά μαθήματα Γαλλικής, τά όποια ό Βερλαίν έκανε σε οικογένειες τών περιγύρων.

Τι ώρες τής άναπαύσεως, ή συνομιλίες στόν κήπο τού "Αντριους με τόν έφημέριον τής ένορίας, τόν αιδεσιμώτατο Κόλτμαν, έένα σ' έβάσω τέντελιαν με λευκή γενειάδα, ό όποιος μιλούσε πολύ καλά τά Γαλλικά, ήταν όχι μόνον ειχαρίστη— αλλά κι' έπωφελείς γιά τόν Βερλαίν. Τέλος, τó τραπέζι τού "Αντριους είχε κι' αυτό τις άμορφίες του, πρὸς τις όποιες ό ποιητής κάθε άλλο παρά άδιάφορος ήταν. Έπειτα από είκοσι χρόνια, θυμόταν ακόμα μερικώς από τις έξαιρετικές λιχουδιές, τις όποιες έφαγε σ' αυτό: τις πουντιές που τις άρωματίζαν λιμονόφρονδες, τά ύπερσοφά ούστιαμιν και τά άλαμπά χωρνά, τά κομμένα σε φέτες και παραγεμισμένα με χόρτα.

Ασφαλώς, ή τακτική ζωή είνε πράγμα που θά μπορούσε νά τó συστήσει κανείς σε κάθε άνθρωπο. "Η τάξι έχει πολλά άγαθά, άρετες άμωσές, μύ πόσο είνε συχνά μόνον! "Ο Βερλαίν, μέσα στην καινοτομία τού αυτής ζωής, έμωαζε με θηρία που δαμάσκηκε και γι' αυτό ήταν εύκολος. Έπέλεσε κατ' ό ίδιον τού έαυτού του κι' ή πάλι αυτή, άνωτερη τών δυνάμεών του, τόν έτατάζε.

Ένα μήνα μετά τήν άρρίξί του, ό Βερλαίν έγραφε στόν φίλο του Ντελαί:

"Η ζωή μου είνε τρελλά γαλήνια... Έχω άλλωστε μία φριχτή άνάγκη γαλήνης, γιατί δεν νοιάζω ακόμα νάχω λυτρωθή από τις ήλιθιότητες μου τού παρελθόντος. Γι' αυτό παλεύω με μία άγρια λύσσα νά σαρώσω κάτω αυτό τó παλιό "Εγώ μου τών θρυελλών και τού Λονδίνου. Στις άρχές τού έπομένου έτος, σ' ένα γράμμα του πρὸς τόν "Εμύλ Μπλεμύν, γράφει τά έξης:

"Ελάμη με κάθε θυσία, άπομακρυνός απ' όλα άποτελεσματικά... Καί φρονίμα. Είν' αλήθεια βέβαια πως ύπάρχουν στόν νέο αυτό τρόπο τής ζωής μου άρες βορείες κι' άνοσιες... Μά ή ύγεια μου έχει άποκατασταθή, κάνω οικονομίες κ' έμωα τ' "Αγγλικά.

"Όταν, έπειτα από σαράντα δυό χρόνια, ρώτησαν τήν κ. "Αντριους γιά τήν άνάμνησι που είχε διατηρήσει από τόν Πάολ Βερλαίν, ή λαμπρή εκείνη κυρία άπάντησε:

—Όταν ζούσε μαζί μου, δεν ήξερα πως ήταν ένας τόσο μεγάλος ποιητής. Περνούσε τόν καιρό του κάνοντας περιπαιχτές και γράφοντας σ' ένα σημειωματάριο.

Πρώτος τών περιπαιχτών, ό Βερλαίν ό ίδιος γράφει σ' ένα ποιήμα του:

«... "Ο σοφός, που ξαναγύρισε απ' τά πάθη, λίγο όδοσπος πρὸς τις εσυνήθειες, καί σποός πολιτισμούς σας, προημεία τά τοπία».

"Όσο γι' αυτά που έγραφε στο σημειωματάριο, ήταν άπρόσβιστα τά ποιήματα που θά συμπλήρωναν τή συλλογή τού «Σοφίας» ή που θά έπαίριαν θέα στην «Αγάπη», τήν καταιγίδα τού συλλήν. Συγχρόνως, νεοφύτιστος καθώς ήταν στη χριστιανική πίστι, ήταν τόσο ένθουσιασμένος μ' αυτή, ότε ό ένθουσιασμός του αυτός έμωαζε με τρελλά.

Συνέλαβε μάλιστα τότε νά γράφει έναν δολόηρο τόμο γιά τήν Παρθένω, από τέσσερες—πέντε χιλιάδες στίχους, και πάλι πολλούς άόμα.

—Τό ιερό μου ποιήμα θά είνε άπέραντο! Έλεγε.

Μά ούτε ή καθημερινή έργασία του, ούτε οι περιλατοί του σποός άγόνος, ούτε ή θρησκον ικώς μελέτες του, καθώρθωναν ν' άποσπάζουν τή σκέψη τού ποιητού από μερικές άναμνήσεις. "Ετσι, στις 29 "Απολίου 1875, έγραφε στυ Ντελαί:

"Αν έχεις νέα απ' τόν "Αρθούρο, γράψε μου.

Στις 3 Σεπτεμβρίου τού έγραφε πάλι:

Πί νέα από τó "Υποκείμενο; »

Τό ίδιο και στις έπομένους έπιστολές του.

Ένωμεταξύ ό Ρεμπώ φρόντιζε έπιμόνως νά κρύβη τή λήθησιν του από τó φίλο του. Αυτό όστόσο δεν τόν έμωαζε νά νά τού ζητά, διά μέσου τού Ντελαί, χρήματα, και νά τόν έπειλή, σε περίπτωση που δεν θά τού τά έστίλνε. Μά ό Πάολ δεν ύποχωρούσε.

Τήν εποχή εκείνη ό "Αρθούρος έφυγε από τήν Στουτγκάρδη διάσης περὸς τήν Βιρτεμβέργη και τήν "Ελβε ία και έστάσε σασειμένος στο Μιλάνο, όπου τόν περιμένεζε μία κυρία που τήν κυρία. Σε λίγο ξενήθηκε γιά τή Νάπο "Ιταλία, καί έπειδή τόν κήρυττε ήλίας στο έρώμα τού Μπριντζέ, τó Παλιό προσένειο τού Λιόδονου φρόντισε γιά τήν έπιστροφή του στη Γαλλία. Φυτάζηση τότε γιά κάμποσο καιρό στη Μασσαλία, άνάμεσα σποός έκφορτωτές τής προημιας, και

τόν "Οκτώβριο ξαναγύρισε στο Σαρλεβίλ. Μετά τήν έπιστροφή του άρχισε νά ζητά και πάλι από τόν Βερλαίν χρήματα, μά αυτός, αντί χρημάτων, τού έστέλλε συστάσεις και σημειούλες.

Ένωμεταξύ, ή μητέρα τού Βερλαίν είχε εγκατασταθή στο "Αρράς. Έκει πήγε ό Βερλαίν, νά περάσει τις διακοπές τού θέους τού 1875. Έπίσης εκεί πέρασε και τις διακοπές τών Χριστουγέννων τού ίδιου έτους. Στο "Αρράς ό Βερλαίν συνάντησε μερικούς φίλους του: τόν Ντελαί, που πήγαινε κάθε Κυριακή έπίτηδες από τó Σαρλεβίλ, όπου ήταν υπάλληλος στη Δημαρχία, και τόν Ειρηναίο Ντεκρούα, γιά λόγους ασυμ τού όποιον ό ποιητής προσπάθησε, χωρίς έπιτυχία, νά πείσασα στην "Αγγλία.

Τήν άνοιξη τού 1876, ή Στεφανία, που διατηρείτο πάντοτε άκαμία, παρ' ό έξήντα τέσσερα χρόνια της, πήγε και συνάντησε τó γιό της στο Στίκεν της "Αγγλίας. Πέρασε πολλή ειχαρίστη εκεί, φιλωρώντας με τόν αδά Κόλτμαν και παρακολουθώντας τις λειτουργίες τής "Αγγλικανικής εκκλησίας.

"Η έπιθυμία τού Πάολ ήταν τώρα νά μείνη ή μητέρα του όριστικά κοντά του. Μά γιά νά πραγματοποιηθή αυτό τó σχέδιο, έπρεπε ό Πάολ ό ίδιος νά βοηθία καλύψει θέσι. Τώρα που ήξερε κάπως τ' "Αγγλικά, νόμιζε πως θά ήταν εύκολο νά βοηθία στη γετονική πόλι έπιμερδή μαθήματα. "Απομαρτήσε λοιπόν, όχι χωρίς λύπη, τούς φίλους του "Αντριους, τήν κόρη τους Άλλύ, τόν καλό έφημέριο, τούς μαθητάς του, τó άλογο Τάφου, τή μαύρη χελώνα λαίδη Πίγκ, κι' έφυγε με τή μητέρα του γιά τή γετονική πόλι Βοστώνη.

Στη Βοστώνη, μητέρα και γιός, εγκαταστάθηκαν στο σπίτι ενός "Ιταλού, ό όποιος είχε ένα μικρό μουσείο από κοχύλια και θαλάσσια, που τó κυριώτερο σπολισίμιο του ήταν ό σκελετός μιάς φάλανας. "Ο ποιητής έπαισε τόν "Ιταλό νά εγκαταστήσει μέσα σ' ό σκελετό αυτό ένα τραπέζι, καί μερικές καρέκλες, συχνά δε οι δυό φίλοι τά έπαιναν εκεί.

Μά τά μαθήματα δεν παρουσιάζόντουσαν πονημένα, κα' έπειδή ή οικονομίες άρχισαν νά τρώγονται, τόν "Ιούνιο ό Βερλαίν συνάδενσε τήν τμη έρα του στο "Αρράς.

Σχεδόν άμέσως όμως άναγκάστηκε νά ξαναγυρίση στην "Αγγλία, γιατί τού προσέφεραν μία θέσι έσωτερικού διδασκάλου στο Μπρίντμουντ τού Χωμσούρ, στη μεσημβρινή άκτὴ τής "Αγγλίας, άπέναντι στη νήσο τού Ορνί.

Έκτ' ό Πάολ είχε δώδεκα μόνο μαθητάς. Τις ώρες τις ήμερες ό Βερλαίν τούς δίδηγουσε στην παραλία κι' έπαυσε τó μάτιον του μαζύ τους.

Κι' ή ζωή του εξακολουθούσε μόνον τήν και πληρετική. "Ο Βερλαίν όστόσο δεν παραιν όταν καθόλου. "Η πίστις τόν τόν ύπερθεόσε. "Αχρηνοβόλουσε μέσα στα μάτια του. "Ο Ντελαί γράφει ότι ό ποιητής τήν εποχή εκείνη ήταν εγαλήνιος και γλαυκός.

Μά οι υπηθηαί του ήταν πολύ άτακτοι. Μία μέρα πάλι στα που έπαισε χιόνι, ένας απ' αυτούς έβριζε στόν ποιητή μέσα με πλάτα από χιόνι, στην όποια είχε βάλει μία πέτρα. "Ο Βερλαίν, χτυπημένος στο κεφάλι, κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω λιποθύρας.

Ποιος ήταν ό ένοχος; "Ο πληγωμένος, όταν συνήλθε, δεν τόλμησε νά κατηγορήσει κανέναν, γιατί δεν ήθελε νά άπομαρτήσιν από τήν έπίσημη κατάνη. Μά τó έπειτα από αυτό διπλασίασε τήν άτιμία των υπηθηών και ό έπίσημη σκεπτόταν ότι ό Βερλαίν ήταν άνεκατος νά τούς έπιδιήθη.

"Όταν τελείωσε και τó σχολείο εκείνο έτος, συμπληρώθηκαν έξι χρόνια και τρείς μήνες από τότε που ό ποιητής έκανε τó δασκάλο στην "Αγγλία. "Η έσορία του τόν έβγαλε τώρα άφ' ενα και πάλι πάλι. Τό καλοκαίρι τού έτους αυτό — 1877 — τó πέρασε στο "Αρράς, τήν πόλι καί τις πλατείες τις μεθισμένες γιά έβραση, όπως γράφει ό ίδιος. Έίχε τόσο φρόνημα εκεί, όστι δεν έσθγαινε στο καφενείο, παρ' ό ά άναγνίσματα τού Σαββάτου, γιά νά δη τις εικόνες στις εικονογραφημένες ήπιμερίδες.

Στις άρχές τού Σεπτεμβρίου ξαναγύρισε στο Μπρίντμουντ τής "Αγγλίας. Μά όχι πειά γιά πολύ.

«Αναρία — έγραψε τότε σ' ένα φίλο του — νά έξαπαλώ σε λίγο στο Παρίσι, γιατί είνε ή κατάλληλη στιγμή γιά νά πετύχω καμμία θέσι στόν έκπαιδευτικό κόσμο. Έχω γράψει άρθρους στίχους. Φρόντισε τά μου βρής κανέναν έκδοτή, όχι και τόσο άκαρο-κερδή.

Καί πράγματι, κατά τά τέλη Σεπτεμβρίου, ό Βερλαίν ξαναγύρισε στο Παρίσι. "Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε εκεί ήταν ό Ντελαί, ό όποιος τού δηγηθήσε πως είχε διορτίσει καθηγητής στο έκπαιδευτήριο τής Μανγιάς, στο Ρετλ, τήν "Αοδενώνη, και πως έπειτα από μερικές πειλοτικές με τόν διευθυντή του, είχε εγκαταλείψει αυτή τή θέσι. "Όλα αυτά τά δηγηθήκε στόν Βερλαίν στο καφενείο, κα' ό ποιητής, με τó ασηρό έθος που συνήθιζε νά παίρνει ώρες—ώρες, έδωσε άδικο στο φίλο του και τόν κατηγορούσε, έπειδή έκανε τήν ήλιθιότητα νά εγκαταλείψη τή θέσι του.

Έπειτα από όχτώ μέρες, ό Ντελαί λάβαινε μία έπιστολή, με τή σφραγίδα τού Τυπογραφείου Ρετλ.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΥΧΤΑ βαθεία... Νύχτα γλυκειά...
Ο στρατηγός ντ' Γούρκ, προσώπαρχος του
βουρζουαζιού των Στρατιωτικών, βγήκε με κέρη
ξυλαίο από τη Λάσχη. Είχε φάει θαμνιά, ή-
ταν μερικά ποτήρια έλκεκτου κρασιού και τώ-
ρα έκοβε ζουκους βολτίτσες στη δεινροστομία
καπνίζοντας μακάρια το πούρο που κ' άνα-
πνέοντας τη νυχτερινή δροσιά...
Τέλος, άνταρτος μια κομψή και λυγρή κο-
πέλλα, να κάθεται σ' ένα παγκάκι της έρημι-
κής δεινροστομίας μόνη της. Στο φως του
πλανού φαναριού, είδε ότι ήταν μια ξανθά

νεαρή κυρία, γοητευτικής καλλονής !
Λοιπόν, ο στρατηγός, στο αντίκρισμά της "Αν και ήταν κάπου
πενήντα χρόνων σχεδόν, ο κύριος ντ' Γούρκ, δεν φαινόταν όσπου
ούτε σαράντα. Τόσο λεπτό και λυγρό κορμί είχε, κομψότατο μέσα στη
φραντζαρωτή στολή του, και τόσο άνηφο ήταν το άρρενγατό πρόσωπό
του !

"Εστριψε λοιπόν το αλαφρογέλιο και άραξε μoustάκι του, και κά-
θισε πλάι στην κυρία: Διψούσε για περιττές τη βραδιά αυτή, και
ήθελε ρομαντικές καταστάσεις...

Ξαφνικά, σιωπής, πριν ακόμη προλάβει να ξεστομίσει τη φιλοσοφί-
α, την οποία είχε κάπως σχεδιάσει στο μυαλό του... Είχε
αντιληφθεί, ότι η θελκτική και νεαρή κυρία έβλεπε δοντά και με
λυγμούς !

Μια άσπαστηρη συμπάθεια και ένας αβρόμαχος ίσχυοσμός, ξύ-
πησαν τότε στην ψυχή του μεσοκόπου στρατηγού.
"Έγειρε κοντά στην κυρία, τη χαρτί της, και της ψι-
θύρισε άδρά:

— Κυρία μου, με συγχωρείτε !... Μου φαίνεται,
πώς υποφέρετε !... Μπορώ άρα να σας φανώ σε
κάτι, χρήσιμος ;... Είμαι ο στρατηγός ντ' Γούρκ,
του βουρζουαζιού των Στρατιωτικών !

— Εύχαριστώ, κύριε ! Αποκρίθηκε άγνα εκείνη.
Δεν έχω ανάγκη από τίποτε !

— Μα κυρία μου, έπειθε ! έπέμεινε ο στρα-
τηγός. "Υποφέρετε πολύ !... Είναι άσχημα, έρημι, και
δεν μπορείτε να μείνετε εδώ !... Δεν είναι προτιμότερο
να γυρίσετε στο σπίτι σας ;... Ο σύζυγός σας,
ίσως...

Ο στρατηγός επίτηδες είχε προφέρει την λέξη
«σύζυγος», για να «εξηραίνση» την κατάσταση ! 'Αλ-
λά η άγνωστη άρχισε τότε να γελάει, ένα γέλιο άλ-
λόκοτο και νευρικό... "Έπειτα έβλεψε τα μάτια της,
και άναμύθησε ξανά σε λυγμούς !

— Κυρία μου, αν με νομίζετε άδιάφορο, άποσύ-
ρμα άμέσως ! είπε ο στρατηγός λίγο περιγυ-
μένος.

Σηκώθηκε ύστερα όρθος, ύποκλιθηκε, και έκανε
να φύγει. Μα και η κυρία σηκώθηκε άμέσως όρ-
θη, σαν να ροβόταν τώρα να μείνει μόνη της έ-
κει...

— Θέ μου !... Θέ μου !... τραύλιζε. 'Η ά-
πελπίδια ήταν όλοφάνερη στον τόνο της φωνής
της.

— Μα τί λόγο έχει αυτή η θλίψη, που σας
τυραννεί έτσι ; ρώτησε ο στρατηγός. Είστε τόσο
πολύ νέα, ώστε στην ηλικία σας δια τα βάσανα
έχουν γουρή τη θεραπεία τους !

— Καθόλου !... στέναζε εκείνη. Καθόλου δεν
συνιβαίνει αυτό, για μένα !... 'Η δική μου η θλίψη
και τα δικά μου βάσανα είναι άγίατα και με-
γάλα !... "Αχ, πόσο θα ήθελα να πεθάνω !

Και σαν να τον γνώριζε από καιρό το στρατη-
γό, η νεαρή εκείνη κυρία, βάδισε πλάι του με
υπερήφια και έμπιστοσύνη... Συγχρόνως, έβλεπε
κ' έφερνε διαρκώς στα μάτια της το καταμυσσε-
μένο μαντηλάκι της...

— Να πεθάνετε, λέει ; ρώταξε με συγκίνηση ο
στρατηγός ντ' Γούρκ. Μα δεν σκέπτεστε τί λύση
θα προξενούσατε έτσι στους δικούς σας ;... Δεν
έχετε σύζυγο ;

— 'Η λέξη «σύζυγος» και τώρα, όπως και την προ-
τη φορά, προκαλείσε ιδιαίτερη έξαψη στη θελκτική
εκείνη άγνωστη. "Ένας σπασμός την τράβηξε σύγ-
κορμη...

— "Ω, κύριε ! δόγησε. Δεν έχω πια σύ-
ζυγο !... Δεν θα τον ξαναδώ ποτέ μου !... Ποτέ !...
Μα ποτέ !...

— "Α, ώστε εκείνος λοιπόν σας κάνει να υπο-
φέρετε τόσο πολύ τώρα ;

— Ναί ! είπε με παραφορά, η άγνωστη. Αύ-

τός !... Είναι ένας άπιστος κ' άσυνείδητος άνδρας !... Με άπατάει, με
μηνες σχεδόν μετά το γάμο μας, και με πονά νομίζετε ;... Με πονά !...
Με πονά !

— Με πονά, λοιπόν : ρώτησε ο στρατηγός.

— "Ε, με την Κλαίρη, κύριε !... Και έχετε πια είναι η Κλαίρη...

Είπε η μοναχική και παιδική του φίλη, η αδελφή του σχεδόν !

Ο στρατηγός χαίδευε σύλογισμένος το μoustάκι του και έτα-
ξεροβήχοντας :

— Χμ !... Χμ !... Βέβαια, είναι κοινό το πράγμα, αν είναι έτσι !...

— Άλλά, κυρία μου, μήπως τυχόν κάνατε κανένα λάθος ;... Μήπως νο-
μίζατε για προδοσία του συζύγου σας, κανένα άλλο κ' άδικο φίλη
της φίλης σας μαζί του ;... Μήπως η θλίψη σας, σας κάνει να έπι-
στετε τα πράγματα, πονά μαύρα ;... Και...

— 'Η άγνωστη τον δέκαψε, κυττώντας τον με μάτια τρελλής.

— Τί ;... Θέλετε να πείτε, πώς ίσως να γελώ ;... ρώταξε.
Μα γελούνταν ποτέ τα μάτια μου, με τα όποια τόσο είδα να... να...
φιλούνταν, και...

— Ναί, ναί !... παραδέχθηκε με προσοχή τη σοβαρότητα ο κύριος
ντ' Γούρκ. Τό πράγμα, καθώς θέλω, είναι... τρομερό !... Άλλά μη
παραφέρεστε όμως από τη λύπη σας, τόσο πολύ !... Ο σύζυγός σας
ίσως...

— "Α, τον έχω ξεγραφάει πια τον άθλιο από την καρδιά μου !...
έκοψε ξανά εκείνη, με ελλεικρινή και βαθιά σαρκασμό.

— Τόσο πολύ τον αγαπούσατε, λοιπόν ;

— "Αν τον αγαπούσα !... "Αν τον αγαπού-
σα με ρωτάτε !... Μα πόσα όλα την παιδί-
μου ήλικά, με το όνειρο και με την έλπίδα κ'
τον παντρευτό !... Κι' ο άθλιος, έξη μήνες μετά
το γάμο μας, γάμο από θεού κ' άμείωτο ο-
ράση, τόλμησε να...

— Απομνηστεύει τη θλίψη σας, άγαπητή
κυρία ! δέκαψε ο στρατηγός, διακρίνοντας πε-
ρυσικά το μoustάκι του. Παρηγορήθηκε !... Α-
συνήως, σαν έντελώς ξένος που είμαι, δεν έπα-
το δικαίωμα να άναμύθηθω στα όνειρα και
σας !... Αυτό που μπορώ να κάνω για σας, ότι
να σας προσφέρω το μισό μου να σηκώ-
τε και να σας οδηγώ στους γονείς σας !...
Είπε πολύ άσχημα πια για να μείνετε έτσι
μόνη σας ! Πού κατοικούν λοιπόν οι γονείς
σας ;

— Δεν έχω κανέναν, σας είπα !... Είμαι όρ-
φανή !... Άπό έπαρξία ήρθαμε εδώ, και δεν έ-
ρω κανέναν στο Παρίσι !... Μονάχα την Κλαίρη
είχα στον κόσμο, καθώς κ'... ΕΚΕΙΝΗ !... Μα
τόρα...

Ο στρατηγός ένοιωσε το τρεντόνο μαρτύρι-
της, να τρέμει άπάνω στο δικό του...

— Λοιπόν, δεν έχετε κανένα δικό σας σπίτι
στο όποιο να καταλύσετε ;

— Κανένα, κύριε !

Και προσήλωσε άπάνω του τα μάτια της, με
κάποια έμπιστοσύνη...

Ο πειρασμός ήταν παύσιμος ! 'Η άποψη
αυτή συνάντησε, το μυστήριο της δροσερής
χλας, η θελκτική καλλονή της νεαρής
γυναίκας που ήταν σχεδόν άμοια σαν μια
γελική παιδούλα, η ταραχή της, η έγκατα-
της στην τύχη της και στη θλίψη της... όλα τα
τά...

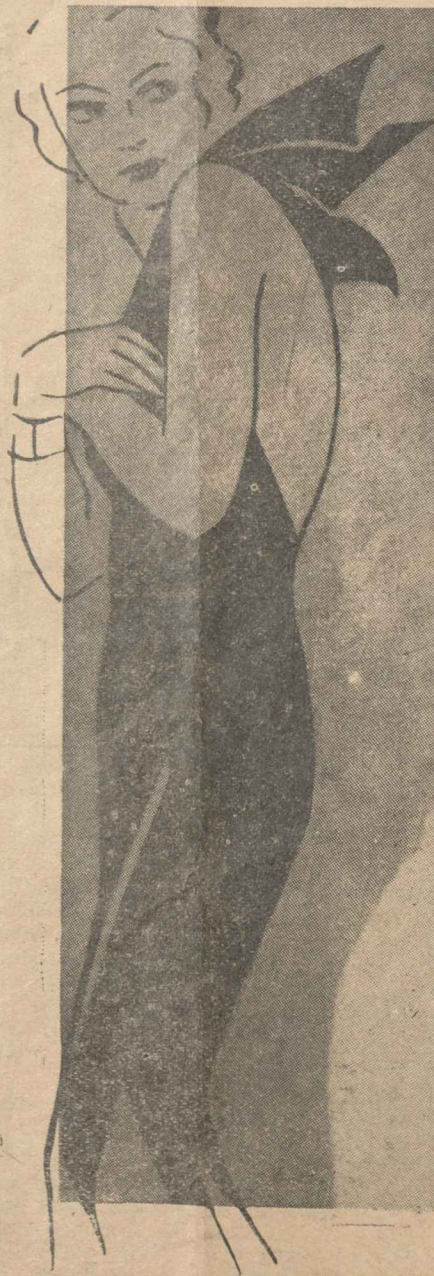
— Όλα αυτά συγκλόνιζαν το στρατηγό !...
Ιδέα να δώσει στη νέα όψιλο στο έργασμά
του, πέρασε απ' το μυαλό του άσπαστη...
— Άλλά... η ηλικία του, η θέσις του, ο άνδρας
του, τον συγκράτησαν !

— Κυρία ! της ψιθύρισε, με θλίψη αλλά με
άποφασιστικά. Πιστέψτε με Πρόετι, ΠΡΕΤΙ
να γυρίσετε άμέσως στο σπίτι σας και
σύζυγό σας !

— Εκείνη, έβαλλε, άποταράχτηκε από το
τοστον άπότομα, κ' έκανε να φύγει, να φύγει
μακριά...

Ο στρατηγός όμως, πρόλαβε να την άρ-
από το χέρι και της ξανάτε σοβά κ' έτα-
κτικά :

— Μου κοστίζει πολύ, αυτή η συμβουλή
σας δίνω, θελκτική μου κ' άγνωστη κυρία !...
— Όμως, έτσι μου επιβάλλει το λογικό και η
μή !... Πού θα πάτε ;... Θα γυρίσετε στους
μους όλομύναχη ; "Οχι !... Πρέπει να γυρί-
στην κάποιον.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

"Ένας από τους 'Αμερικανούς ηγάρχιστες, ονομαζόμενος Κέντυ
Νάκιν, ο οποίος έξετελέσθη τελευταίως μια Δευτέρα πρωί, καθήμε-
νος στην ηλεκτρική καρέκλα, είπε :

— Πολύ άσχημα άρχισε τη δομάδα μου !

— 'Η διεύθυνσις ενός θεάτρου του Λονδίνου έστρώσε στην πλα-
τεία του θεάτρου τον μεγαλύτερο μονοκύματο τάπητα που κατασκευά-
στηκε ποτέ.

— Ο τάπητας αυτός έχει μήκος 30 μέτρα και πλάτος 12.90. Ζυγίζει
δύο τόνο !

— "Αντιθέτως προς ό τι νομίζεται η φωτιά δεν έλαττώνει το βάρος
των καυμένων αντικειμένων.

— Πολλές φορές μάλλον συμβαίνει το αντίθετο, όπως με το μα-
γνήσιο, το όποιο η στάχτη είναι βαρύτερη από το μέταλλό του.

— Οι περισσότεροι κερανοί πέφτουν στην Γαλλία.

— Σύμφωνα με μια σχετική στατιστική, από το 1854 ως το 1925
σκοτώθηκαν στη Γαλλία από κεραυνούς 3919 άνδρες και μόνον 1462
γυναίκες.

— Ο σταθμάρχος του σιδηροδρομικού σταθμού Φόσινου της Κο-
μητείας Κλεϊντεσερσάιρ στην 'Αγγλία, έλαβε από έναν άγνωστο πέν-
τε σελλίνια... για ένα σιδηροδρομικό ταξίδι που έκανε από 50 χρό-
νων δίχως να πληρώσει !

— Έπίσης η διεύθυνσις μιας άλλης σιδηροδρομικής 'Εταιρείας έ-
λαβε από κάποιον πρόσωπο 100 λίρες, με την πληροφορία, ότι το ποσό
αυτό αντιπροσώπευε ένα άθέματο κέρδος του, όταν ήταν όλομύναχος
στην έταρεία αυτή.

— 'Η μέλισσα μπορεί να σηκώσουν και να μεταφέρουν σε μακρυ-
νές άποστάσεις βάση τα όποια ζυγίζουν τρεις φορές περισσότερο από
το βάρος του σώματός των.

— Η κλοπή των διαμαντιών από τους ίθαγενείς
στα άδαντινιστικά της Νοτίου 'Αφρικής, άνακαλύ-
πεται με τις άχτίνες Χ.

— "Αν, δηλαδή, ο κλέφτης έχει καταπιεί το δια-
μάντι ή το έχει κρύψει όπου ήποτε άλλο στο σώμα
του ή άχτίνες Χ το φανερώνουν.

— Στο χωριό Στήλ της 'Αγγλίας ύπάρχει μια
προσοτυπία έκαλησία.

— Η προσοτυπία της έγκειται στο ότι χρίστηκε
από έναν και μόνον άνθρωπο.

— Το τέρας αυτό της έπιμονής και ύπομονής όνο-
μαζόταν Τζων Γκρήν και ήταν άπλοχ χρίστης.

— Τα θεμέλια της έκαλησίας του τα έβαλε το
1810, την τελευταία δε ύστερα από έξι χρόνια.

— Έξη άδελφια — τρία άδέρφια και τρία κορίτσια
— παλιά ενός άποίκου της Κούβας, ονομαζόμενου

Ούλμα, άπόχτησαν 1,651 άπογόνους !

— Ο μεγαλύτερος άδελφός, ονομαζόμενος Ζάκων, είχε 444 ζών-
τας άπογόνους και ο δεύτερος, ονομαζόμενος Μάιλς 402 άπογόνους.
— Άκολουθούσαν η τρις άδελφές, με 240 άπογόνους η πρώτη,
208 η δεύτερη και 250 η τρίτη.

— Και ο κατάλογος των άπογόνων έβλεπε με τον τρόπο και γεώ-
τερο άδελφός, ο οποίος είχε 166 άπογόνους.

— Στα άρχαία της Σκωτίας Γκάσνι ύπάρχουν σήμερα 500,000 βα-
κτιλικά άποτυπώματα διαφόρων ύποπτων και κακοποιών.

— Ο διάσημος χειρουργός Πολιτιμάν πέθανε σε ηλικία 140 έ-
τών !

— Το πιο έκπληκτο δε είναι ότι την προηγούμενη μέρα του θανά-
του του, ο οποίος συνέβη στην πόλη Βανταρμόν της Λορραίνης, έξετέ-
λεσε με έπαρξια μια έγχείρησι την ύσάτην !

— Στο Ντεσέ της 'Αγγλίας η δημοπρασία γίνεται κατά τη δι-
άρκεια ενός άνομιματος δρόμου των 400 μέτρων.

— 'Η προσδοκία αυτές δημοπρασίες όργανώνονται στο ύπαρξο
και συγχρηματοδοτούν στην κόσμο.

— Οι δρομείς είναι πάντα παιδιά. Μόλις γίνη η έκαλησία, αρχί-
ζουν να φωνάζουν τις διαφορές τιμές που προσφέρουν, και ο τελικός
άγροαστής είναι εκείνος, ο οποίος θα δώσει τη μεγαλύτερη τιμή κατά
τη διάρκεια της διαδρομής.

— Πολλοί έξεπνέονται και κυνηγοί διηγούνται ότι στα βάθη της
'Αφρικής έχουν συναντήσει ένα μικρό πουλί που διάγει, όλη τη ζωή
του σχεδόν στο σώμα ενός κορ-
δεύου, τον όποιο καθαρίζει από
το πλήθος των παρασίτων που υ-
πάρχουν πάνω στο δέρμα του.

— Είς αντίταγμα της ύπηρε-
σίας αυτής, το πουλί τρώει, χω-
ρίς κανένα κίνδυνο τα ύπολείμα-
τα των τροφών που μένουν στα
δόντια του κορδεύου.

άμέσως στο σπίτι σας !... Εκεί είναι η θέσις σας, τα δικαιώματά σας
και το καθήκον σας !

Και με τρυφερότητα χλίδευε το χέρι της, σαν να ήταν χέρι χαίδε-
μένο αλλά άτακτο παιδί.

Μα έμελα πέρασε τη στιγμή εκείνη. Και ενώ η κυρία τον κύταζε
με μάτια δλάνοχτα από το σάστιμά της, ο στρατηγός ξανάει :

— Εμ, μήτε σ' αυτή την άμια !... "Αν μου επιτρέψετε, ο λάθος
την τιμή να σας συνδείσω !

— Εκείνη άποταράχτηκε, αλλά πού άδύναμα τώρα.

— Να τον ξαναδώ ; μουρμούριζε. Μα τί να του πω ;... Δεν μπορώ
πια, να τον κυτώσω στα μάτια και να τον άγατώ σαν πρώτα !

— Κυρία, ο σύζυγός σας σάς αγαπάει άκόμη !... Πιστέψτε με !...
Θα μετάνοιασε, θα είναι άπελπισμένος για τη φυγή σας, και θ' άνη-
σχη τρομέει !... Είστε νέος και οι δύο σας, η τύχη του θα τον τι-
μορώρη και έσείς γρήγορα θα τον συγχωρήσετε !... "Ανεβήτε στο ά-
μάζι τώρα !

— "Υπόκειν εκείνη, συμφορώθηκε. "Όταν ανέβηκε, κύταζε διαστο-
χικά στο στρατηγό, ο όποιος την κυττούσε βουδός κ' αυτός, περιμέ-
νοντας μια λέξη της...

— 'Η νεαρή γυναίκα όμως, είτε από δειλία, είτε από ντροπή, δεν του
είπε αυτή τη λέξη : Δεν του πρότεινε δηλαδή να πη συνοδεύσει...

— Τότε ο στρατηγός έβλεψε ήσυχια την πορτίερα του άμαξιού και ρώ-
τησε :

— Να δώσω εγώ ή έσείς, κυρία μου, τη διεύθυνσι του σταπίου σας
στον άμαξιτή ;

— Εκείνη σιωπούσε και πάλι. Τότε ο κύριος ντ' Γούρκ ύποκλιθηκε με
άδρότητα και πρόθεσε :

— Θα περατώθω ως το τέλος το «INKOKNITO» σας, κυρία !... Δεν
θέλω να μάθω τίποτε το σχετικό με τ' όνομά σας. "Υποσχεθήτε μου ύ-
μως, ότι θα πάτε κατ' ευσίαν στο σπίτι σας !

— Εκείνη άπλωσε τότε το χέρι της με ελλεικρινή συγκίνηση, και μουρ-
μούρισε :

— Σας το ύπόσχομαι, κύριε !... Και σάς εύχαριστώ
άδρότητα, γιατί μου δείχθήκατε πολύ καλός, στοργι-
κός και έμπιστος !

Ο στρατηγός ήλθε στο κομμάρι εκείνο και δροσερό
χέρι, ύποκλιθηκε και άπομακρύνθηκε...

— Άμέσως σχεδόν, άκουσε πίσω του, τον καλπωμό
των άλόγων της άμάξης, η όποια κυλούσε με ταχύ-
τητα άπάνω στον λιθοστρωμένο δρόμο... Και τότε,
πληγμένος τη μελαγχολία του ο στρατηγός και άνα-
σπώνοντας τους ώμους του, ψιθύρισε στενάζοντας :

— "Αχ, αυτές η γυναίκες !... "Αχ, αυτό το Πα-
ρίσι !

Και τραύλιζε για το έργένιστο σπίτι του, να κοι-
μηθ... όλομύναχος !

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Το ζήτημα της συννομίας είναι κάτι που ύστερει πολύ στον τόπο μας
και η' αυτό μας κάνει έντίκτοι, όταν άκούουμε να μιλάει ένας ξένος.
Βλέπουμε τότε πόσο άδραια μιλάει, πώς βρίσκει ένδιαφέροντα θέματα,
πώς έχει να συγκρατήσει την προσοχή μας.

— Έν πρώτα πρέπει να μιλούμε χρησιμοποιώντας άραίες έκαφρά-
σεις, να άποφεύγουμε δε κάθε τι που είναι τετριμμένο.

— Ο άνθρωπος που δεν χρησιμοποιεί άραίες λέξεις είναι άδύνατον να
κάμει καλή έντίκτοι σ' αυτούς που τον άκούουν.

Μη λέτε ποτέ οδ έν είνε αλ ή θει ας, όταν δυσκολεύεσθε να πι-
στέψετε κάτι, αλλά εείστε βέβαιος ότι είναι έ τ σ ι ς : "Απο-
φέρετε τις συνηθισμένες φράσεις : «Φυσικά», «Φαντασθήτε»
και άλλες παρόμοιες. Να έχετε μέχρι σχολαστικότητας εύγενική και
προσηνή να σας πάρουν για εύκολόπιστη, προκειμένου να διακρι-
σετε τον άπέναντί σας.

— Όταν μιλάτε για τον έαυτό σας και κάποιον άλλον, αναφέρετε πρώ-
τα το όνομα του άλλου και έπειτα το δικό σας.

— Όταν είστε στο σπίτι σας και δέχεσθε κόσμο, μη κυττάζετε πώς
να περάσετε σεις εύχάριστα, αλλά πώς θα εύχαριστηθούν οι άλλοι.

— Για σάς είναι ημέρα της ύποδοχής, είτε ημέρα κενώσεως μάλλον πα-
ρά άπολαύσεως. Αυτό όμως δεν
πρέπει να το αντιληφθούν οι κα-
ταμένοι σας. Προσπαθήτε να υ-
πάκουστέ τους για τον έαυτό σας
και μιλώντας για τους άλλους να
είστε έμπιστοι άποφύγοντας να
πείτε κάτι που μπορεί να δυσχε-
ρήσει κάποιον.

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ Ο ΦΑΚΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ, έκ των άνω πρὸς τὰ κάτω : Ὁ ἱππόδρομος τοῦ Λονδῶν, στὸ Παρίσι, ὅπου λανσαρίστηκαν ἡ πρῶτες καλοκαιρινὲς τουαλέττες. Ἡ θελκτικὴ βεντέττα Ντανιέλ Ντάρκ, μ' ἓνα ψάθινο καπέλλο, ποὺ τὸ λανσάρισε ἡ Ἰβία. Δυὸ ἄλλες Γαλλίδες ἡθοιοὶ τοῦ κινηματογράφου, μετὰ τὰ καλοκαιρινὰ καπέλλα ποὺ λανσάρισαν στὸ Λονδῶν. — ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ : Ἡ περίφημη βεντέττα Μαίη Γουέστ, μετὰ τοὺς δυὸ ὁπέρους σκόλλους της.

Τρεῖς τουαλέττες ἀστέρων : Ἡ Κλοντὲ Κομπέρ, μ' ἓνα χαριτωμένο μαῦρο ἀνσάμπλ, ἡ Τζίνγκερ Ρότζερς, μετὰ τουαλέττα ἀπὸ ταφτᾶ, κι' ἡ Καρόλ Λομπάρ, μετὰ μιὰ τουαλέττα ἐσπρίαν.

Παρ' όλα του τὰ τρομερά ἐλαττώματα καὶ τὴν ἀθλία του συμπεριφορά, ἦταν ἀκόμα γιὰ μένα ὅτι εἶχα πῶς ἀγαπητὸ σὸν κόσμο. Παρακάλεσα λοιπὸν τὸν Ἑρριέττι νὰ μὴ τὸν κακολογῇ ἐπὶ μπροστὰ μου καὶ πρόσθετα :

—Γιὰ μένα λέγε ὅ,τι θέλεις. Περιφρόνησέ με, κατηγόρησέ με γιὰ φιλὴ ἀφιλοτιμῆ, ἀκαρῶν πού ἐγκατέλειπε τοὺς πῶς ἀγαθούς γονεῖς τοῦ κόσμου... Δὲν θὰ πειραχθῶ καθόλου... Θὰ σ' ἀκούσω κλαίγοντας καὶ δὲν θὰ πᾶνω νὰ σ' εὐγνωμοιῶ γιὰ ὅσα μοῦ πρότεινες χθές. Ἀλλὰ ἀφῆσέ με νὰ σέβωμαι τὸ ὄνομα τοῦ Λεώνη...

—Νὰ σέβωμαι τὸνομα τοῦ Λεώνη! φώναξε ὁ Ἑρριέττι, γελῶντας σαρκαστικά. Ἀλλὰ τὸ δέχομαι κι' αὐτό, ἀν δεχτῆς νὰ φύγῃ μαζί μου στὴς Βρυξέλλες... Ἐλα νὰ παρηγορηθῇς τὴ μητέρα σου τὴ φτωχή... Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν περναίει μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ τῆς παράθυρο καὶ σὲ περιμένει... Ξαναγύρισε στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ν' ἀφήσω ἥσυχο τὸν ἄθλιο πού σ' κατέστρεψε, ἐνὼ μπορῶ νὰ τὸν συντρίψω σάν ἀχυρὸ, ἀν θελήσω...

—Νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὴ μητέρα μου! Ἀπάντησα, ὦ! καὶ ἡ καρδιά μου μοῦ τὸ προστάζει αὐτὸ σὲ κάθε στιγμή... Ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ φιλοτιμία μου νὰ ξαναγυρίσω στὴν πατρίδα μου... Πῶς θὰ μοῦ φερθοῦν, ἀν γυρίσω, ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες πού με ζήλευαν ἀλλοτε γιὰ τὴ λαμπρότητά μου καὶ πού χαίρονται σήμερα γιὰ τὸν ζεπεσμό μου :

—Φοβάμαι, Ἰουλίττα, πὼς δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ λόγος πού δὲν θέλεις νὰ γυρίσης πίσω. Ἡ μητέρα σου, ὅπως ξέρεις, ἔχει καὶ μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα. Ἐκεῖ, θὰ μπορούσες νὰ ζήσης μαζί της, μακριὰ ἀπ' τὴν ἀδυσώπητη κοινωνία. Μὲ τὴν παρουσία σου θὰ μπορούσες νὰ ζήσης ὅπου θέλεις, σὲ μέρη πού θάνα ἀγνωστὴ ἡ συμφορά σου, κι' ἐκεῖ ν' ἀποκτήσης καινούργιους φίλους, πού θὰ τοὺς τραβήξεις μὲ τὴν ὡμορφιά σου καὶ τὴν ἐξυπνάδα σου. Ὁμολόγησες ὅμως πὼς δὲν θέλεις νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ Λεώνη.

—Θέλω, τοῦ ἀποκρίθηκα κλαίγοντας, μὰ δὲν μπορῶ.

—Δυστυχισμένη! Δυστυχισμένη! εἶπε περίλυπος ὁ Ἑρριέττι. Εἶσαι καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ δὲν ἔχεις περηφάνεια. Κι' ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν ἔχει περηφάνεια καὶ φτάνει ἐπὶ θέσι σου, δὲν μπορεῖ νὰ σωθῇ. Δυστυχισμένη γυναῖκα, σὲ λυπάμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γιὰτὶ ἀγαπᾷς ἕνα ἀνάνδρο.

—Ἀλλὰ τέλος πάντων, τὸν ρώτησα ροβισμένη ἀπὸ τὸ ὕψος του, τί ἔκανε ὁ Λεώνης γιὰ νὰ ζῆς τὸ δικαίωμα νὰ τὸν βρίζῃς ἐτσι :

—Ἀμφιβάλλεις ἀν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Ἀλλὰ τότε δὲν μοῦ λές, γιὰτὶ ὁ Λεώνης, ἐνὼ ἦταν ἀτρόμητος — αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητο — καὶ ὄχιτος ἐξομῶχος, ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ με προκαλέσῃ, ἐμένα ὁ ὁποῖος σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν ἀγγίξε ποτὲ σπαθί, ἐνὼ τὸν ἔδωξα ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ μιὰ μόνο λέξι κι' ἀπὸ τὴς Βρυξέλλες μ' ἕνα μόνο βλέμμα :

—Αὐτὸ εἶνε πράγματι ἀκαταμάχητο, εἶπα. —Μήπως ἀγνοεῖς τίνας εἶσαι ἐρωμένη; ἐξακολούθησε ὁ Ἑρριέττι. Δὲν ἔτυχε κανεὶς νὰ σοῦ διηγηθῇ τὰ θαυμαστά κατορθώματα τοῦ Λεώνη; Ὅχιτε κοκκίνισες ποτὲ σου, γιὰτὶ δραπέτες μ' ἕνα αἰσχρο κλέφτη, ἀφοῦ ἀπογύμνωσες τὸν πατέρα σου; Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαλα μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ κι' ἔκρυφα τὸ πρόσωπό μου μέσα στὰ χέρια μου. Ἐπειτα σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ φώναξα μὲ δύναμι :

—Αὐτὸ εἶνε ψέμμα! Εἶνε ψέμμα!... Ποτὲ δὲν ἔφτασα σὲ τέτοιο σημεῖο χαμερπείας, οὔτε κι' ὁ Λεώνης. Κατὰ τὴ φυγὴ μου, μόλις ἀπομακρυνθῆκαμε σαρὰντα λεύγες ἀπὸ τὴς Βρυξέλλες, ὁ Λεώνης στάθηκε μέσα στὴ νύχτα καὶ ζήτησε ἕνα κιθώτιο, μέσα σὸ ὁποῖο ἔβαλε ὅλα τὰ πολυτίμα κοσμήματα γιὰ νὰ στείλῃ στὸν πατέρα μου.

—Εἶσαι βέβαιη ὅτι τὸ ἔκανε αὐτό; ρώτησε ὁ Ἑρριέττι γελῶντας περιφρονητικά.

—Βεβαιότατη! φώναξα. Εἶδα τὸ κιθώτιο κι' εἶδα τὸ Λεώνη νὰ βάζῃ ἐκεί μέσα τὰ κοσμήματα.

—Εἶσαι βέβαιη ὅτι τὸ κιθώτιο αὐτὸ δὲν σὰς ἀκολούθησε στὸ ὑπόλοιπο ταξίδι σας; Εἶσαι βέβαιη ὅτι δὲν ἀνοίχτηκε ὅταν φτάσατε στὴ Βενετία;

Ἡ τελευταία αὐτῆς ἐρώτησι ἔχυσε ἐπὶ μυαλό μου τόσο φῶς, ὥστε δὲν μπορούσα πεινὰ νὰ διατάσω. Κι' ἀμέσως θυμήθηκα ὅσα τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν' ἀντιληφθῇ ἡ μνήμη μου σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Θυμήθηκα τὴ νύχτα ἐνὸς ἑλβετικῆ καλύβα, ὅταν εἶδα τὸ Λεώνη νὰ βγάξῃ κρυφὰ τὸ θησαυρὸ του ἀπὸ τὸ λάκκο, μέσα σὸν ὁποῖο τὸν εἶχε χύσει. Θυμήθηκα τέλος τὴ δεύτερη μέρα τῆς ἀφίεώς μας στὴ Βενετία, ὅταν βρήκα τὸ κιθώτιο ἀδειανὸ καὶ τὴν διαμαντένια πόρτη καταγῆς, τυλιγμένη μέσα σὸ βυβάκι. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἑβραίου σαδδαίου κι' ἡ πεντακόσους χιλιάδες φράγκα πού μέτρησε στὸ Λεώνη, ἦταν φανερό πεινὰ πὼς σχετιζόταν μὲ τὰ τιμολογία τοῦ κι-

θωτίου.

Ἡ ἀπόγνωσι πού μοῦ ἔφεραν οἱ ὁρθεῖ αὐτοὶ συλλογισμοί, ἦταν τόσο, ὥστε ὕψονοντας τὰ χέρια μου πρὸς τὸν οὐρανὸ, φώναξα :

—Ὡστε εἶσαι λοιπὸν; Ὡστε ὅλα χάθηκαν γιὰ μένα κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐκτίμησι τοῦ πατέρα μου καὶ τῆς μητέρας μου; Ὡστε ὅλα δηλητηριάστηκαν, κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἀνάμνησις τῆς ἑλβετίας. Οἱ ἔξι μῆνες τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ ἔρωτος πού περᾶσα με ἔκει, ἦσαν ἀφιερωμένα στὴν ἀπόκουφι μιὰς κλοπῆς;

—Καὶ στὴ διαφυγὴ ἀπὸ τὴς ἐρευνες τῆς ἀστυνομίας, ἐπρόσθεσε ὁ Ἑρριέττι.

—Ἀλλὰ ὅχι! Ὅχι! φώναξα ἐξαλλή. Μ' ἀγαποῦσε!... Εἶμαι βέβαιη πὼς μ' ἀγαποῦσε... Ὅσακις θυμῶν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, εἶνε ἀδύνατο νὰ ἀμφισβᾶλλω γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ὁ Λεώνη. ἦταν, ἀν θέλῃς, ἕνας κλέφτης, ὁ ὁποῖος μαζί μὲ μιὰ κόρη ἀπηγάγε κι' ἕνα θησαυρὸ μαζί της, ἀλλὰ τὰ ἀγαποῦσε καὶ τὰ δύο.

Ὁ Ἑρριέττι σήκωσε τοὺς ὤμους του, χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσει.

Κατάλαβα τότε πὼς παραληρούσα καὶ, συνερχόμενη, θέλησα ἀμέσως νὰ μάθω ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀκατανίκητης ἐπιβολῆς πού ὁ Ἑρριέττι ἐξασκούσε στὸ Λεώνη.

—Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς αὐτό; μὲ ρώτησε.

Σώπασε ἀμέσως καὶ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε :

—Θὰ σοῦ τὸ πᾶν... Μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πᾶν... Μὰ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ μὴ τὸ μάντεψες κιόλας, ἀφοῦ ἔζησες ἕνα χρόνιο μαζί του. Στὴ Βενετία πρέπει νὰ ἐξαπάρτησε πολλοὺς μπροστὰ στὰ μάτια σου...

—Ποιὸς νὰ ἐξαπάρτησε; Ὁ Λεώνης; Πρόσθεσε, Ἑρριέττι, μὴ λές λόγια στὸν ἀέρα... Ἀρκετὲς εἶνε κατηγορίες πού ἀπαιτοῦνται ἤδη ἕνα στὸν του.

Ὁ Ἑρριέττι πήρε ὕψος σοβαρὰ καὶ μοῦ ἀπάντησε :

—Σὲ θεωρῶ ἀκόμα καὶ σήμερα, Ἰουλίττα, ἀνίκανη νὰ γίνῃς συνένοχος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φοβάσαι μήπως γίνῃς καποτε. Πρόσθεσε, πρὸς θεοῦ!... Ἀγνοῶ ἀν μπορῇ μὴ γινῇ καὶ νὰ εἶνε ἐρωμένη ἐνὸς παλιανθρώπου, ἀμωρητῆ;

—Ἦναι μ' ἐξευτελίζεις, κύριε!

Τὰ λόγια σου αὐτὰ εἶνε πολὺ σκληρά... Τελεωσέλιον τὸ ἔργο σου, σπαραξε τὴν καρδιά μου ὡς τὸ τέλος, κι' ἐξηγήσέ μοι τι εἶνε ἐκεῖνο πού σοῦ οἶνε δικαίωμα, γιὰ νὰ μιλήσω ἐπὶ ζωῆς καὶ θανάτου στὸ Λεώνη; Που τὸν γνῶριζες; Ἰερεῖας γιὰ τὸ παρὲν σου; Ἐγὼ δυστυχῶς, δὲν ξέρω τίποτε... Εἶσαι τῶς ἀντιφάσεις σ' αὐτὸ τὸν ἀνθρώπου, ὥστε ἀγνοῶ πεινὰ ἀν εἶνε πλουσιος ἢ φτωχός, ἢ κατὰγειται πραγματικὰ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ἢ ἀπ' τὸν ὄχλο. Ἀκόμα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀμφισβᾶλλω ἀν εἶνε πραγματικὰ δικό του.

—Τὸ ὄνομά του, ἀποκρίθηκε ψυχρὰ ὁ Ἑρριέττι, εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα πού ἡ τύχη δὲν τὸν σφῆρε νὰ κλέψῃ. Ὄνομάζεται πραγματικὰ Λέων Λεωνῆς κι' ἀνήκει σὲ μὴ ἀπὸ τὴς πῶς ἀριστοκρατικῆς οἰκογένειας τῆς Βενετίας. Ὁ πατέρας του εἶχε κληρονομήσει μεγάλη περιουσία καὶ ἔχτισε τὸ λαμπρὸ μέγαρο, σὸ ὁποῖο κατοικήσατε. Ἀγαποῦσε μὲ μεγάλη στοργὴ τὸ γιὸ του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς ἔδεχνε πὼς εἶχε πνεῦμα ἐξαιρετικό. Ἐπὶ τὸ Λεωνῆ ἀνατράφηκε μὲ μεγάλη φροντίδα καὶ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρόνων περιηγήθηκε ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπην μαζί μὲ τὸν παιδαγωγὸ του. Ἰαζειδεύοντας ἐπὶ πέντε χρόνια, ἔμαθε μὲ ἀπίστευτὴ εὐκολία τὴ γλῶσσαν, τίς συνήθειες καὶ τὴ φιλολογία πᾶν χωρὶν ἀπ' τίς ὅποιες πέρασε. Μὰ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του τὸν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Βενετία ἀπὸ τὸν παιδαγωγὸ του. Ὁ παιδαγωγὸς αὐτὸς ἦταν ὁ ἀδελφὸς Ζαβίνι, τὸν ὁποῖο φατίζομαι πὼς θάβλεπε συχνὰ αὐτὸν τὸν χειμῶνα στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λεώνη. Ἀγνοῶ ὅμως ἀν τὸν ἔκρινες καλὰ. Εἶνε ἀνθρώπος μὲ ζωηρὰ συνείδησι, μεγάλη μορφὴν καὶ εὐφρέστας, ἀλλὰ καὶ κακοήθης καὶ ὑποκριτῆς σὸν. Ὑπέρτατο βαθμὸ

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ 1935

τὴν ἀπάντησις της. Εἶχε καταλάβει ὅτι τὴν εἶχε πῆ; ...

—Ὡ, ῥά! ἔκανε ψυχρὰ κι' ἀπότομα ἡ ξένη, δίχως νὰ τὸν κυτᾶξῃ στὰ μάτια.

Κι' εἰτα πήρε ἕνα πινέλλο καὶ ζωγράφισε μὲ σταθερὸ μὰ κι' ἀνάλαφο χέρι ἕνα διακοσμητικὸν τριαντάφυλλο πάνω σ' ἕνα πῆλιν ἀγγεῖο. Τὰ κορίτσια τὴν κοίταζαν κι' ἀποροῦσαν μὲ τὴν εὐχέρεια πού εἶχε, μὲ τὸν αἶρα τοῦ χεριοῦ. Ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως ζωγράφος!... Ἐκεῖνη ὥστόσο ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε πῶς τὴν προσοκοιτοῦσε σιωπῇ, γιὰτὶ ἕνα γλυκὺ χαμόγλο φώτισε τὸ ροδαῖο πρόσωπό της καὶ τὰ μάτια της κύταξαν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ κορίτσια.

—Μὲ λένε Ἐδὴ... τοὺς εἶπε. Δὲν μιλοῦ καλὰ τὰ ἰταλικά, μὰ τὰ καταλαβαίνω... Εἶμαι ξένη...

Ἡ ἐξουχία κινήσις της καὶ τὸ γλυκὺ χαμόγλο τῆς ἤλεκτροσαν τ' ὅλα κορίτσια. Ἡ ἑσθία Ἐδὴ εἶχε γεμίσει μ' ἕνα παράξενο καὶ μεθυστικὸ ἀρώμα ἐκεῖνο τὸ μιλαγχοῦ ἀτέλειος τους...

Ἡ τερασσιότες τοῦ ἀτέλειος αὐτοῦ ἦσαν παρῆλτες σ' ὅλη τὴ Φλωρεντία. Οἱ καλὴν τὴν ζωγράφου τῆς ἰταλίας ἐπαινεῖσαν τὰ διακοσμητικὰ σχέδια καὶ τὴ διακοσμητικὴν ἀλυσμένην ἀρετὴν καλὰ. Μὰ ὁ μισθὸς αὐτὸς δὲν τοὺς ἐπέτρεπε ἐξαιρετικὴς πολυτέλειες. Παρεξέμεντο ἰσχυρὰ, ὅταν ἔμαθον ὅτι ἡ Ἐδὴ καθύταν στὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖο «Κοντινεντάλ»!...

Μὰ ἀπὸ τὴς διακοσμητικῆς τότε, ἡ Λάουρα Ρότσι, προσέθηκε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸν χρυσόστομο τοῦ θυροφύλλου πού ἦταν αὐτῇ ἡ μυστηριώδης ξένη. Μὰ οὔτε ὁ θυροφύλλος, οὔτε καμμιὰ καμμοῖρα τοῦ ξενοδοχείου, ἤξεραν τίποτε. Ἡ Ἐδὴ καθύταν ἐκεῖ ἀπὸ καιροῦ, κρατοῦσε πάντα κλειστὸ τὸ στόμα της, δὲν δέχονταν ἐπισκέψεις, καὶ γιὰ νὰ πᾶν νὰ πᾶσιν δουλειὰ σὸ ἀτέλειος, αὐτὸ σήμαινε πὼς ἦταν καμμιὰ ἐκκεντρικὴ Ἀμερικανίδα.

Τὰ κορίτσια δὲν μπορούσαν νὰ μάθουν τίποτ' περὶ αὐτοῦ γιὰ τὴν Ἐδὴ. Μὰ τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦν πολλὰ πράγματα. Σχεδιαστικὴ καὶ ἐπαγγελτικὴ σὲ εἰρήνῃ ἦταν ἕνας ὁμορφος νέος μὲ μαύρα μαλλιά καὶ φλογερὰ μάτια. Ἦταν σοβαρὸς αὐστηρὸς πολλὲς φορές καὶ λιγδολόγος. Πρόσθετε τὴ δουλειὰ τὸν κοριτσιῶν καὶ δὲν ἀπαντοῦσε ποτὲ σὲς ματιές τους καὶ σὲ προσκλητικὰ χαμόγελά τους. Ἀπὸ τὴ μέρα ὅμως πού εἶχε πᾶσι δουλειὰ ἡ Ἐδὴ, ὁ «Νέριον», ὅπως εἶχαν εἰρωνικὰ τὰ κορίτσια τὸν ἐμμελῆ τὸν (τὸ πραγματικὸν τὸν ὄνομα ἦταν Βίλλν Μορέλλι), εὐσεχε χίλιες-δύο ἀφορμὲς γιὰ νὰ πληγνῇ καθεὶ τόσο κοντὰ της, νὰ δορθῇ ἕνα κόσμημα, νὰ κινή μὴ παρὰ τῆς. Ἡ Ἐδὴ, ψυχρὰ κι' ἀδιάφορη ὅπως πάντα, τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα εὐλ ῥάττε, χωρὶς νὰ τὸν κυτᾶξῃ σὲ πρόσωπο, ἀτελιζόντας ἐπὶ μὲ τὴ στάσις της τὸν ἀντὶο ἐρωτευμένο. Γιατὶ ὅλα τὰ κορίτσια εἶχαν καταλάβει πὼς εἶχε ἐρωτευθῇ πρὸ τῆς τὴν Ἐδὴ ὁ «Νέριον», μὲ τὰ μαύρα μαλλιά καὶ τὰ φλογερὰ μάτια. Κι' εἰτα, σ' ἕνα-σινὰ, τὸν συνιπῆσαν περισσότερο καὶ βρήκαν πὼς ἡ Ἐδὴ ἦταν ἕνα κορίτσι χωρὶς καρδιά, γιὰτὶ ὁ Βίλλν Μορέλλι ἦταν καλὸς ζωγράφος κι' ἕνας φρόνιμος νέος, μὲ διαμαντένιο παρακάτω. Μὰ ἡ μυστηριώδης Ἐδὴ οὔτε τὸν πρὸσεχε. Κι' ἐκείνος ὁμοίως καὶ ἀτελιζόντας καθεὶ μέρα περισσότερο...

Τὰ κορίτσια τοῦ ἀτέλειος ἀρχισαν νὰ φοβοῦνται μῆπως τυχὸν αὐτὴ

ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια καταλήξῃ, σὲ καμμιὰ ξαφνικὴ αὐτοκτονία, ὅταν, ἕνα πρωὶ, κατὰ τὴς ἑντεκα ἡ ὥρα, μῆλκε στὸ ἀτέλειος τὸν ἕνας χοντρός κύριος, μὲ ξενικὸ πρόσωπο, κύταξε γύρω ἀνήσυχος κι' ὕστερα φώναξε ἀπότομα :

—Ἐδὴ!...

Ὁ ἐρωτευμένος Βίλλν μῆλκε κι' αὐτὸς πῶς ἀπὸ τὸν ξένο κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, γιὰτὶ ἡ Ἐδὴ, σάν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίποτε, ἐξακολουθοῦσε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα ἀγγεῖο.

Τὰ κορίτσια, ἀνήσυχτα, κάρφωσαν τὰ μάτια τους στὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς ξένης καὶ κράτησαν τὴν ἀνάσα τους. Τί θὰ γινόταν τώρα; Ἡ Λάουρα Ρότσι, πῶς τολμήσῃ ἀπὸ τὴς ἄλλες, τῆς ψιθύρισε τότε :

—Ἐδὴ... Ἐδὴ... Σὲ θέλει κάποιος κύριος... Ἀπάντησε... Μὰ ἀπάντησε, λοιπὸν!...

Ὁ χοντρός κύριος παραμέρισε τὸν «Νέριον», πρὶν αὐτὸς προηπάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ προσχώρησε μὲ σταθερὸ βῆμα ὡς τὴ θέσι τῆς Ἐδὴ. Ἐκεῖ τότε στάθηκε ὁλόκαρος, ἀνοῖξε τὰ χέρια του καὶ φώναξε μὲ θαυμασμό :

—Μιράβο!... Βλέπω πὼς δουλεύεις!... Τὰ συγχαρητήριά μου!...

Κι' ὅτ' ἐπ' ἀπὸ μὴ μικρὴ σιγὴ :

—Ψάξτε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην γιὰ νὰ σὲ βροῦμε!... Εἶνε ἐδῶ κι' ἡ μητέρα σου!... Σὲ περιμένει στὸ γραφεῖο...

Ἡ Ἐδὴ τότε πέταξε τὸ πινέλλο πού κρατοῦσε σὲ χερί της καὶ σήκωσε ἀπὸ τὰ κεφάλια της, κυτᾶζοντας τὸν χοντρὸ κύριο στὰ μάτια.

—Ὡ, μπαμπά! ἔκανε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμένη πού σὲ ξαναβρίσκω. Μὰ στὸ λέω πάλι καθαρά : Δὲν θὰ παντρευθῶ τὸν Τζάκ σου, τὸν ἄνιστο «βασιλέα» τοῦ πετρελαίου... Σοῦ τὸ ἔχω πῆ χίλιες φορές!...

—Κάνε, δὲν θέλεις, παιδί μου, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ πατέρας της. Ἀρκετὰ μὰς πῆρῶσες μὲ τὴν ἐξαφάνισί σου. Παντρεύου ὅποιον θέλεις!... Καὶ τώρα, ἔλα μαζί μου!...

Τὰ κορίτσια, μὲ γοιγλωμένα μάτια, κύταξαν τὴν Ἐδὴ καὶ τὸν πατέρα της καὶ συλλογιζόντουσαν ἐκεῖνον τὸν μυστηριώδη Τζάκ, τὸν «βασιλέα» τοῦ πετρελαίου, πού δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ ἡ Ἐδὴ, δίχως, φυσικὰ, νὰ δύνουν καμμιὰ προσοχὴ στὸν Βίλλν, πού ἀνωμαλοῦσε σὲ περὶ τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέσῃ... Ἡ Ἐδὴ, λοιπὸν, ἀφοῦ ἐξήγησε πάλι στὸν πατέρα της ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν τὸν πολυκαταμνημιώχο πού ἤθελαν νὰ τῆς δώσουν, ἀρχισε νὰ νῆνεται ἀργὰ-ἀργὰ, μὲ μιὰ ἀδ' ἀφορία, πού ἐσπῆγε τὴν καρδιά τῶν κοριτσιῶν. Ἐπειτα, ἀπὸ τὴ θέσι της, ἡ Ἐδὴ ἐξοῖσε γύρω μὰ μὰ καὶ ἔστισε λιγάκι.

Ὑστερα ψιθύρισε κατὰ τὸν πατέρα της, στὴ γλῶσσά τους, καὶ ἐκεῖνος προχώρησε καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ἀτέλειος. Ἡ Ἐδὴ τότε, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, πού κρήνησαν στὰ κορίτσια ἀτελιζόντας αὐτὰς, διέσχισε τὸ ἀτέλειος μὲ ἀργὸ βῆμα, ἔρτασε μπροστὰ στὸν Βίλλν πού τὴν κύταξε κατάβροχως, μ' ἕνα τρελλὸ ἔρωτα στὰ μάτια, καὶ ἔσπῆκε τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε σὲ στόμα...

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἐξελίχθηκε τόσο γρήγορα, ὥστε τὰ κορίτσια τὰ ἔχασαν καὶ παραχρῆμα ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι τους. Ἡ Ἐδὴ μ' ἕνα γλυκὺ χαμόγλο στὰ χείλη, γύρισε τότε καὶ τὴς ἀποχαιρέτησε.

—Ἀντίο, τοὺς εἶπε. Δὲν ἀγαπᾷ τὰ πλούτη μου. Τ' ὄνειρό μου εἶνε ἕνα φτωχὸ σαρκίνο, ἕνας ἄνδρας πού νὰ με λατρεύῃ!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶν κι' ἐγὼ!...

Ἐπειτα, μ' ἕνα νόημα μὲ τὸ χέρι, ἀποχαιρέτησε τὴς φίλες της καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ἀτέλειος, σὲν μπροστὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Κι' ἐτσι, ἡ Ἐδὴ Σουλᾶν, ἡ κόρη τοῦ φρασιέρος τῶν ἀρμαμάτων, βγήκε στὴ Φλωρεντία τὸν ἔβδον πού ὀνερευόταν!...

ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΤΖΙΑΙ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

Ἐνα ἀνδρόγυνον, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σάββασιανό, ἐχώρισε ἐπ' αἰτίους ἐρῶ ἡμερῶν, ἀφοῦ περιέμενε τὴν ἐκδοσὶ τοῦ διαζυγίου ἐπὶ 26 χρόνια!

Ἡ διὰ αἰτίας τοῦ διαζυγίου τὸν εἶχαν ἀποβλέψῃ τὸ 1908, ἀλλὰ ἐκαρτεροῦσαν σὲ δικαστήριο, λόγω τῶν περιουσιακῶν διαφορῶν, πού εἶχε τὸ ἀνδρόγυνον.

Τὸ περιεργὸν ἦταν ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ δύο συζυγία συζῶσαν ἀρμονικῶτα!...

ΣΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

Ο παράδοξος μαύρος Τιμπούργκ Μπολαμέ. Η αδυναμία του για κάθε πράγμα που γυαλίζει. Πώς η γυναίκα του έμαθε καλούς τρόπους. Τό γοητευτικό δέμα της ώριμάνσεως των λαχαροκαλάμων. Η γιορτή του θερισμού. Η «θυσία των φειδιών». Τα ελυνούχια γλέντια των κατοίκων της Μαρτινίκας. Η έρωτικές διασκεδάσεις των γοητευτικών γυναικών. Ένα έθιμο πολύ διασκεδαστικό για τους ξένους. Μία επίσκεψη στις Άντιλες, τα εξωτικά νησιά του Ωκεανού.

ΤΟ δρόμο που οδηγεί στο Μόρν - Ροίξ συνάντησα τον Τιμπούργκ Μπολαμέ, ένα γέρο μαύρο. Πήγαινε στην καλύβα του, έφτια χιλιόμετρα πιά περά, στο πιο πυκνό μέρος του δάσους. Πήρε ταυσε κρατώντας ένα χοντρό ραβδί σαν ραβδί για να προπταίνεται από τα θηρία και μουρμούριζε παράξενες προσευχές που απειμαίνονταν από το δρόμο του τα επάνδονα και δηλητηριώδη φειδιά. Μόλις μ' αντίκρυσε, στάθηκε, έφερε το φαλαχτό του στο μέτωπό του γά να μου δείξει ότι δεν είχε για μένα καμιά πονηρή σκέψη και με καλημέρισε στη χαρακτηριστική διάλεκτο των κατοίκων της Μαρτινίκας, η οποία καθώς έφευγε, κόβει τις λέξεις και τις κάνει άγνωστες.

Κάθε εγγενής Μαρτινέζος αγωνίζεται να πη πάντα λιγότερα λόγια από όσα πρέπει και από τα δυο μπορεί να κατανοήσει. Έτσι κι ο Μπολαμέ που καταγόταν από μια αρχαία οικογένεια μαύρων εφήμερος αυτή τη μόδα για να κληθεί θανατισμό των συντρόφων του. Άλλωστε ήταν από τους πιο πλούσιους κατοίκους του Μόρν - Ροίξ. Κάθε Κυριακή πήγαινε από τους πρώτους στη χριστιανική εκκλησία, γονάτιζε στα μαρμαρά, άφηνε δέματα του τα λουστρινένια παπούτσια του που τα κρατούσε στα χέρια κι άφωσόνταν στις προσευχές και στην παρακολούθηση της λειτουργίας. Καμιά φορά όμως τα μάτια του κινούνταν με δυσπιστία τους διπλανούς του κι έπειτα έφευγαν σταύρωσαν τα του. Αυτό το φέρεμά του ήταν ή άφορη ή γνώριστη καλύπτρα.

Μία μέρα, για να βιαντοποιήσω την περιέργειά μου τον πλησίασα και τον ρώτησα:

— Γιατί Μπολαμέ είσαι άνηστος, όταν βρίσκεσαι στην εκκλησία;

Ο μαύρος άρχισε να διαμαρτύρεται και να χτυπάει το ιστίθιο του. «Α, όχι, ήταν καλός χριστιανός. Φοβόταν το Θεό, που έκανε τα σύννεφα να μαυρίζουν, που σκόρπιζε στον ούρανό τρομακτικούς κεραυνούς κι έστελνε στις φυτείες του λαχαροκαλάμων ραγδαίες βροχές. Μία δυο άγιοποιε το Θεό τόσο φοβόταν τους συντρόφους του, να μη του κλέψουν τα λουστρινένια του.

— Και γιατί δεν τα φοράς; τον ρώτησα μ' άπορία.

—Μά γυαλίζουν τόσο όμορφα, ώστε να πιάμα να τα χαλάσω... μ' άπάντησε με ειλικρίνεια.

Κι' αλήθεια, ο Τιμπούργκ Μπολαμέ, καθώς και οι περισσότεροι πλούσιοι Μαρτινέζοι, όταν στολίζονται σάν... τελετάρες της άποιας, είναι πάντοτε ξεπυλμένοι και προτιμούν να ακολουθούν το σοφό παράδειγμα του Μπολαμέ για να μη χαλάνε τα παπούτσια τους.

Έτσι γίναμε φίλοι με τον Μπολαμέ. Και ύστερα από λίγον καιρό μου έμπιστεύθηκε ακόμη κι όλες τις στενοχώριες του. Είχε δέκα παιδιά και μια όμορφη γυναίκα. Έκείνο όμως που τον στενοχωρούσε, ήταν ότι από τον καιρό που η γυναίκα του είχε προσληφθεί ως καμαριέρα στο σπίτι ενός Άγγλου κτηματία, για να μάθει καλούς τρόπους, τα παιδιά του είχαν άρχει να χάνουν το μελαχρινό χρώμα τους και τα ευγενικά χαρακτηριστικά της φυλής τους! Γι' αυτό είχε ζητήσει τη συμβουλή μου. Τον β-βαίωσα ότι δεν έπρεπε να δίνει σημασία σ' αυτά τα μικροπράγματα! Όλες οι γυναίκες στη Μαρτινίκη είναι τόσο όμορφες, ώστε με το δέχο τους μπορούν να κάνουν άπιστες στους άρχιμους άνδρες τους. Ο Μπολαμέ έμεινε σκεπτικός.

— Θα πάω να δω τον Άγγλο,

Καλλονή της Μαρτινίκας

μου είπε κατόπιν και θα τον παρακαλέσω να πάρει να μου χαλάει τα παιδιά μου! Οι Μπολαμέ δεν ήταν ποτέ ξανθοί. Έπειτα άρεται να θήσει η γυναίκα μου στο σπίτι του. Έχει μάθει να σεβόρη περίφημα, να τρώει χωρίς να ξεφουσίσει σαν φάλανα και να κάνει μπάνιο και... μίνα! Έμαθε ακόμη να ισπία τα πιάτα στο κεφάλι μου να κλείει και θέλει να μου ζητήσει κάτι και να φεύγει από το σπίτι γά να έπισκεφθεί με τις φίλες της, αφήνοντας σε μένα την φροντίδα των παιδιών.

Κι' ωστόσο ο Μπολαμέ δεν παραινόταν για την τύχη του. Με το ίδιο πάντα χαμόγελο επιστατούσε στην καλλιέργεια των φυτειών του και κάθε μέρα γυρζε με τα πόδια στο Μόρν-Ροίξ λέγοντας άπειρες προσευχές, που απειμαίνονταν τα δηλητηριώδη φειδιά. Όταν λοιπόν χωρετηθήκαμε σαν παλιοί φίλοι το προσέφερε ένα ποτήρι και το πρότεινα να ξεκουραστούμε κάτω από τα πανύψηλα δένδρα, στη δροσερή σιά του. Στάθηκε άναίσχτα κι' ο Μπολαμέ άρχισε να κινείται συλλογισμένος. Σε μία στιγμή άπλωσε το χέρι του και μου έβαλε με μία φωνή γεμάτη μυστήριο:

— Κυτάχτε! Τό σημάδι είνε εκεί πέρα!

Ήθερα ότι οι μαύροι είχαν μια διαβόλεμένη παρατηρητικότητα. Απλό διάφορες μεταβολές, από τη ζέστη του ήλιου, από το πόσημα του ανέμου, από το χρώμα που παίρνουν τα φύλλα των δέντρων, από ένα σορό άλλα πράγματα, καταφέρουν να μαντέψουν τις καιρικές μεταβολές. Και να ξαφνικά που ο Μπολαμέ τινάχθηκε όρθιος κι' άρχισε να κυτάζει γύρω του.

— Τι συμβαίνει, Τιμπούργκ; τον ρώτησα. Φαίνεται παραπολι χαρομενος.

— Είδα το σημάδι! μ' άπάντησε. Είδα το σημάδι! Τα λαχαροκαλάμα έχουν όρμασει.

Κίτταξα κι' εγώ στις άπείραντες φυτείες που ήταν άπλωμένες σε το βάθος του όριζοντος. Και τότε δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την έκπληξη θανατισμού για το μαγευτικό θέαμα που είχε παρουσιάσει μπροστά μου. Ένα σορό μικροσκοπικές πεταλούδες, σαν νυράδες γιαννιές, άφηνονταν να παρουσιάζουν από το έλαφρό αέρα, στριφογυρίζοντας μέσα στις άχτινες του ήλιου, παίρνουν ένα σορό γοητευτικό χρώμα και χάνονταν, σκωπίζονταν παντού. Κάθε πνοή του ανέμου σήκωνε διόλκιρα σύννεφα κι' αυτές τις πεταλούδες κι' έκανε την περιοχή του Μόρν - Ροίξ να μεταβληθεί άπρόοπτα σ' ένα παράδοξο κι' έπειτα κί ταπειό. Όταν συνήλθα από την κατάπληξη που μου είχε προσφέρει αυτό το θέαμα, γύρισα ξανά προς τον μαύρο σύντροφό μου. Χοροπιδόσε τόσο σαν άνθρωπος, χτύπαγε τα χέρια του, ξεφάνιζε κι' έβγαζε τόσα τρομακτικές κραυγές, ώστε προήθηκα μήπως είχε τρελλαθεί.

Μπολαμέ, τον ρώτησα, τι σ' έπιασε.

Μά εκείνος δεν ήσυχασε παρά όταν έχασε τις δυνάμεις του και κλίστηκε καταγής άναίσχτος. Τού έδωσα τότε να πη ένα ποτήρι ρομύι. Άνοιξε τα μάτια του και χαιρέτησε.

Χόρεμα, μου είπε, ένα θρησκευτικό χορό για να ξεπενήσω τα πνεύματα και να μάς βοηθήσουν από πάνω σ' άρσημα με το θέρισμα των λαχαροκαλάμων. Δεν πρέπει να χάσετε την ευκαιρία. Άφρον να πάτε στις φυτείες κι' όποτε τις έχετε ξορκίζονται οι ιδανείς. Και τώρα με συγχωρείτε. Και χωρίς να πη τίποτε άλλο άρχισε να τρέχει προς το Μόρν - Ροίξ για να φέρει τη μεγάλη είδηση στους συντρόφους του.

Έκείνο το βράδυ, οι ιδανείς των Άντιλνών είχαν πανηγύρι. Χόρευαν, έπασέδααν στις διάφορες ταβέρνες και τραγουδούσαν τα παθητικά τραγούδια τους πουλόντας μαντίτσο. Ήταν μια β-λησιμύνη νύχτα. Τα χαράματα έ-στόσο όλα αέροι οι άνθρωποι βόθρησαν στις φυτείες.

Μερικοί απ'αυτούς είχαν κάτι μαχαίρι ξύλα, τα οποία τους χοσιμαίαν για να διώχνουν τα φειδιά που ήταν αναθήματα στις ολές των λαχαροκαλάμων. Οι άλλοι κοιτούσαν κοροπιά υαφάκια κι' άξιοθαύμαστη τέχνη έκοβαν τα ποτήρια και τα παρόδινον στις γυναίκες τους για να τα καθαρίσουν.

Όλες οι γυναίκες της Μαρτινίκας έ-σαν σήμερα στις φυτείες. Γνώρισα ότι (Η συνέχεια εις την σελίδα 1148)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΠΛΟΥΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ... ΠΟΥ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΤΗΣ!

ΟΤΑΝ οι κοσμογυράφοι του Σικάγου κάνουν λόγο για την Μέρι Φάντε, δεν παραλείπουν να προσθέσουν και τον επίσημο τίτλο της:

«Η κόρη του διασημού εργοστασιάρχου φαρμακευτικών ειδών και κληρονόμος δέκα εκατομμυρίων δολαρίων».

Ο πύλος αυτός είνε βέβαια πολύ καλοκεντικός, αλλά έχει και τα καλά του. Πράγματι, ποιός τυχοδιώκτης δεν θα άνει ελπίδες να κατακτήσει την καρδιά μιας νέας τόσο πλούσιας; Και, στην προκειμένη περίπτωση, ο πειρασμός είνε πολύ μεγάλος, αν λάβουμε υπ' όψη μας ότι η Μέρι Φάντε συνδυάζει μια πρόσημη προέα με μια σπάνια καλλονή. Η μίς Φάντε, δηλαδή, είνε όμορφη και από την τύχη και από την φύση.

Η Μέρι παντρεύτηκε νέα. Στά 1931, σε ηλικία 19 μονάχα ετών, η μίς Φάντε πήρε ως σύζυγο το γιού ενός πλούσιου τραπεζίτη του Σικάγου, ένα παλληκάρι λίγο άπλοικο, μά ερωτευμένο τρελλά μαζί της... Τό άτύχημα όμως γι' αυτήν ήταν ότι δεν είχε ούτε ιδιότητες, ούτε παραξενιές. Ήταν ένας φιλήσυχος νέος, ένας καλός σύζυγος και τίποτε περισσότερο.

Άλλ' η Μέρι στήριξε στην κατηγορία εκείνη των γυναικών, που δέχονται να ζήσουν χωρίς έκτονες συγνήσεις... Στην άρχή έπεδόθη στην αεροπορία. Και τό άποτέλεσμα ήταν η άσπηση, μέσα σε λίγο καιρό, τρία αεροπλάνα, χωρίς τουλάχιστον να τα καταφέρει... να τραυματισθεί σοβαρώς. Από την ιστορία όμως αυτή άπαικουμε ένα κέρδος σημαντικό, κατά την αντίληψή της: γνωρίστηκε με τον κώμητα «Γκώρτζιο ντι Τζώρτζιο», έναν τύπο ρυφονόδυνο, τολμηρό και άνεκδιήγγο.

Η Μέρι ερωτεύθηκε τρελλά τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο. Και χωρίς τον παραμικρό διαταγμό, χωρίς τον πρώτο άνδρα της, για να παντρευτεί τον Ιταλό γόνι.α. Ο γάμος τους γά γινότανε στη Νέα Υόρκη και είνε άμεσως οι νεόνυμφοι θα έκαναν ένα γαμήλιο ταξίδι στην Εύροπη...

Άλλοι όμως! Την τελευταία στιγμή ο γαμπρός συνήλθε για κάποια άσπηση, που διέπραξε, και άπληθή από την Άμερική. Η άπαρηγόνη Μέρι ζήτησε τότε να ληρονομήσει τον πόνο της με τ' αεροπλάνα της... Συγγνώμος, άρχισε να συλλάβει σε κακόφημα κέντρα, συλλεγμένα από ύποκειμενα κατί παρανόνα και από έτοιμα... Όσοπου, μία μέρα μαθεύτηκε στις Ένωμένες Πολιτείες ότι η Μέρι ύπστη κάταγμα του κρανίου σ' ένα αεροκρηστικό δυστύχημα... και ότι είχε παντρευτεί συγγνώμος κάποιον Φόαντε γόν 'Εϊζνερ, έναν άπένταρο γά με σκεπτικό και μυστηριώδες παρελθόν.

Φαντασθείτε όμως τί θόρυβος δημιουργήθηκε στις εφημερίδες, όταν η Μέρι, μόλις έγινε καλά, μόλις επανέκτησε την ικανότητα της σκέψης και της όμιλης, έήλπισε σοβαρότατα ότι...δεν ήταν γυναίκα του Φόαντε!

—Δεν θυμάμαι να έκανα τέτοιο γάμο! έλεε.

Μά, ά...σπύγος της έπ-δεικνυε θριαμβευτικά ένα πιστοποιητικό γάμου, με την ύπογραφή της Μέρι... Τι έσημαναν όλα αυτά; ...

Η Μέρι, βλέποντας πως ο Φόαντε έπαινε σώνει και καλά ότι ήταν γυναίκα του, άπεράσισε να τον μνηστή ως άπατεώνα! Κι' η δική αυτή ή άποία έγινε τελευταία στη Νέα Υόρκη, προκάλεσε, όπως ήταν έπιμετο, την προσοχή όλου του κόσμου, άνέξαρήτως κοινωνικής τάξεως.

Μετά την άπογοήτευσή που δοκίμασε με τον κώμητα, κατέθεσε η Μέρι στο δικαστήριο, έπληγα στο Σικάγο. Έχει γνωρίστηκε με τον γόν 'Εϊζνερ. Ένα βράδυ μου έκοπείνε, μαζί με τον άδελφό του Ντινάλν, να κάνουμε έναν περίπατο με τό αυτοκίνητο... Δέχτηκα, φυσικά...

—Και τί έκάνετε κατά τη διάρκεια του περιπάτου αυτού; ρώτησε ο πρεσβύτερος σε άσπτηρό τόνο.

—Ω! άπόλυτως τίποτε!... Πήγαμε σ' ένα μπαρ και οι δυο άδελφοί άρρασαν να πίνουν μπύρα. Έγώ δέν ήπα έιόλου, έπειδή δέν μ' άρέσει ή μπύρα. Ο γόν 'Εϊζνερ μου έπρότεινε τότε να με πάη σ' ένα άλλο μπαρ, όπου θα εύριχα ότι μου άρεσε.

—Και ποιές είνε ή προτιμήσεις σας, μίς;

—Ααρκώ το λικέρ. Μά δέν κάνω κατάχρηση...

—Μήπως έχετε ήν ήμέρα παραθέτετε ίόν κανόνα αυτόν; Πέστε μας την αλήθεια!... έλεε άσπτηρά ο δικαστής.

Η Μέρι ενόταζε τον πρόεδρο με άνυπόκριτη άγανάκτηση.

—Ω! ένιμότατε! φώναξε. Πώς φαντασθήκατε τέτοιο πράγμα;

—Ναι, ή αλήθεια είνε ότι ήπα ένα ποτήρι παραπάνω και ότι δέν ή- έβα πατά τί έκανα... Δέν θυμάμαι πειρά τί έγινε ύστερα...

—Δέν θυμάστε άπόλυτως τίποτε;

—Θυμάμαι μονάχα ότι, ξαφνικά, άκουσα ένα δυνατό κρότο και κα- τάλα πώς τό αυτοκίνητό μας είχε άναποδυρισθεί. Φαίνεται λοιπόν ότι οι δυο άδελφοί θα με μετέφεραν στο αυτοκίνητο ενώ ήμουν μισομε- πνομένη...

—Και ύστερα;

—Υστερα έμεινα κάμποσες έβδομάδες στο νοσοκομείο, έπειδή είχα

—Πέστε μας την αλήθεια, είπε άσπτηρά ο δικαστής.

τραυματισθεί σοβαρά στο κεφάλι...

Τέλος, ο γόν 'Εϊζνερ με πήγε στο σπίτι του πατέρα μου... Έχει περάσει με μαζί ένα μήνα...

—Σάν άνδρόγυνο;

—Ω! όχι! διαμαρτυρήθηκε και πάλι η Μέρι.

—Μά, έπιτέλους, τί έπατε στον πατέρα σας; Πώς το δικαιολογήθηκε;

—Δέν θέλησα να το πω ότι με είχε μπλέξει ο γόν 'Εϊζνερ. Και τον άφησα με την έντίκαση ότι τον είχα παντρευτεί...

—Στο μεταξύ όμως προσπαθήσα να πείσω τον γόν 'Εϊζνερ ν' άκνορήσει τό γάμο μας... Δέν ύπόκει άμειβολία ότι θα μ' έβαλε να τον παντρευτώ, ενώ έγώ ήμουν μεθυμένη και δέν ήξερα τί έκανα!...

Ποάνεται περί ενός τυχοδιώκτη!...

Αυτά κατέθεσε στο δικαστήριο η Μέρι.

Όπως ήταν έπιμενο, ο Φόαντε γόν 'Εϊζνερ προσπάθησε ν' άνα- τρέψει τους ισχυρισμούς της. Έβεβαίωσε ότι δέν ήταν έιόλου μεθυ- σμένη όταν δέχτηκε να γίνει γυναίκα του και ότι τό πιστοποιητικό του γάμου ύπογράφη λίγη ώρα πριν συμβεί τό αυτοκρηστικό δυστύχημα.

Έπιπλέον ο Φόαντε ύπστηξε ότι, άντιθέτως προς όσα έλεε ή Μέρι, έπαισε μαζί ένα διόλκιρο μίνα ως άνδρόγυνο...

—Μπορώ μάλιστα να θεωρήσω τον έαυτό μου ως ένα από τους πιο εύτυχομένους σφύγους του κόσμου!... προσέθεσε χαμογελώντας.

Καταλαβάνετε τώρα σε τί δύσκολη θέσι βόθρηκε ο δικαστής, προ- κειμένο να έλίσση μιά άπόφαση. Ζήτησε προέσβια τωών ήμερών για να σκεφθεί επί της ύποθέσεως αυτής. Στο μεταξύ, ο άμερικανικός Πί- σος χωρίστηκε σε δυο στρατότα. Άλλες εφημερίδες έπαισαν τό μένος της Μέρι και άλλες τού Φόαντε.

Η άπόφασις όμως του δικαστού ήταν ένδοξη κι' άμφοτέρους τους άντιδίκους.

—Ο γάμος είνε ένα μυστήριο, με τό όποιο δέν μας έπιτρέπεται να παίζουμε!... έλεε ο λειτουργός της Θέμιδος. Άποσπλή των δικαστη- ρίων δέν είνε έπίσης τό να έπιμεθαίνον σε γάμους που έγιναν υπό την έπιδραση του κοινού. Έπείσον ή μνημόνια ύπεράσπις τό πιστοποιητικό, ο γάμος πρέπει να θεωρηθεί έγκυρος. Άναγνωρίζω όμως ως βάσιμη την δικαιολογία της μνημόνης, ότι δέν είχε συνείδηση των πράξεών της, λόγω της μέθης της, ενώ ύπέγραφε τό πιστοποιητικό. Και ο λό- γος αυτός μ' άναγκάζει να θεωρήσω άκυρον τον γάμον αυτόν. Έντοι- τος, ο Φόαντε γόν 'Εϊζνερ ύπεβλήθη μέγα σήμερι σε πολλά έξοδα.

Όσοι λοι δίκαιο είνε ν' άπαρημονώ με δέκα χιλιάδες δολάρια...

Η Μέρι έδέχθη με ικανή χαρά την άπόφαση του δικαστού.

Άλλά και ή γασά του Φόαντε δέν ύπηρεσε μικρότερο. Ο τυχοδιώ- κτης αυτός κωφώθηκε, άν κι' έβγα να βάλει στο χέρι όλη την πε- ρουσία της Μέρι, να της άποσπάσει τουλάχιστον ένα ποσό για εύ- καταφρόνιο, με την έγκοισι των νόμων!

Όπως κι' άν έην τό πράγμα, ή Μέρι είνε και πάλι η σπείρα έλεύ- θερονης! μένοι της ήμέρας τουλάχιστον που θα ξαναπέσει στα δίχτυα ενός έπιτηδέου άπατεώνας!...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΕΡΕΤΕ

ΘΑ ΒΡΕΞΗ, ΟΤΑΝ...

—Τά σχολήρια βγαίνουν άπρόνα από τη γή...

—Η μέλισσες άπομακρύνονται από την κηφήν τους...

—Τά χελιδόνα πετούν γοργά κι' άγγίζουν σχεδόν στο πέταγμά τους τό χώμα...

—Η χήνες κι' ή πάπες πετούν δώ κι' εκεί και βοιτούν στο νερό...

—Τ' άρνάκια κι' ή καϊσικές πηδούν και τσακόνονται μεταξύ τους...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΕΝ ΣΜΙΘ

Η νύχτα εκείνη του 'Απριλίου στο αεροδρόμιο του Κρόντον σταμάτησε μία δωδεκακώληρη λιμνοχώρα. Η γυναίκα που την οδηγούσε, κατέβηκε από το αυτοκίνητο, και θέλησε να προχωρήσει προς την είσοδο.

Ο σκοπός όμως της έφραζε το δρόμο με το όπλο του και μ' ένα έπαυτο: «Άλτς!»

Η νέα αναγκάστηκε να του φωνάξει τότε ότι ήταν η αραβωνασιακή του αεροπόρου Τσάρλι Χάλεϊ και ότι είχε πάει να μάθει καμιά νεότερη πληροφορία για το ταξίδι του.

Ο σκοπός φώναζε τον αγγελιοφόρο της βάδης, αυτός πάλι τον υπαξιωματικό της υπηρεσίας και εκείνος τον αξιωματικό του. Πέρασε έτσι μισή ώρα ως δυο ώρες στην αραβωνασιακή του Χάλεϊ και ένας στρατιώτης με νυχταγμένο ύπνο οδηγούσε τη νέα στο γραφείο του ανθυπολοχαγού. Ο αξιωματικός δεν σήκωσε καθόλου το κεφάλι, ούτε για να την κατέβη.

— Καθίστε, παρακαλώ, της είπε με κουρασμένη φωνή. Ένα λεπτό να τελειώσω και είμαι στη διάθεσή σας.

Και συνέχισε τη μελέτη ενός τεραστίου αναγλύφου χάρτη που είχε πάνω από το τραπέζι του. Συγχρόνως κρατούσε σημειώσεις στο κομμάτι του, έκανε λογαριασμούς, συμβουλευόταν διάφορα βιβλία και έγγραφα.

Έβλεπε το αεροδρόμιο ήταν βυθισμένο στη σιωπή. Ο τεράστιος αεροφάρος του φώτιζε δύο το πεδίο προσγειώσεως και έστειλε πολλά χιλιόμετρα το λευκό φως του.

Κάπου - κάπου μέσα στη νύχτα άκουγόταν ή μακροδωρητη φωνή των σκοπών που έπανελάμβαναν τη συνθηματική λέξη της φρουράς τους για να δείξουν ότι παραμένουν έτοιμοι. Στον διάδρομο, ένα μεγάλο ρολόι μετρούσε με μία έντονη μονοτονία το χρόνο που περνούσε. Πάνω στους θαλάμους, οι αεροπόροι κοιμόντουσαν βαθιά, τσιγαρισμένοι από την κούρα της μέρας.

Η Μάνταλεν Σμιθ άναψε ένα ατομικό σιγάρο, έβαλε το ένα πόδι πάνω στ' άλλο και κάτισε τον άμορφο ανθυπολοχαγό που ήταν άτακτος στη δουλειά του. Θάψαζε τα ξανθά μαλλιά του, το στήθος μετωπικό του, το ζυγωβόλο βλέμμα του και, από πάνω, την κατατομή του.

Ο αξιωματικός αυτός είχε ένα υπέροχο προφίλ 'Απόλλωνος. Ήταν η Μάνταλεν έφαγε μία ματιά στο άριστερό μέρος του στήθους του. Ήταν καταστράτο από τα διακριτικά των πιο μεγάλων παρασημών. Αυτός ο άνθρωπος έφερε να είνε ένας ήρωας. Άλλα περιεργό! Γιατί άρα γε ο αραβωνασιακός της ποτέ δεν της είχε κάνει λόγο γι' αυτόν τον αξιωματικό; Μηπως ήταν κανείς καινούργιος; Έτσι φάνταζε θα ήταν, γιατί η Μάνταλεν έφερε να τον είχε διηγήσει στην κάμερα. Φαινόταν ότι είχε ξημέρει τη Μανταλέν και ότι κάτι του βασάνιζε το μυαλό του.

Πέρασαν έτσι δέκα λεπτά της ώρας. Σαφηνά, στάθηκε μπροστά στη μία Σμιθ κατάπληκτη.

— Πώς μπήκατε δω μέσα; τη ρώτησε. Τι θέλετε;

Η Μάνταλεν κοκκίνισε από το θυμό της. Τα μάτια της πέταξαν άσπρα. Και, δίχως να διαστύψει:

— Δεν νομίζετε ότι αρκετά βάστηξε αυτή η κομωδία; Έτσι φέρεστε στην αραβωνασιακή ενός συνταξιοδότη, ενός ανθρώπου, ο οποίος τώρα φροντίζει να δοθεί το όνομα της πατρίδας του;

— Α, είσατε η μίς Μανταλέν Σμιθ; της είπε εκείνος με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή του. Χαίρω πολύ. Έγώ ονομάζομαι Ντίζι Λόρεντσον.

— Ντίζι Λόρεντσον; Έκανε η Μάνταλεν. Είσατε ο έφευρτής που νέον μηχανήματος προσγειώσεως;

— Πού με έφευρε;

— Μία βλες η εφημερίδες μιλούν για το σκεδύλ σας. Έλεγαν μάλιστα ότι επρόκειτο να συνοδεύσετε τον Τσάρλι σ' αυτή την πτήση του πάνω από την 'Αφρικανική Ήρμη.

— Ναι, ναι, βλέπω ότι είσατε καλά πληροφορημένη. Θα τον συνό-

δενα πράγματι, αν δεν μου τύχανε ένα άποστοτο έμπόδιο. Κοίμα!

— Ήθελα πάρα πολύ να κάνω αυτό το ταξίδι. Εύτυχώς ότι το παρσο λουθό μ' αυτές εδώ τις σημειώσεις.

Και της έδειξε ένα σωρό κίτρινες σημειώσεις πάνω στον αντίγραφο χάρτη που είχε στο γραφείο του.

— Φαίνεται, εξακολούθησε σε λίγο, ότι στον αραβωνασιακό σας δεν συνέβη μέχρι τώρα κανένα άποστοτο. Συμφωνά με τους ίππολογούς μου, αυτή την ώρα πρέπει να πετάει πάνω από το Τσιουάτσι. Το τελευταίο ραδιογράφημά του μ' έφθε από τον 'Αγιο Λουδοβίκο.

— Άλλα γιατί άνησυχώτε και ήρθατε αυτή την ώρα στο αεροδρόμιο;

— Έβλεπα ένα τρομαχτικό όνειρο, του είπε δειλά η Μάνταλεν. Έβλεπα ότι ο Χάλεϊ είχε αναγκαστεί να προσγειωθεί μέσα στην έρμη, ότι πέφτεσε τρομερά από τη ζέστη και τη δίψα και ότι είχε άρχεια να πεθάνει παραιοσθίσεις. Τον είδα μάλιστα να σηκώνει τα χέρια του και να φωνάζει άπελπισμένα γιατί έβλεπε μακριά, στο βάθος της έρμης, να περνάει ένα όποσπασμα στρατιωτών... Θιγάμα άόμα και την τοποθεσία.

Και με συγκίνηση η Μάνταλεν περιέγραψε στον Λόρεντσον τη μέρα στο όποιο διαδραματιζόταν το όνειρό της. Ο ανθυπολοχαγός έφερε τα φρύδια του. Ήταντα έσκυψε πάνω στο χάρτη και τον έβλεπε προσεκτικά.

— Περιεργό! Έκανε ο αξιωματικός. Ύαχαρη πράγματι αυτό το μέρος που περιγράφετε στο δρόμο του Χάλεϊ. Είνε είκοσι χιλιόμετρα πάνω από την άσση της Βίλια.

— Θεέ μου! Έκανε τρομαγμένη η Μάνταλεν. Όστε τ' όνειρό μου είνε αληθινό; ... Όστε ο αραβωνασιακός μου θα πεθάνει εκεί κάτω, στην έρμη;

— Ήσυχάστε, της είπε με καλοσύνη ο Ντίζι. Ας ελπίσουμε ότι αυτή η πεπιεσσία είνε μονάχα ένα έπιπλοτό όνειρο.

— Υο-ρα διήγησε από το γραφείο του και με γοήγοο όημα διεκδίκησε προς την αίσθησα του άνηματου.

— Γρήγορα, είνε στοίος άσημα τήγας. στείτε ένα τηλεγράφημα στον 'Αγιο Λουδοβίκο να μ' έλτε πληροφορήσουν για την πτήση του αεροπλάνου του Χάλεϊ.

— Έπειτα γύρισε στο γραφείο του. Η Μάνταλεν ήταν κατάπληκτη. Από τα όμορφα μάτια της έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα. Δεν ήξερε να έκλεινε γιατί έκλαιγε. Την είχε περφαίε τόσο πολύ αυτό το άναρτοαστικό όνειρο!

Ο Λόρεντσον της προσέφερε ένα λευκό για να σιμώθει. Ήταντα ένα άλλο μ' ένα άλλο.

Η Μάνταλεν ήταν τώρα ζοιμένη. Μά δεν έκλαιγε πιά.

— Έβειναν μαζί ως τα έφημερματα, περμίνοντας το ραδιογράφημα από τον 'Αγιο Λουδοβίκο.

Το ραδιογράφημα ήθεε πράγματι, μάλιστα χάραξε η ήμερα. Τότε και άσφαλώς θα είχε αναγκάσει τον Χάλεϊ να διακομή στην έρμη.

Ο Λόρεντσον τότε έκανε κάτι το μνηρό που θα μπορούσε να πείσσει τον βαθμό του. Παρεκάλισε τους αεροπόρους του 'Αγιο Λουδοβίκο να έρευνήσουν την έρμη κοντά στην άσση της Βίλια. Αν δεν βρισκόταν ο Χάλεϊ, ο Λόρεντσον θα έλεγαιόσαστο με τις άσσηθίσεις του. Μά δεν τον ενδιαφέρει ότι μ' αν συνέβαινε. Ο μόνος έλθος του ήταν να εξιτηρεθεί την άμορση Μάνταλεν, την άσση έρμης που πολύ χαριτωμένη.

— Άλλωστε της είχε υποσχεθεί, ότι θα πήγαινε στο μέγαρό της για να της πει ότι θα μάθαινε τις πιο άσσημα, στικώς με την πτήση του Χάλεϊ.

Και πράγματι, άρα γι' άπογνημο ένα τηλεγράφημα γνωστοποίησε στον διακετή του Κρόντον, ότι ο Χάλεϊ είχε βρεθεί κοντά στην έρμη της Βίλια. Το αεροπλάνο του τον είχε σώσει από τον Σμιθ, γιατί η είχε προσκολληθεί από τα σύννεφα της άσσημα. Μά δεν μπορούσε πια να συνεχίσει το ταξίδι του. Είχε πάθει ένα κρυφό κλονιστικό μένος μέσα στην άπλοσση έρμη και βασανιζόμενος από την ιδέα, ότι θα πέθανε στη Σαχάρα!

Όταν μετά είκοσι μέρες, ο Χάλεϊ γύρισε στο Λονδίνο, όπλο η Μάνταλεν φηγοή σαν μάομαο. Με μία τρομαχτική ελπίσση άσσημα του όμολόγησε, ότι δεν τον άγατούσε πια μ' ότι ήταν ξετρελαμένος με τον Λόρεντσον.

Και ο άσσημα Πιάρλι δεν μπόρεσε ούτε να θυμώσει, γιατί του άσσημα και οι δύο τους σώσσει τη ζωή και γιατί είχε καταλάβει ότι αν περρεόταν μία γυναίκα που δεν τον άγατούσε, θα γνώριζε δυστυχισμένα.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

άρχηγός των Καρλιστών — κατά τον εμφύλιο πόλεμο της Ισπανίας — στρατηγός Ζουκαράγια, διάταξε να του παρουσιάσουν έναν ύποπτο τύπο που είχε συλληφθεί κοντά στο στρατόπεδο, εκείνο το πρωί.

Ο αιχμάλωτος, Γιάννης 'Αρακουίλ λέγονταν, διηγήθηκε στον Ζουκαράγια ένα πρόχειρο παραμύθι: «Οι τάχα έργάζονταν σε άλλη πόλη, κι' ότι έπιθύμησε να δη τους γονείς του πούμενα στο Μπαλμπάο, κι' ότι τον έπαλυν μερικοί Καρλιστάι στο δρόμο...»

— Τι έφτασε αυτός, αν ο έμφύλιος πόλεμος έκανε τους μισούς συμπατριώτες του να ύποπτεύονται τους άλλους μισούς;

— Μά εσύ είσαι βάρκος! του είπε μαλακά ο Ζουκαράγια. Γιατί λοιπόν δεν είσαι με το μέρος του βασιλιά μας δόν Κάρολο, αφού η έπαρξια σου όλοκληρη μ' έσολογούει;

— Έγώ δεν είμαι με κανέναν! άπάντησε σταθερά ο Γιάννης 'Αρακουίλ.

Οι άξιωματικοί κίταζαν με άμφιβολία, το νεαρό αυτό παλληκάρι. Η άπάντησή του ήρθε από έχθροτητα, και δεν τους άρεσε καθόλου... Κάποι μοιραίοςαν μεταξύ τους άπειλητικά, μά ο Ζουκαράγια δεν τους άρεσε:

— Ο καθένας είνε ελεύθερος στις γνώμες του! τους είπε με γλυκύτητα.

Ύστερα, το ξάστερο μάτι του χώθηκε στα μάτια του Γιάννη. — Είνε σ' αυτούς που σ' έπιασαν, ότι έφερε και πολλά φάρμακα για τις πληγές! του είπε. Μπορείς να μου πρήνεις λίγο, τους πόνο της πληγής μου;

Και πούθεγε συγχρόνως το πόδι του, γυμνό, αίματομένο... Ο 'Αρακουίλ δεν είχε λέξη. Έβγαλε μονάχα το σουρτούκο του, έσπασε μία λουρίδα από το πουκάμισό του, μάζεψε λίγη γλή, έστρεψε άπάνω της λίγες σταγόνες από ένα μπουκαλάκι, κι' έκανε έναν έπιπλοτό έπιπλοτό...

Άλλωστα χλωμός ύστερα, γονάτισε μπρος στον Ζουκαράγια για να του δώσει την πληγή...

— Άρχηγέ, δεν τον έφευρε τον άνθρωπο αυτόν ποιος είνε! πετάχτηκε τότε κι' έπεσε ένας από τους άξιωματικούς.

Μά ο αρχηγός, χαμογελώντας γαλήνια, άποκρίθηκε: — Δεν παύει!... Δεν είνε άνάγκη, να ξέρε κανένας τον γιατρό και τον πνευματικό!

Άπλωσε ύστερα το πόδι του στον Γιάννη, κι' εκείνος του έδεσε τον έπιπλοτό γύρω στην πληγή...

— Α, πάλι άνακατόφτρια! μουρμούρισε ύστερα ο Ζουκαράγια.

Και προσφώνοντας τα μαύρα διαγνή μάτια του στον Γιάννη 'Αρακουίλ, του είπε: — Μπορείς να πηγαίνεις!... Σ' αφήνω ελεύθερο!

— Άσσημα μου, μά... φώναξε διαστύπει ένας άξιωματικός.

— Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε ο Ζουκαράγια. Τον άρνηο ελεύθερο, δίνοντάς του χάρη για χάρη!... Με άνακούρισε από τους φρικτούς μου πόνο, κι' εγώ τον άνταμείβω!... Τι το παράξενο βλέπετε λοιπόν, σ' αυτά;

Ο άξιωματικός μύφασε χονδρά. — Θέλει τίποτα άλλο, Γιάννη; Ξανάπε ο Ζουκαράγια.

— Μονάχα ένα τονάριο! Είνε απλά εκείνος.

— Όλαχώς είσαι, Γιάννη! χαμογέλασε ο Ζουκαράγια. Πάω το όμοιο, και πήγαμε στην είδη του Θεού!... Για να δής όμως τους γονείς σου στο Μπαλμπάο, πρέπει να το κυριεύσεις μες!... Όστε, ύπαισθησε λίγο, καίμενε μου!

Ο Γιάννης 'Αρακουίλ, καταστράτονος τότε, έφραζε το άπλωμένο χέρι του ήρωικού άσσημα των Καρλιστών, φύλαξε το ταγάρσο του στην τόση του, και με το κεφάλι του νηλά έφραγε...

Το δράδυ της ίδιας ήμερας... Στην πύλη 'Ερνάν, στην όποια ήταν το στρατηγείο του έχθροού με τους Καρλιστάς στρατού, ο στρατηγός Γαρόνδο δεχόταν σε έμμεσηνική συνέντευξη ένα όρωο και σιβαρό παλληκάρι...

— Είνε, στρατηγέ, τις προάλλες, έκει στην πλατεία 'Αγιοταμμέντο, ότι η ζοή του Ζουκαράγια έβλεπε όλοκληρη περιουσία!... Ηρόα να στη ζήτησο αυτή την περιουσία,

γιατί ο Ζουκαράγια αν δεν πέθανε άόμα, ως αίριο δεν θα είνε ζωντανός!

Ο γέρο - Γαρόνδο σάτισε. Το μάγουλό του έγινε κάταστρο, όπως κάταστρο ήταν και το δασύ μουστάκι του...

— Πώς σε λένε; ούρλιασε. Ποιος είσαι;... Πώς σκότωσες σύ, τον τρομερό έχθρό μου;

— Με λένε Γιάννη 'Αρακουίλ!... Άκουσα να βρίζεις, στρατηγέ, τους έπαναστάτες τους Καρλιστάς!... Αυτήθηρα που ο αρχηγός τους ο Ζουκαράγια σ' έχει νικήσει σ' έξη μάχες, ως τώρα!... Άκουσα που τον έπαινούσες!... Τον κατασκόνευσαν έπιπλοτα!... Είχε πληρωθεί... Άφρα να με πείσουν αιχμάλωτο, οι όπαδοί του... Πραπολήθηρα το γιατρό!... Έστρεξα γερό φάρμακο στον έπιπλοτο, τούδεσα την πληγή, κι' ως αίριο θα φαρμακωθεί και θα πεθάνει!...

Τού γεροστρατηγού Γαρόνδο, του έρχόταν κάτι σαν άσσημα... Τία μάτια του έβγαζαν φωτιά... Λαχάναζε, και μινάχα αυτές τις φράσεις κατόφθονε να τραυλίζει:

— Τάκνασε έσθ αυτά!... Αυτά τα άπια καμώματα!... Έβαλες λοιπόν χέρι, άπάνω σ' ένα πληγωμένο που τόσο σού έμπεστέιντε;... Χλώμισσε σαν πτώμα ο Γιάννης 'Αρακουίλ. Και τραύλισε κι' αυτός, ξετρελαμένος:

— Στρατηγέ... νόμιζα πώς... πώς θα εύχαριστούσαν!... Έπαινούσες το κεφάλι του Ζουκαράγια με δυο χιλιάδες τάλληρα... Άγαστά το έλεά μία κοπέλα, που τη λένε Πέπα!... Μά ο πατέρας της δεν μου την έδινε, γιατί ήμουν φτωχός!... Τώρα όμως είμαι πλούσιος... Σκότωσα τον Ζουκαράγια και σου ζητώ, στρατηγέ, την άμεισή μου!... Έπειτα, γιατί κάνεις έτσι;... Ο Ζουκαράγια σ' έχει νικήσει τόσες φορές!... Σου σκότωσε χιλιάδες από το στρατό σου, και...

— Ναι, μά αντίκρισα τους σκότωσε, παλληκάρια!... ούρλιαξε άγρια ο στρατηγός Γαρόνδο. Στη μέση μου τους σκότωσε κι' όχι β-ποια και παληκάρια!... Πάγε, όμως!... Έσθ δεν καταλαβαίνεις από αυτά!... Τον παρά σου θέλεις, κι' έχεις όμοιο!

Στέναξε ύστερα ο τίμος γεροστρατηγός, και φώναξε έναν ύπασσημα του.

— Αυτόν τον άνθρωπο, θα τον φυλάξετε στο σταθμό της Φόντα! του είπε, δείχνοντάς του τον 'Αρακουίλ. Θα μάθετε έπίσης, που κάθετα κάποια Πέπα την όποια άγαπάει!... Και θα καλέσετε έναν παπα, για αίριο, να εύλογησιν έναν γάμο!... Πηγαίνετε και οι δύο σας, τώρα!

Την άλλη μέρα, και μπρος στην έκακία της πόλεως 'Ερνάν. Στην πλατεία, κόσμος άφθονος... Έπίσης, ήταν παραταγμένος και στρατός...

Ο στρατηγός Γαρόνδο κατακτόνος, με μεγάλη στολή, στεκόταν μερδός στην πόρτα της έκακίας. Πλάι του, στεκόταν έμορφη σαν ζωτικό λουλούδι η Πέπα με τον πατέρα της...

— Ένα άποσπασμα με έναν λοχία από κα-φαίς, έφρασαν τον Γιάννη 'Αρακουίλ άπλοσά στο στρατηγείο. Πετούσε από έπιπλοτα, ο Γιάννης, και κίταζε την άσσημα του με μάτια λιγόμενα: Θά γνώριζαν οι γάμοι τους, σε μερικές ώρες!... Νάρθη ο παπας! φώναξε ο Γαρόνδο.

Ο σεβάσμιος άρμείος παρουσιάστηκε, ντιμένος με τα γυμνά του όσα και με το άστρο άμωμάρι του... Η καμπάνες χτυπούσαν γοργά-γοργά, το χαρμόσυνο έμπαθίριο της ναυίλλας τέλει...

— Γιβούρνε Χεγκασά, να ο Γιάννης 'Αρακουίλ! είνε με βούρνη φωνή ο στρατηγός Γαρόνδο, στον πατέρα της Πέπας. Ζήτησε την κόρη σου μες προάλλες, άλλα του την άρνήθηρες γιατί ήταν φτωχός!... Τώρα όμως είνε πλούσιος!... Έχει περιουσία δυο χιλιάδων άσσηματων τάλληρα!... Τον θέλεις τώρα για γαμπρό σου;

— Ναι, τον θέλω! Είνε ο γερο-Χεγκασά, μισοπαγμένος από χάρη κι' άπλοσσία.

— Γιάννη 'Αρακουίλ, θέλεις για γάμο σου την Πέπα Χεγκασά; ρώτησε τώρα τον Γιάννη, ο στρατηγός.

— Κι' ο Γιάννης, συγκεντρώνοντας όλη τη λαχταρισμένη ύπαρξή του σ' ένα βλέμμα λατρείας προς την Πέπα, φώναξε:

— Ναι!... Ναι!

Ο γερο-Γαρόνδο έβλεπε τότε το μάτι του συνθηματικά στην Πέπα, η όποια στεκόταν άκίνητη σαν άγάλμα, και της είπε:

— Σαπορίτα Πέπα Χεγκασά, θέλεις

Τον είδα να σηκώνει τα χέρια του...

πληροφορούσε ότι ένας τρομαχτικός σκηνή είχε ξεσπάσει στην έρμη και άσφαλώς θα είχε αναγκάσει τον Χάλεϊ να διακομή στην έρμη.

Ο Λόρεντσον τότε έκανε κάτι το μνηρό που θα μπορούσε να πείσσει τον βαθμό του. Παρεκάλισε τους αεροπόρους του 'Αγιο Λουδοβίκο να έρευνήσουν την έρμη κοντά στην άσση της Βίλια. Αν δεν βρισκόταν ο Χάλεϊ, ο Λόρεντσον θα έλεγαιόσαστο με τις άσσηθίσεις του. Μά δεν τον ενδιαφέρει ότι μ' αν συνέβαινε. Ο μόνος έλθος του ήταν να εξιτηρεθεί την άμορση Μάνταλεν, την άσση έρμης που πολύ χαριτωμένη.

— Άλλωστε της είχε υποσχεθεί, ότι θα πήγαινε στο μέγαρό της για να της πει ότι θα μάθαινε τις πιο άσσημα, στικώς με την πτήση του Χάλεϊ.

Και πράγματι, άρα γι' άπογνημο ένα τηλεγράφημα γνωστοποίησε στον διακετή του Κρόντον, ότι ο Χάλεϊ είχε βρεθεί κοντά στην έρμη της Βίλια. Το αεροπλάνο του τον είχε σώσει από τον Σμιθ, γιατί η είχε προσκολληθεί από τα σύννεφα της άσσημα. Μά δεν μπορούσε πια να συνεχίσει το ταξίδι του. Είχε πάθει ένα κρυφό κλονιστικό μένος μέσα στην άπλοσση έρμη και βασανιζόμενος από την ιδέα, ότι θα πέθανε στη Σαχάρα!

Όταν μετά είκοσι μέρες, ο Χάλεϊ γύρισε στο Λονδίνο, όπλο η Μάνταλεν φηγοή σαν μάομαο. Με μία τρομαχτική ελπίσση άσσημα του όμολόγησε, ότι δεν τον άγατούσε πια μ' ότι ήταν ξετρελαμένος με τον Λόρεντσον.

Και ο άσσημα Πιάρλι δεν μπόρεσε ούτε να θυμώσει, γιατί του άσσημα και οι δύο τους σώσσει τη ζωή και γιατί είχε καταλάβει ότι αν περρεόταν μία γυναίκα που δεν τον άγατούσε, θα γνώριζε δυστυχισμένα.

Το δράδυ της ίδιας ήμερας... Στην πύλη 'Ερνάν, στην όποια ήταν το στρατηγείο του έχθροού με τους Καρλιστάς στρατού, ο στρατηγός Γαρόνδο δεχόταν σε έμμεσηνική συνέντευξη ένα όρωο και σιβαρό παλληκάρι...

— Είνε, στρατηγέ, τις προάλλες, έκει στην πλατεία 'Αγιοταμμέντο, ότι η ζοή του Ζουκαράγια έβλεπε όλοκληρη περιουσία!... Ηρόα να στη ζήτησο αυτή την περιουσία,

γιατί ο Ζουκαράγια αν δεν πέθανε άόμα, ως αίριο δεν θα είνε ζωντανός!

Ο γέρο - Γαρόνδο σάτισε. Το μάγουλό του έγινε κάταστρο, όπως κάταστρο ήταν και το δασύ μουστάκι του...

— Πώς σε λένε; ούρλιασε. Ποιος είσαι;... Πώς σκότωσες σύ, τον τρομερό έχθρό μου;

— Με λένε Γιάννη 'Αρακουίλ!... Άκουσα να βρίζεις, στρατηγέ, τους έπαναστάτες τους Καρλιστάς!... Αυτήθηρα που ο αρχηγός τους ο Ζουκαράγια σ' έχει νικήσει σ' έξη μάχες, ως τώρα!... Άκουσα που τον έπαινούσες!... Τον κατασκόνευσαν έπιπλοτα!... Είχε πληρωθεί... Άφρα να με πείσουν αιχμάλωτο, οι όπαδοί του... Πραπολήθηρα το γιατρό!... Έστρεξα γερό φάρμακο στον έπιπλοτο, τούδεσα την πληγή, κι' ως αίριο θα φαρμακωθεί και θα πεθάνει!...

Τού γεροστρατηγού Γαρόνδο, του έρχόταν κάτι σαν άσσημα... Τία μάτια του έβγαζαν φωτιά... Λαχάναζε, και μινάχα αυτές τις φράσεις κατόφθονε να τραυλίζει:

— Τάκνασε έσθ αυτά!... Αυτά τα άπια καμώματα!... Έβαλες λοιπόν χέρι, άπάνω σ' ένα πληγωμένο που τόσο σού έμπεστέιντε;... Χλώμισσε σαν πτώμα ο Γιάννης 'Αρακουίλ. Και τραύλισε κι' αυτός, ξετρελαμένος:

— Στρατηγέ... νόμιζα πώς... πώς θα εύχαριστούσαν!... Έπαινούσες το κεφάλι του Ζουκαράγια με δυο χιλιάδες τάλληρα... Άγαστά το έλεά μία κοπέλα, που τη λένε Πέπα!... Μά ο πατέρας της δεν μου την έδινε, γιατί ήμουν φτωχός!... Τώρα όμως είμαι πλούσιος... Σκότωσα τον Ζουκαράγια και σου ζητώ, στρατηγέ, την άμεισή μου!... Έπειτα, γιατί κάνεις έτσι;... Ο Ζουκαράγια σ' έχει νικήσει τόσες φορές!... Σου σκότωσε χιλιάδες από το στρατό σου, και...

— Ναι, μά αντίκρισα τους σκότωσε, παλληκάρια!... ούρλιαξε άγρια ο στρατηγός Γαρόνδο. Στη μέση μου τους σκότωσε κι' όχι β-ποια και παληκάρια!... Πάγε, όμως!... Έσθ δεν καταλαβαίνεις από αυτά!... Τον παρά σου θέλεις, κι' έχεις όμοιο!

Στέναξε ύστερα ο τίμος γεροστρατηγός, και φώναξε έναν ύπασσημα του.

— Αυτόν τον άνθρωπο, θα τον φυλάξετε στο σταθμό της Φόντα! του είπε, δείχνοντάς του τον 'Αρακουίλ. Θα μάθετε έπίσης, που κάθετα κάποια Πέπα την όποια άγαπάει!... Και θα καλέσετε έναν παπα, για αίριο, να εύλογησιν έναν γάμο!... Πηγαίνετε και οι δύο σας, τώρα!

Την άλλη μέρα, και μπρος στην έκακία της πόλεως 'Ερνάν. Στην πλατεία, κόσμος άφθονος... Έπίσης, ήταν παραταγμένος και στρατός...

Ο στρατηγός Γαρόνδο κατακτόνος, με μεγάλη στολή, στεκόταν μερδός στην πόρτα της έκακίας. Πλάι του, στεκόταν έμορφη σαν ζωτικό λουλούδι η Πέπα με τον πατέρα της...

— Ένα άποσπασμα με έναν λοχία από κα-φαίς, έφρασαν τον Γιάννη 'Αρακουίλ άπλοσά στο στρατηγείο. Πετούσε από έπιπλοτα, ο Γιάννης, και κίταζε την άσσημα του με μάτια λιγόμενα: Θά γνώριζαν οι γάμοι τους, σε μερικές ώρες!... Νάρθη ο παπας! φώναξε ο Γαρόνδο.

Ο σεβάσμιος άρμείος παρουσιάστηκε, ντιμένος με τα γυμνά του όσα και με το άστρο άμωμάρι του... Η καμπάνες χτυπούσαν γοργά-γοργά, το χαρμόσυνο έμπαθίριο της ναυίλλας τέλει...

— Γιβούρνε Χεγκασά, να ο Γιάννης 'Αρακουίλ! είνε με βούρνη φωνή ο στρατηγός Γαρόνδο, στον πατέρα της Πέπας. Ζήτησε την κόρη σου μες προάλλες, άλλα του την άρνήθηρες γιατί ήταν φτωχός!... Τώρα όμως είνε πλούσιος!... Έχει περιουσία δυο χιλιάδων άσσηματων τάλληρα!... Τον θέλεις τώρα για γαμπρό σου;

— Ναι, τον θέλω! Είνε ο γερο-Χεγκασά, μισοπαγμένος από χάρη κι' άπλο

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΧΩΝΗ ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ

ΑΘΕ πρωί, την ώρα που ο ήλιος χροιάσε τις κορυφές της Σιέρρα Νεβάδα και τα πουλιά ξεμυδίασαν τις φτερούγες τους μ' ένα τριλλίο πέταγμα στο γαλάζιο ουρανό, ο Τζέιμς Άσχοτ έβγαλε από το κράντος του.

Καβάλλα στο περήφανο αλογό του, μ'όλοσ' ον λαμπάδα το κορμί, άφηνε τ' αδέρφια του ν' ασχοληθούν με τις δουλειές του υποστατικού κι εκείνος πήγαινε να τρέξει στις πλαγιές των απόκρημνων βουνών, να ξεπλωθεί ανάσκελα στο χορτάρι και ν' αρχίσει να τραγουδάει παθιασμένος ρωμάντσες.

Έμοιαζε σάν αλόγο, που το έχει τοιμήσει μια μύγα. Έναωθε ώρες-ώρες δι' κάτι τρομερό είχε γίνει μέσα του. 'Η καρδιά του νόμιζε ότι κατρακυλούσε στο στήθος του, τα μάτια του βόλωναν και το μυαλό του σκοτάδιζαν. Αυτές τις στιγμές έκανε σάν λυσσασμένο. Δάγκωνε τα χέρια του, σφύριζε, κινιόταν καταγής και τωμάζε με το μαστίγιό του τα δέντρα.

Όταν νά ήταν παράξενα έρθοι. Έπειτα ξεσπούσε σ' ένα θλιβερό κλάμμα. Ήταν ένας σπαρταχτός θόρηος, σάν μοιρολόι, που σκορπίζεταν παντού, αναστάτωνα τις χαράδες, αντιλαλούσε στους βράχους του βουνού κι' έβγαζε κάτω, ως τα ράντσο των καπιλάερος και τους έκανε ν' ανατριχιάσουν.

— Άρχισε πάλι ο κολασμένος τις φωνές του! μουρμούριζαν με δυσφορία. Αυτός θα πληρώσει φάνετα τις αμαρτίες του πατέρα του!

Κι' έρριχναν ένα βλέμμα μίσους προς τα μαύρα βουνά της Σιέρρα Νεβάδα, σάν νά είχαν μπροστά τους αυτό τον επιληπτικό 'Ο πάστορα, που ήξερε κι' αυτός τη μανία του Άσχοτ, μάταια προσπαθίσε να τον γατρούνη.

— Τέκνον μου, του έλεγε, πρέπει να συγκρατήσεις τα νεύρα σου. Αποφύγε να θυμώσεις και φρόντισε ν' αγαπήσεις τη δουλειά, όπως τ' αδέρφια σου. 'Η κούρασι του σώματος θα νικήση τους ψυχικούς πόνους σου.

Μά ο Τζέιμς κύτταζε τον πάστορα μ' ένα ήρωικό βλέμμα και του έδειχνε το μαστίγιό του.

— Πρόσεχε, παπά, του απαντούσε, νά μην πολυενοδιαφέρεσαι για μένα, αν αγαπείς τις προσευχές σου κι' αν θές να κλέβης τους πονόρους που έρχονται να σου ζητήσουν άσυλο. Θά σέ κάνω να μην μπορείς να καθίσεις απ' το ξύλο και θά σου ξερίσω κι' αυτές τις λίγες τριχίς που έχεις στο κεφάλι σου.

Αυτές ή άπειλές έκαναν τον πάστορα νά εγκαταλείψη όριστικά το ελαμένο πρόβατο στην τύχη του, κι' όταν κανείς συζητούσε μπροστά του για τον Άσχοτ, του έδινε να καταλάβη ότι αυτός ο κολασμένος ήταν ένα χαμένο κορμί, που δεν άξιζε κανέναν οίκτο.

Οι μόνοι που ενδιαφερόντουσαν ακόμη γι' αυτόν τον Τζέιμς, ήταν τ' αδέρφια του. Φρόντιζαν να τον έχουν γιγνόμενο πάντα καθαρά, να ταΐζουν το θαμνίσιο αλογό του και να του ετοιμάζουν ένα πιάτο φρεσά φρούτα, όταν γυρζε στο ράντσο. 'Ο Άσχοτ, μόλις τον φρόζε ή πείνα, πήγαινε στην κουζίνα με χωμένο ως τα φρούδια το πλατύγυρο καπέλλο του.

Έτρωγε χωρίς να βγάξη λέξη κι' ύστερα ξεπλωνόταν σ' έναν πάγκο για νά καπνίση καλύτερα το τσιμπούκι του. Δεν μιλούσε σέ κανέναν. Ούτε ποτέ είχε διατάξει τους υπηρέτες να του βγάλουν τις μπότες του, όπως είχε κάνει στον πάστορα και στον υπερήφανο Ντούγκλας Ντήπλεν, τον πιο πλούσιο ραντιέρη.

Όταν καμιά φορά ήθελε τίποτε από τ' αδέρφια του, πριν κοιμηθί τους άφηνε ένα σημείωμα πάνω στο τραπέζι, γεμάτο μουντζούρες κι' ορνιθοσκαλισμάτα. Και την άλλη μέρα τα έξημεδιάματα εύρισσε δίπλα στο χαρτί δι' τα τους είχε ζητήσει.

Ναι, τ' αδέρφια του αγαπούσαν τον Τζέιμς. Ήξεραν ότι δεν έφταγε αυτός αν ήταν τσιμπέλης και μισοτάλαος. Το λάθος ήταν αυτό του ίδιου του πατέρα τους. 'Ο Μπόμπ Άσχοτ, ο πατέρας τους, όταν είχε χροφεί πεινά, είχε έρωτευθί μια όμορφη νέα, που είχε πάει στο ράντσο τους για νά ξεκουραστή από την έννευστική ζωή της Νέας Υόρκης. Είχε μάλιστα και μια μακρινή συγγένεια μαζί τους. Αυτό όμως δεν τους εμπόδιζε ν' αγαπηθούν παραφορα και νά παντρευτούν. 'Η δεύτερη εμίσσεσ' Άσχοτ όμως είχε έναν έλκενό χαρακτήρα. Πίσω από την γοητευτική όμορφιά του προσόπου της, έκρυβε μια σατανική ψυχή. Κάθε τόσο κυριευόταν από νεύρικές κρίσεις και της άρεσε νά βασανίζει τον πατέρα τους. 'Από την ένωσί τους γεννήθηκε ο Τζέιμς. Μα ή δεύτερη σύζυγος του Μπόμπ πέθανε, τη στιγμή που έφερε στον κόσμο αυτό το παιδί τους. Έτσι ήσυχασε ο πατέρας τους από τους θυμούς της και μπόρεσε νά πεθάνη ήσυχος κι' ευτυχισμένος, κοντά στους γιους του. Μά τους άφησε ορτή έντολή νά περιποιούνται τον Τζέιμς και νά παραβλέπουν τις ανοησίες του, γιατί δεν έφταιγε καθόλου εκείνος, που

είχε κληρονομήσει το δύστροπο χαρακτήρα της μητέρας του.

Όσο όμως ο Τζέιμς μεγάλωνε γινόταν ένα όμορφο και καλόημο καλλιγράφι. Τ' αδέρφια του τον θαμιάζαν. Μά τον λεπτόνισαν, γιατί ήξεραν ότι θά έχη άσχημο τέλος. Όχι, ήταν βέβαια ότι δεν θά γίγανε την καταστροφική του μοίρα. Και πράγματι, στα είκοσι του χρόνια, ο αδερφός τους έδειξε τα πρώτα σημεία της ανισορροπίας του. Έβαλε φωτιά στα δερμάτια του άχρουν και κάθισε πιά περα, για ν' απολάσει το θέαμα της πυρκαϊάς.

Υστερ' από λίγο, κρέμασε από την ουρά ένα σκύλο και τον άφησε νά πεθάνη έτσι κρεμασμένο ανάποδα στο δένδρο. Κατόπιν έβαλε το επιστάτη του ράντσο και του έκοψε το έν' ατί, γιατί, καθώς έλεγε, του φανόνταν ότι ήταν μεγαλύτερο από τ' άλλο.

Τότε άρχισαν νά τον φοβούνται τ' αδέρφια του. Μάλωσαν μαζί του, τον φρόντισαν ότι θά τον διώξουν από το ράντσο και του πήραν το άλογο του και το μαχαίρι του. 'Ο Τζέιμς δεν έβγαλε ούτε λέξη. Πήγε στα σιάνιο, σέλλασε τ' αλογό του, το καθάλωσε και δεν γύρισε στα ύστατα, παρ'ό μόνο όταν ή πείνα τον θέλασε τ' άτρετα. Κι' από εκείνη τη μέρα δεν ξαναμίλησε σ' αδέρφια του. Μά και δεν τους έβλεπε και καμιά άφορη για νά θυμώσουν μαζί του. Έτσι πέρασαν δύο χρόνια.

Ένα βράδυ, όστόσο, ο Τζέιμς γύρισε συλλογισμένος στο ράντσο. Δεν πείραζε καθόλου το φαί του, μόνο άρχισε νά καπνίζει αδιάκριτα κι' ν' αναστενάζη. Οι υπηρέτες δεν τόλμησαν ούτε νά τον καπνίσουν. Οι τρελλοί θυμώνουν τόσο εύκολα!... Πήγαν λοιπόν νά κοιμηθούν, βέβαια ότι ο Τζέιμς θά τους έκανε νά περάσουν μαζί άσχημη νύχτα. Μά ο Τζέιμς είχε άλλο το πό του. Όταν πιά βαρέθηκε νά σκεφτείται, πήρε ένα χαρτί και σημείωσε:

«Θέλω ένα ζευγάρι καινόοργιες μπότες κι' ένα τουφέκι. Θά γίνα σκορλάκος και θά παντρευτώ».

Τ' αδέρφια του φροβήθηκαν. Πού ήταν λοιπόν αυτό το δυστροπικό κορίτσι, που είχε βάλει στο μάτι ο αδερφός τους; Απεράσαν για νά το μάθουν, κι' τον παρακολούθησαν. Και την άλλη μέρα, ένας απ' αυτούς τον άκολούθησε. 'Ο Τζέιμς τράβηξε όλοισια για τα βουνά της Σιέρρα Νεβάδα. Φανόνταν άφηρημένος κι' άνηστος.

Κάθε τόσο κύτταζε το μονοπάτι που οδηγούσε από τα ράντσο στο βουνό, σάν κάποιον να περιμένε. Κι' άληθεια, ύστερ' από λίγο φάνηκε νά έρχεται μια άμφορη. Ήταν ένα νέο και δροσερό κορίτσι, που έλαμπε από γέια κι' όμορφιά. 'Ο αδερφός του Τζέιμς τη έχασε από την κατάληψη του. Είχε αναγνωρίσει την άνοχη του πάστορα, ή όποια είχε γυρίσει από το Καλιφόρνια και την όποια ο θεός της φρόντιζε νά την παντρεύη μ' έναν πλούσιο ραντιέρη. Τί ήθελε μ' αυτόν τον τρελλό!

Δεν κατάλαβε λοιπόν ότι μπορούσε νά την πείσει νά την πετάξει σέ καμιά χαράδρα, κι' ο πάστορας νά μ'ή βοή ούτε ένα κοκκαλιό της; Είλε τους δύο νέους νά καθόνταν κοντά και νά μιλούν με τρυφερότητα. 'Ο Τζέιμς της έλεγε ένα σωρό ανοησίες. Έκρινε γελώσε με την καρδιά της και κάθε τόσο τον χτυπούσε με δάκρυα στα χέρια, γιατί εκείνος προσπαθούσε νά την έλκαλσει.

— Όχι! του φώναζε. Πρέπει νά με ζήτησης πρώτα από το θείο μου!...

Ο αδερφός του Τζέιμς γύρισε στενοχωρημένος νά διηγείτο στους άλλους ότι είχε δι' κι' ό,τι είχε άποσει. Όλοι τους τότε απεράσαν νά του άγοράσουν ένα τούβε είχε ζητήσει, μά νά τον προσέχουν μ' ήλη και μια τρέλλα. Άλλά ο διάβολος είχε χάσει σ' αυτή την υπόθεσι την ουρά του. 'Ο Τζέιμς κατάφερε νά ξεφύγει από την επίβλεψή τους και νά πάη στον πάστορα, για νά του ζητήσει το χέρι της άνημιάς του. 'Ο παπάς εξαγορεύθηκε.

Άρχισε νά τον βρίζη κι' είχε το θάρρος νά τον πετάξη έξω από την πόρτα του. 'Ο Τζέιμς γύρισε στο ράντσο, χωρίς νά καταλάβη κανείς τίποτε. Μά το ίδιο βράδυ ο πάστορας εξαφανίστηκε από το σπίτι του. Και την άλλη μέρα το πρωί βρέθηκε κρεμασμένος ανάποδα σ' ένα δένδρο, όπως ο σκύλος του Άσχοτ, στη Σιέρρα Νεβάδα.

Όλα τα ράντσο αναστατάθηκαν. Μά οι άστυνομικοί δεν μπόρεσαν νά ανακαλύψουν τον εγκληματία. Έτσι ο Τζέιμς Άσχοτ παντρεύτηκε την άγαπημένη του. Όστόσο, τ' αδέρφια του περιμέναν μερ'ή με την νύχτα νά έρθη κι' ή σειρά της άνημιάς του παπά. Ήταν βέβαια ότι ύστερ' από το μήνα του μέλιτος ο Τζέιμς θά την βαρέθη και θά την στείλ' νά κείνη στον άλλο κόσμο, με τον τρόπο που έστειλε και τον πάστορα. Μά αυτοί δεν μπόρευν νά κάνουν τίποτε, γιατί έχουν δεσμευθί με τον νόμο που έδωσαν στον πατέρα τους και γιατί, στο κάτω-κάτω της φράσης, όσο τρελλός κι' αν είνε ο Τζέιμς, δεν παύει νά είνε κι' άδελφός.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

Ένα περίεργο έθιμο υπάρχει στην Περγία, σχετικά με το γάμο. Σύμφωνα μ' αυτό, ποτέ οι άνδρες δεν πρέπει νά ξεκαθίζονται στα γέλια. Το προνόμιο αυτό το έχουν μονάχα... ποιές άλλες; Τα έχουν ή γυναίκες!...

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

ΗΝ είδα για πρώτη φορά, ενώ στεκότανε μπρός σέ μια διτρίνα. Άνασκήκωσε τον φρεσέ της, — την εποχή που συνέθη ή ιστορία αυτή, ή γυναίκες μας φορούσαν άκόμα φρεσέ — έφριζε ένα βλέμμα στα διάφορα είδη που ήταν έκτεθειμένα κε, και έστερα συνέχισε τον δρόμο της. Το παρόστημά της ήταν κάτι το έξαιρετικό. Περίεργος νά δω αν ήταν όρασι και στο πρόσωπο, την πλησίασα και την άκολούθησα ξεπίσω.

Ποίν περίη πολλή ώρα, ή άγνωστη σταμάτησε και πάλιν, μπρός σ' ένα υποδοματοεισό την φορά αυτήν. Άνασκήκωσε τόν φρεσέ της, και διέκρινε τότε ένα ορόδιο μάγουλο. Το τζάμι της προθήκης ήταν τόσο καθαρό, όστε μπορούσε νά χρησιμοποιή και για καθρέφτης. Τα βλέμμάτα μας συναντήθηκαν ξανά, μέσα στο τζάμι αυτό. Μία παράξενη ταράχη με κυρίευσε. Δεν διακρίνεται νά καταλάβω, ότι και ή άγνωστη δεν έμεινε άσυνείλητη, γιατί ξεκαλούθησε νά έχη καρφάρμενα τα βλέμμάτα της στα μάτια μου — στο τζάμι πάντοτε — με περίεργη έπιμονή... Τέλος, ξαναπάσε το πρόσωπό της με το μικρό βέλο της και συνέχισε τόν δρόμο της...

Έκείνοι που δεν μπορούν νά καταλάβουν την σημασία ενός βλέμματος τόσο έκφραστικό, είνε άνθρωποι νά παρακολουθήσουν μία γυναίκα, νά έχουν έρωτικές έπιθυγές. Κι' εγώ, δεν είχα άναγκη περισσοτέρων άποδείξεων για νά καταλάβω ότι είχα άφύσει στην γυναίκα αυτήν.

Δεν ξέρω αν έχετε γνωρίσει ποτέ την ήδονή που προκαλεί ή παρακολούθησι μιας γυναίκας. Πρέπει, εν πάση περιπτώσει, νά γνωρίζετε, ότι ή άσπρόλητος αυτή έχει δικούς της νόμους, δικούς της κανόνες. Δεν είνε και τόσο εύκολο, όσο φάνετα εκ πρώτης όψεως.

Η άγνωστη, μολοντί είχε καταλάβει ότι την παρακολούθησε νά προχωρή χωρίς νά διάξει, χωρίς νά κάνει πλαγιώτερα για νά μου υποδείξη, ότι έπρεπε νά την προσπεράσω και νά την άφισω ήσυχη.

— 'Α! είμαι έτοιμος νά την άκολουθήσω και στην Κόλασι! Έλεγα με τόν νού μου...

Υστερ' από λίγη ώρα, ή άγνωστη σταμάτησε, στην πλατεία του Ταξίμ, μπρός σ' ένα αμάξινο. Πήρε από τόν μέρος μου και είδα τα μάτια της νά λάμπουν κάτω από το βέλο της και τα χείλη της νά μισανόγουν σ' ένα χαμόγελο... Χωρίς τόν παραμικρό διαταγμό, άνέθηκε κι' εγώ στο αμάξινο.

Δεν ξέρω πώς νά σας εύχαριστήσω, κυρία μου, για την τόση σας καλώςήν!... της ψιθύρισα στο ατί.

— Σας παρακαλώ, κύριε! μου άποκρίθηκε. Θά με περάσει ίσως για μία έπιπόλαιη, για μία άμωσή... Αυτό όμως δεν έχει σημασία...

— 'Α, μ'ήν το λέτε αυτό! διαμαρτυρήθηκα, γιατί θά έχετε κι' έσσις το δικαίωμα νά με θεωρήσετε σάν ένα από τους άντρες εκείνους που δεν κάνουν άλλη δουλειά παρ'ό νά πωλύνουν τις γυναίκες από πίσω, σ'όν δρόμο...

Η άγνωστη ξεκαθόστηκε στα γέλια.

Στό μεταξυ, το αμάξινο έφθασε σ'όν λόφο της 'Ελευθερίας.

Η γοητευτική έκείνη γυναίκα μου έδωσε τότε την διεύθυνσί της και μου είπε:

— Σας περιμένω αύριο, στις 3 το απόγευμα. Θά πάτε στην ύπαιθρό μου, ότι είστε δικηγόρος και ότι θέλετε για νά συνεννοηθούμε για μία σοβαρή υπόθεσι...

Έπλησα με λατρεία το χέρι της...

Την άλλη μέρα, και την όρισμένα ώρα, χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού της. Η ύπαιθρός με έβαλε νά περιμένω σ' ένα σάλονι-ώστου νά με άναγγείλ' στην κυρία. Το πρώτο πράγμα που διέκρινε, ήταν ή φωτογραφία ενός έξομας, τοποθετημένη πάνω σ' ένα πιάτο. Πώς νά ήταν όρασι αυτός; Συγγενής ή σύζυγος της; Όρασι μου;...

Η σκέψις αυτή άρχισε νά με βασανίζει, όταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά μου ή οικοδόσποινα. Μοί έφάνη όρασι με την οδ' μεταξυ ή ομοιότητα της...

Η σκέψις άρχισε σέ τόνο κοσμικό, μάλλον σοβαρό.

Από τα πρώτα λόγια που είπαμε, κατάλαβα ότι ή συνομιλήτρια μου ήταν φεμινίστρια και ότι δεν είχε καλή γνώμη για τους άνδρες... Σέ μια στιγμή, τα βλέμμάτα μου έπασαν άδελφία στην άνδρική φωτογραφία, και δεν μπόρεσα νά συγκρατήσω μία παρατήρησι:

— Φάνετα ότι κάποιος άνδρας σας έκανε νά υποφέρετε πολύ...

— 'Ω! αυτός τοίλάχιστον όχι! άποκρίθηκε ή οικοδόσποινα, ή όποια είχε παρακολουθήσει την διεύθυνσί του βλέμματός μου. 'Η φωτογραφία αυτή είνε τού άνδρός μου.

— Ζή άκόμα;

— Όχι. Έχει πεθάνει πρό καιρού...

— Καί... τον αγαπούσατε;

— Όχι! Δεν τον αγαπούσα... γιατί δεν μ' έκανε νά υποφέρω!

Πολύ παράξενη όμολογία... Κότταζε προσεκτικότερα την συνομιλήτρια μου και ξεχώρισα στα μάτια της μία άσυνήθιστη λάμψη — μία λάμψη παραφροσύνης ίσως... Προσπάθησα, όμως, νά διώξω από τόν νού μου την διάσρεστη αυτήν έντύπωση.

— Και τώρα; συνέχισα.

— Τώρα είμαι έλεύθερη; μου άποκρίθηκε. 'Ας είνε, φαντάζομαι τί ιδέα θά έχετε σχηματίσει για μένα...

— Σας παρακαλώ...

— Ξέρω καλά τί λέω... Μία γυναίκα τίμα δεν δέχεται ποτέ, στο σπίτι της ένα άγνωστο με τόση εύκολία... Δεν πρέπει νά θεωρήσετε τώρα άποκρίσινί σας νά μου πείτε, ότι είμαι ή μόνη ιδανική γυναίκα που γνωρίζετε στην ζωή σας, ότι θά μ' αγαπάτε, όστου νά πεθάνετε... Σας προειδοζώ, ότι δεν πιστεύω διόλου σ' αυτά τα παραμύθια... Πιώς ξέρει, ίσως νά μ'ή ξαναβιδοθήτε ποτέ πιά... Θέλω, όμως, νά μείνω στην άνάνυσή σας σάν ένα όραμα, γιατί, γιατί...

Η άγνωστη δεν άποκρίστηκε την φράσι της, γιατί ή φωνή της σνίγηκε μέσα σέ δυνατά αναφιλητά...

Δεν ήξερα πιά τί νά βάλω με τόν νού μου.

Πλησίασα το καθισμά μου πιά κοντά στο δικό της, της έπασα τ'α δύο χέρια και προσπαθούσα νά την παρηγορήσω.

— Τι έχετε... τί έχετε; την ρώτησα με γλυκειά φωνή.

— Τίποτα, τίποτα... μου άποκρίθηκε. Είνε μία νευρική κρίσις... Θά περάσι...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, μου έφριζε ένα παράξενο βλέμμα μέσα από τα μισοκλεισμένα ματόφυλά της. Και τότε κατάλαβα ότι ή όρασι αυτή γυναίκα έκρυβε ένα τρομερό μυστικό. Ποιά ήταν ή έγνοια που την βασάνιζε; Ποιά ήταν ή τραγωδία της ζωής της;

Συλλογιστήκα τότε, ότι ίσως ένα φίλημα νά έκανε την οικοδόσποινα νά φανή πιά διατυχημένη, πιά διηλιματική... Άρπαξα άποτομα το κεφάλι της μέσ' στο δικό μου χέρι και κάλησα τα χείλη μου στο στήμα της, με πόθος, με μανία...

Η άγνωστη άναστήθηκε όδωληρη.

Έπώλεσε τα καταπρη μυστικά της γύρω από τόν λαιμό μου, έλάτρε τα μάτια της, μου άνατέειδσε το φάτι μου με περισσότερη φλόγα — και τα χείλη της ψιθύριζαν με λατρεία ένα άνδρικό όνομα:

— Ναζίμ! Ναζίμ! Ναζίμ!...

Ποίν προσπαθώ νά συνέλθω από την κατάληψήν μου, ή άγνωστη άποσπάστηκε από την άγκαλιά μου, που έφριζε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και μου είπε με βροχή φωνή:

— Φύγε! Φύγε! Φύγε! Δεν είσαι ή Ναζίμ!... Τα χείλη σου δεν ξέρουν νά φιλούν, όπως φιλώσε ή Ναζίμ!

Η παροχή που μ' έπασε ήταν τόσο μεγάλη, όστε δεν ήξερα τί νά πω...

— Φύγε, λοιπόν, φύγε!... έπαινόλαβε ή οικοδόσποινα. Δεν θέλω γι' σέ τίποτα μπροστά μου...

— 'Α! ή μοιραία είνε το δικό μου!... Έγαν άντρα άγάπησι στην ζωή μου, ποίν από δεκαετίες χρόνια, τον Ναζίμ!... Και αυτός μ' άφρησε μια νύχτα κι' έφυγε... Από τότε δεν μπόρεσα νά σπλήσω κανένα άντρα — ούτε κι' αυτόν τόν σπύρο μου — χωρίς νά άποτύχω... Τα χείλη του Ναζίμ δεν θά βοήθα σέ κανένα άλλον... Τού κακού φάγμου νά τ'α βρω... Είμαι καταδικασμένη νά μ'ή γνωρίσω ποτέ την ήδονή της άγάπης!... Δεν θά ξαναβρω ποτέ τόν Ναζίμ!... Φύγε, σέ μωσέ!...

Πέρασε ένας χρόνος από τότε. Σήμερα, είχα λησμονήσει την παράξενη περιπέτεια μου με την όρασι εκείνη γυναίκα...

Μά μερα, διάβασα σέ μια έφημερίδα, ότι σ'όν λόφο της 'Ελευθερίας βρέθηκε σκοτωμένη μία όρασι γυναίκα... Στο χέρι της κρατούσε άκόμα ένα ποτόροφ...

Από το νήπιό της φανόνταν άποσπασμένα τα χείλη που είχα νά ξεκαλούσω από ήταν ή γυναίκα αυτή.

Όστόσο, δεν φρόντισα νά ζητήσω συμπληρωματικές πληροφορίες. Προτίμησα νά μείνω με την έντύπωσι ότι ή γυναίκα αυτή που άποκρίθηκε ήταν ή όρασι μου άγνωστη, ή όποια άποφάσισε, σέ στιγμή άτελείωτης, νά δώσει ένα τέλος σ'ή μαρτυρική ζωή της, επειδή δεν μπόρεσε νά ξαναβρη τ'α χέρι του Ναζίμ, επειδή δεν μπόρεσε νά κοιτάση με κανένα άλλον άνδρα την ήδονή τού φίλου του...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πιο ανাত্রισμένη τώρα, πρόσθεσε: —Ξέρετε ποιά θα ήταν, αυτή η ανεπανόρθωτη πράξι μου... Θα ήταν η εξέλιξη: ΝΑ ΣΑΣ ΡΑΠΙΣΩ, ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΑΠΟΚΑΛΕΣΩ ΑΤΙΜΟΝ!... Αυτό, θα ήταν η πρώτη απάντησή μου!... Άλλά... άλλά, κόμη, μία τέτοια απάντησι, ΠΟΤΕ δεν θα σάς τη δώσω!!

Ο κόμης ντε Σαλαί, μισοπνιγμένος από συγκίνηση κι' εδωχία γονάτισε μπρός στη Μαρία ντε Σεθρέζ...

Η δούκισσα, κόκκινη κι' αυτή απ' τη συγκίνηση της, άνασαινοντας γοργά και ταραχμένα, έσκυψε κοντά του... Τά κόκκινα χείλη της, σπαλογαδισμένα τό απ' το κόμητος. Καί ψιθυριστά, τού είπε:

—Ακούστε τη μόνη απάντησι που η καρδιά μου με σπρώχνει, αληθινά, να σάς δώσω... Μία πρότασι καθ' όλα αντάξια στήν αξιοπρέπεια και των δυο μας...

Εσάπασε... Βρισκόταν ανάμεσα σέ δυο σιαισθήματα έξ' ίσου δυνατά. Ταλαντευόταν μεταξύ έρωτος και φιλοδοξίας... Ο Σαλαί, συγκινημένος, άπλωσε, δειλά, πρὸς αὐτήν τά τρεμάμενα χέρια του, κι' είπε:

—Λοιπόν!

Μεθυσμένη απ' την ανδρική γοητεία που ο κόμης εξασκούσε πάνω της, καί τυφλωμένη από πάθος, η δούκισσα έτοιμαζόταν ν' απαντήσει...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε μία λεπτοκαμωμένη καμαριέρα.

—Ο άγγελιαφόρος απ' την έξοχική έπαυ- λι του Σαίν-Λαζάρ! άνάγγειλε.

Η δούκισσα κι' ο κόμης ταραχθηκαν. Ση- κώθηκαν άμέσως όρθιοι. Τά πρόσωπά των φανέρωναν την άγωνία που δοκίμαζαν γιά τόν άπροσδόκητο έρχομό του άγγελιαφόρου. Η καμαριέρα άποσύρθηκε, καί στή θέση της παρουσιάσθηκε ένας ανώτερος ιερωμένος. Τόμος κατάλαβε την δούκισσα καί τόν Σα- λαί. Συγκρατήθηκαν γιά νά μή ξεφωνίσουν. Ο άνθρωπος που έβλεπαν μπροστά των ή- ταν ό... Ρισελιέ!

Μά δνι!... Δεν ήταν ο πρωτοπουργός, *Η- ταν ο Σαμπριάκ!... Κατάπληξις διαδέχθη- κε τόν φόβο της δούκισσας καί του Σαλαί: *Έβλεπαν τόν Σαμπριάκ νά φορη ρούχα καρδινάλιου!...

Ο κόμης τότε, παίρνοντας ύφος άγέρω- χο, προώρρησε πρὸς τόν μεταφισμένο άν- δρα, καί ρώτησε με φωνή άπειλητική: —Ποιός είσαστε, κύριε;... Τί ήρθατε νά ζητήσετε από μας; Πώς άναγγεiliate ότι έρχόσαστε απ' τόν Σαίν-Λαζάρ;

—Γιατί έρχομαι από κε! άπάντησε ο δ Σαμπριάκ, με ύφος άδιάφορο. Μά έχετε την ύπομονή νά μ' άκούσετε πρώτα! Ξέρω πώς δεν περιμένατε έμένα!... κύριε κό- μη... καί σεις, κυρία! Απορείτε, φυσικά, γιάτί με βλέπετε με στολή που δεν έχω δικαίωμα νά φορώ!... Θα σάς εξηγήσω!...

—Αλλά μάθετε, προπάντων, πώς με τόν έρχομό μου έδω, κινδυ- νεύει τό κεφάλι μου... Όπως κινδύνευσε καί τό δικό σας, κύριε κόμη, όταν ζητήσατε νά γευματίσετε με τόν καρδινάλιον!... Ό- πως κινδύνευσε καί η ζωή της κυρίας, πούχε προεξοφλήσει τ' άποτελέσματα της συναντήσεως αὐτής.

—Σας προσκαλώ... άρχισε νά λέγει ο Σαλαί, σφίγγοντας τά δάγνια του.

—Άλλ' ο Σαμπριάκ τόν σταμάτησε με μία χειρονομία, καί είπε:

—Ακούστε!

Η δούκισσα κι' ο κόμης συγκλονίσθηκαν από φρίκη!... Ο άνδρας εκείνος είχε γίνει πελιανός. Η χειρονομία του, ή τόνος της φωνής του, μαρτυρούσαν την άπελπισία του, πού δεν θα σταματούσε μπρός σέ κανένα έμπόδιο. Η σάσι του προκαλούσε ρίγες σ' αὐτούς πού τόν, έβλεπαν.

Ο Σαλαί ρώτησε πάλι: —Ποιός είσαστε;

—Ο βαρώνος ντε Σαμπριάκ, εὐπατρίδης από τό 'Ανζού, ο- παδός καί πιστός ακόλουθος τού έκλαμπρότατου καρδινάλιου Ρισελιέ!

—Ο δήμιος βρίσκεται κοντά μας

Ο Σαλαί με μία γρήγορη κι' αὐθόρμητη μετακίνησι του, ήρ- θε μπροστά απ' τη δούκισσα, με τό χέρι στο σπαθί του. Η Μα- ρία ντε Σεθρέζ κατάλαβε πώς ο Σαλαί, με τη σάσι του αὐ- τή, φανέρωνε όλη του την άφοσίωσι πρὸς αὐτή. Μά τώρα ο θά- νατος κρεμόταν πάνω απ' τά κεφάλια τους!

—Κύριε κόμη, εξακολούθησε ο Σαμπριάκ, έρχομαι από τό μέγαρό σας. Έκεί έμαθα πώς θα σάς έβρισκα έδώ. Κι' ήρθα γιά νά σάς πω τά εξής: Ο έκλαμπρότατος καρδινάλιος με δι- έταξε νά πάρω έγώ τη θέση του, καί νά ρθώ έγώ αντί εκείνου στή συνέντευξι πού τού ώρίσαστε, καί την οποία δέχτηκε!... Με πρόσταξε νά εκτελέσω την άποστολή μου αὐτή, βάροντας τά ρούχα του της Ιππασίας, με τά οποία εινε περισσότερο γιαντός στο πληθος!... Άν λοιπόν ύπάρχαν, πραγματικά, άνθρωποι έ- χοντες την έντολή νά τού έπιτεθούν, θα γελούντουσαν καί θα ρι- χνότουσαν πάνω σέ μένα!...

Ο Σαλαί τόν άκούε άναυδος. Κι' ο Σαμπριάκ εξακολούθησε:

—Άν πέθαινα συντεπός, κάτι θ' άποκαλυπτόταν πώς βέλγη- τε νά παρασύρετε τόν έκλαμπρότατον σέ μία ένδρα!... Συγ- γνώμη, κύριε κόμη, πού δεν μεταχειρίζομαι τό ύφος τό όπιοι πρέπει νά τηρώ άπέναντί σας... Βιάζομαι, καί παίρνω λέξεις πού με κάνουν γρήγορα καταληπτό... Λοιπόν, κύριε κόμη, πήγα στο σπίτι σας τού Σαίν-Λαζάρ... Κάθισα εκεί μία ώρα, Άπό εκεί έρχομαι... Καί όταν φύγω από δω, θα πάω κατευθείαν στή Βα- σιλική Πλατεά, όπου θα δώσω άναφορά!...

—Αναφορά!... σκέφτηκαν με κρυφό τρόμο ο Σαλαί κι' η δούκισσα.

Άλλά ο Σαλαί έκανε επί πλέον τη φοβε- ρή σκέψι νά μην άφήσει τόν άνθρωπο εκεί- νον νά βγίη ζωντανός απ' τό μέγαρο της Σεθρέζ. Καί τά μάτια του εξωτερικευσαν την άποστροφή της καρδιάς του, γιά μία τέ- τοια άτιμιά, όσο κι' άθελι, πράξι του.

Ο κατάσκοπος, σάν νά μάντευε την πρό- θεσι τού κόμητος, ύψωσε τό χέρι του, σάν νά ζητούσε νά την σταμάτησι, κι' έπαύσα- θε με ύφος έμπιστευτικό:

—Ακούστε!...

Η χειρονομία του κι' ο τόνος της φωνής του, τόν έσωσαν την στιγμή εκείνη από βέ- θαιο θάνατο.

—Νά τί θα πω στόν καρδινάλιο: Πώς σας βρήκα τό σπίτι σας τού Σαίν-Λαζάρ...

Ο Σαλαί άνατρίχασε. Ο Σαμπριάκ έ- εξακολούθησε:

—Πώς ήσαστε εκεί μόνος, καί πώς δεν έ- παθα τό παραμικρό, ούτε κι' άντελήθην τί- ποτε πού νά με κάνη νά ύποψιασθώ τό έ- λάχιστο.

Ο κόμης σκέφτοταν τώρα: Μήπως μηχανεύεται καμιά πα- γίδα ο άνθρωπος αὐτός, γιά νά σώσει τό κεφάλι του καί νά μας παρασύρη καί μας στόν δλεθρο;

Ο Σαμπριάκ εξακολούθησε:

—Θά πω άκόμα πώς λυπηθήκατε πολύ άμα μάθατε ότι ο έκ- λαμπρότατος έμποδίστηκε την τελευταία στιγμή, καί δεν μπόρε- σε νάρθη στή συνέντευξι!...

Ο Σαλαί δεν ήξερε τί νά ύποθέση.

—Καί τέλος θα πω, πώς καθήσαμε μαζί στο πρόγευμα πού προσωρίζονταν γιά την έκλαμπρότητά του, χωρίς νά δηλητηρι- ασθώ ή νά πάθω κάτι, καί χωρίς νά συναντήσω κανέναν έχθρο στόν έρομο μου!

—Μά γιατί;... Γιατί; ρώτησε τώρα ο Σαλαί, άπορώντας.

—Καταλαβαίνω, είπε ο Σαμπριάκ. Θέλετε νά μάθετε, γιάτί σάς σώζω... Αυτό άφορά μονάχα έμένα!... *Έγώ άκόμα νά προσθέσω κάτι, κύριε κόμη!... Πώς όταν συναντήσετε τόν έκ- λαμπρότατο καρδινάλιο, είσαστε έλεύθερος νά τού πείτε, ά, θέ- λετε, την αλήθεια!... Μά έγώ, όρκίζομαι σ' ένομα τού Χρι- στού, πώς αὐτά πού είπα τώρα έδώ, θα τά πω καί στην άναφο- ρά μου!

—Δέν θα σας διαφεύσω! είπε ο Σαλαί με φωνή έντονη.

—Είμαι απόλυτως βέβαιος γι' αυτό! άπάντησε ο Σαμπριάκ, κάνοντας μία ευγενική ύπκλισι στή δούκισσα.

Κι' άποτραβιστόταν νά φύγη, μά η δούκισσα ντε Σεθρέζ βιά- στηκε νά τόν σταμάτησι, γιά νά τόν ρωτήση:

—Όστε δεν βρήκατε κανέναν στο σπίτι τού Σαίν-Λαζάρ;

—Οχι, κυρία! Δεν ήταν καποια νέα κυρία στο σπίτι εκείνο; —Οχι, κυρία! Ξανάπε θαρρετά ο Σαμπριάκ. Αυτό τό τελευταίο «όχι», έμοιαζε με μυκηθμό θηρίου, όταν ύπερασπίζη τη λεία του.

Κι' ο Σαμπριάκ έφυγε... Η δούκισσα κι' ο κόμης έμειναν, σκεπτικοί...

—Χάθηκαν όλα! σκεπτόταν ο κόμης. Ο καρδινάλιος δεν έ- παθε τίποτα... Πρέπει νά ξαναρχίσουμε!... Μόνο έτσι...

Η δούκισσα έριξε μία κρυφή ματιά στόν Σαλαί, κι' έννοι- σε νά τη συνεπαίρνη ή φρίκη. Η ψυχή της πάλευε. Η Ισχυρή της φιλοδοξία δεν ήταν ώστόσο Ικανή νά καταπνίξη τόν έρω- τα πού μόλις τώρα άρχισε νά αισθάνεται.

Άλλά στο τέλος ή άκαταμάχητη φιλοδοξία της ένίκησε τόν έρωτα, δεν αισθανόταν πάλι, παρά ένα αδύναμο πάθος, μία παροδία άγάπης.

Κόμη, είπε στόν Σαλαί, δεν έέχασα πώς σάς όφελει κά- ποια απάντησι... Κάποια πρότασι, πού έτοιμαζόμουν νά σάς κάνω, τη στιγμή πού μός διέκοψε ή καμαριέρα...

—Σας άκούω, κυρία! έλεπε ο Σαλαί, με ύφος πού φανέρωνε την προθυμία του γιά ό,τι η δούκισσα θα τού ζητούσε.

—Οχι αὐτή την ώρα, κόμη!... Σας παρακαλώ, νάχετε την καλωσύνη νά με έπισκεφθήτε πάλι άπόψε... Στίς δέκα. Θα σάς οδηγήσι ή καμαριέρα μου, ή Μαρινα... Λοιπόν, σύμφω- να!... Θάλαθε ν' άκούσετε την απάντησή μου;...

Ο Σαλαί κλονίστηκε, καί σάν νά ζαλιζόταν, έκλεισε τά μάτια του. Κάποιο άνέλπωτο συναίσθημα φόβου τόν είχε κυρι- έψει. Όταν σήληθε κάπως, κι' άνοιξε τά μάτια του, η δού- κισσα έφευγε. Τόν χαϊρέτησε ώστόσο με τό βελούδινο της βλέμμα, καί μ' ένα απ' τά ήδονικά εκείνα χαμόγελα πού ύπό- στανται στόν άνδρα μία άδιάκοπη, θεϊκή παρηγοριά!

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕ Η ΑΝΝΑ-Ι Σ;

Όπως έζορμει, ο Σαμπριάκ κράτησε τό λόγο του. Άπό τό μέγαρο της δούκισσας πήγε κατευθε αν στή Βασιλική Πλα- τεά κι' έβωσε την άναφορά του. Είπε στόν καρδινάλιο άκρι- βώς εκείνα πού είχε ύποσχεθή στόν κόμητα καί στή δούκισσα, πώς θάλεγε.

Όστόσο, όταν, ύστερα από καιρό, ρώτησαν τό Σαμπριάκ γιά την άθέβωσι εκείνη άναφο- ρά του, αὐτός είπε:

—Ήθελα νά σώσω τόν κόμητα Σαλαί... Καί πιστεύω, πώς σε μία τέτοια περίστασι, έπιτρέπει- τα σ' έναν άνδρα νά μεταχειρι- σθώ καί την ψευτιά άκόμα!

Είπε όμως πιθανότερο πώς ο Σαμπριάκ φέροθηκε κατ' αὐτό τόν τρόπο, μόνο καί μόνο γιά νά μή μάθω ο καρδινάλιος ότι είχε άπαγάγει την 'Ανναίδα!

Στό μέγαρο της Βασιλικής Πλατείας, ο Σαμπριάκ ξαναφό- ρεσε τά δικά του ρούχα. Τού ήρεαζόταν όμως άκόμη τ' έλο- γο τού Ρισελιέ, καί ζήτησε απ' τόν σταυλάρχη νά τού επιτρέψη νά τό κρατήσει γιά όλη έκεινη την ήμέρα.

Κι' ο σταυλάρχης, πρὸς μεγα- λή έκπληξι τού Σαμπριάκ, τού είπε πώς ο έκλαμπρότατος καρδινάλιος εξέφρασε την έπιθυμία νά κρατήσει ο βαρώνος τό έλλογο γιά πάντα.

Ο Σαμπριάκ πήδησε άμέσως πάνω στο περήφανο έλλογο καί, γεμάτος χαρά, πέρσασε την πύλη τού 'Αγίου 'Αντωνίου καί κατευθύνθηκε πρὸς τό φρούριο τών Βιγκενών.

Τό φρούριο εκείνο χρησίμευε καί γιά φυλακή. Πίσω απ' αὐ- τό, βρισκόταν ένα έθλιο καμπηλό. Καμιά δωδεκαετία άνδρες, με παλαιά κατωκίτια καί μεγάλα σπαθιά, έπιναν καί θορυβό- σαν μέσα σ' αὐτό τό καμπηλίο. Κι' αὐτοί οί άνδρες ήταν οί ά- κολουθοί τού Σαμπριάκ!

Δίχως νά κατεβή απ' τ' έλλογο, ο βαρώνος Σαμπριάκ τούς φώναξε:

—Ε! παιδά!...

Εκείνοι έτρεξαν νά πάρουν τ' έλλογά των πού τά είχαν βάλει σ' ένα παλούκι. Έξω στήν περιτοιχιωμένη αὐλή τού κα- μπηλίου. Δυό μόνο απ' αὐτούς, άντί νά τρέξουν γιά τ' έλλογά των, μπήκαν στήν πλαγινη κάμαρη, πού ήταν κλειδωμένη.

Οι δυό αὐτοί άνθρωποι ήσαν, φαίνεται, οί έπιφορτισμένοι ι- διαίτερως νά φυλάει την 'Ανναίδα... Ζήτησαν λοιπόν, όταν ξε- κλειδωσαν καί μπήκαν στήν κάμαρη, νά πιάσουν τη νέα απ' τά χέρια γιά νά την τραβήξουν έξω. Μά εκείνη τούς έσπρωξε, καί βγήκε πρώτη απ' τη φυλακή της. Κι' όταν της παρουσιάσαν τό έλλογό της, πήδησε πάνω του με ύφος πού φανέρωνε την περι- ρρόνησι καί την σπέχθειά της πρὸς τόν Σαμπριάκ, καί τούς ακόλουθούς του.

Την περικύκλωσαν τότε όλοι, με τόν βαρώνο επί κεφαλής. *Υ- ψωσε, αὐτός, τό χέρι του, καί ή συμμορία ξεκίνησε με καλπα- σμό. Πέρασαν τόν ποταμό Μάρνη, πήραν τη δεξιά όχθη τού Ση- κουάνα, καί τράβηξαν, έπειτα πρὸς τό δάσος τού Σονάρ.

Σ' όλον αὐτό τό δρόμο, ούτε ο Σαμπριάκ, ούτε ή 'Ανναίς, γύρισαν τό κεφάλι τους γιά νά δῇ ο ένας τόν άλλο: Ο νικη- τής φοβόταν, την αλχημωλή του!

Πέρα απ' τό δάσος εκείνο, καί κοντά στο Σηκουάνα, βρισκό- ταν τό χωριό 'Ετιόλ.

Ανάμεσα σ' αὐτά τά δυο, καί πλησιέστερα πρὸς τό δάσος, ήταν ένα τετράγωνο σπίτι, χαμηλό, μά στερεά χτισμένο. Η πόρτα του ήταν έξαιρετικά γεροφτιαγμένη, καί στά παράθυρά του ύπάρχαν σιδερένια κάγκελλα. Μά τό σπίτι αὐτό δεν τό φύ- λαγαν άνδρες. Μία γυναίκα, πούμοιαζε σάν παραμύθια καί μία μικρούλα Παριζιάνα, ήσαν οί μόνοι φύλακές του. Καίει δεν έμπαινε εκεί μέσα, έκτός απ' τόν κύριο τού σπιτιού, πού ήταν ο έκλαμπρότατος καρδινάλιος.

Ο Ρισελιέ έρχόταν εκεί κάθε τόσο, γιά δυό-τρεις μέρες. Ο κό- μης έλεγε πώς ο έκλαμπρότατος δεν πήγαινε ποτέ δλομόνα- χος στο ήσυαστήριό του έκε νο. Η κακές, μάστιχα, γλώσσες τάχυν νά τό κάνουν, πώς μία φορά είδαν εκεί μέσα, τό χαρι- τωμένο πρόσωπο της Μαριόν Ντελδρί, πού ήταν τότε πάνω στήν άνθησι της ώμορφιάς της!

Εκεί ο Σαμπριάκ έφερε την 'Ανναίδα. Τό νά σκεφθώ καί νά πραγματοποιήσῃ αὐτό τό πράγμα ο βαρώνος, ήταν έ- να έξοχο δέγματο τολμής. Την έ- ποχή πού όλοι έτοίμαζαν την όρ- γή τού Καρδινάλιου, ο Σαμ- πριάκ δεν δίστασε νά κρύψει την άγαπημένη του αλχημωλή, στο κρησφύγετο τού ίδιου τού Ρισελιέ!...

—Διαταγή τού καρδινάλιου! έλεπε άφοβα ο Σαμπριάκ, στήν έπιστάτρια τού σπιτιού.

Καί σκύβοντας σ' αὐτή της, της έδωσε χαμηλόφωνα, τις ό- δηγίες του.

Δέν θα ήταν πρωτόκουστη στά χρονικά τού σπιτιού εκεί- νου, μία τέτοια κρυφή περιπέ- τεια. Γιατί ή έπιστάτρια δδή- γησε την 'Ανναίδα σ' ένα δω- μάτιο, χωρίς νά δείξει καμιά άπορία.

Ο Σαμπριάκ, διέταξε κατό- πιν τούς ακόλουθούς του νά γυ- ρίσουν στο Παρσι. Αὐτός έμεινε εκεί, στο σπίτι...

Είχε περάσει μία δολέκληρη ώρα, κι' ή 'Ανναίς εξακολουθού- σε νά στέκη όρθια μέσα στο δω- μάτιό της, καί στή θέση πού την είχε άφήσει ή έπιστάτρια... Κά- πού έτρεχε ο λογισμός της...

—Αεαφια, άκουσε την πόρτα ν' ανοίγσκλειν!... Γύρισε νά δῇ!... Φρίκη την κυριεύει!... Άντίκρουσε μπροστά της τόν Σαμπριάκ!

Εκείνη έκανε μία βαθιά ύ- πόκλισι μπρός στή νέα. Ο χα- ρεισμός του αὐτός δεν ήταν ούτε προσποιητή άδρότης, ούτε έκδήλωσις ταπεινῷ πάθους. Μία δέ καί δεν είχε τό θάρρος νά την άτενίσῃ κατά πρόσωπο, καμάρανε κρυφά τά ώρια, λεπτά της χέρια...

Η 'Ανναίς δεν κυήθηκε δόλου απ' τη θέση της, παρ' όλη την ψυχική της τρικυμία. Ένοιωσε πολύ έντονα την προσβολή πού της γινόταν. Κι' αν ύπρχε όπλο, σέ κείνο τό δωμάτιο, πού νά μπορούσε νά τό άρπάξῃ ο Σαμπριάκ, δεν θάβγαινε από εκεί ζωντανός.

Μά ή κάμαρή της δεν είχε παρά πολυθρόνες, μεταξωτά προσ- κεφάλια, ένα τραπέζι τουαλετας, έναν μεγάλο καθρέφτη, καί τό πολυτέλες κρεβάτι. Κι' ή 'Ανναίς καρφωσε τά μάτια της κάτω στο χαλί, κι' έμεινε στή θέση αὐτή σάν άπολιθωμένη.

Ο Σαμπριάκ, έξάλλω απ' την όργή του, πού δύσκολα τη συγκρατούσε, μωρμούριζε άπειλητικά κι' άκατάληπτα λόγια.

Όταν, τέλος, ή 'Ανναίς σήκωσε τά μάτια της από τό χαλί, ο Σαμπριάκ δεν βρισκόταν πεία στο δωμάτιό της. Ήταν πάλι δλομόναχη...

Μά ή ήσυχα κάπως, κι' άρχισε νά συμμορμολογή τά κομμάτια των άπειλητικών φράσεων τού Σαμπριάκ, πού τ' αὐτιά της είχαν μηχανικά συγκρατήσει.

Ναί!... Ο άθλιος αὐτός την εξευτέλιζε καί την άπειλούσε! Είχε πη:

—Όχτώ μέρες γιά νά σκεφθῇτε!... Όχτώ, όχι περισσότε- ρες!... Θα με ξααόητε μέσα σέ όχτώ μέρες, όχι άργότερα!...

Ο Σαλαί κλονίστηκε κι' έκλεισε τά μάτια του...

ΤΟ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1108)

ηλόνη «γαλακτερό άρνάκι» κι' αυτή...

—Γελάδα !... φώναξε ο κατηγορούμενος.

Τον κατηγορούσε και η 'Αθηναία, η λιανή, του δημοσίου ιταλίστην ή κυρία.

—Κατάρα ! Ξαναφώναξε άγανακτισμένος ο κατηγορούμενος.

—Πάψε, κατηγορούμενε ! του φώναξε αυστηρά ο πρόεδρος. 'Υβρί-

ξεις τους μάρτυρες, τ' όθρεις ;

—Όχι, κύριε πρόεδρε. 'Η γλώσσα του επαγγέλματός μου είναι αυτή.

Ποιά αγαθή κι' ήμερο πράμα από τη γελάδα, ύπάρχει, κύριε πρόεδρε ;

—Έτσι είναι, δεν σου λέω...

—Δεν είναι άφελεια και η κατάρα, ή προβατίνα ;...

—Είπε.

—Τότε, να πη κανείς και για τη Μαρίτσα πώς είναι άρνι του γαλα-

κτος, βοισιά είναι κι' αυτή ;...

—Όχι ό χαρακτηρισμός, αλλά ή πράξις είναι ύβριστική.

—Ποιά πράξις ; Έγώ ό φτωχός καμιά πράξι δεν της έκανα !...

Μακάρι !...

—Τό σφράγισμα τ'ό έκανε ;...

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, σέ τούτο είχα δικήν. Ειδικός, μάννα εί-

μαι γι' αυτό !... Ζωέμπορος έδω και τριανταδυό χρονία !... Μπορώ,

χωρίς να λαθέσω, με τό μάτι μόνο, να σου πω πόσο ζυγίζει κάθε σφα-

χτό, έδω και πενήντα μέτρα, χωρίς να τό πιάσω, ντίπ-κατιντίπ, στά

χέρια μου ! 'Αλλά τό άρνάκι υφάινεται. Πρώτα τρυφερό, σάν γαλατά-

κι, σάν τό κρότο τό νερό ! Γάλα στάζει από τη μύτη του. Πώς να τό

πιά ; Γελάδα ή προβατίνα να τό πιά ; 'Αρνάκι του γαλάττου είναι. Γάλα

μυρίζουνε τά χνότα του... Καί σ'ό έτσι, πρόεδρέ μου, δεν θά τύλεγε ;

Δεν έχω δικήν τώρα ;...

'Αλλά δεν θά είχε δικήν φαίνεται, γιατί τό δικαστήριο άλλες ιδέες

είχε για τίς αγελάδες και τ' άρνά, και τόν έβαλε «έπι έξυβρίσει» δυό

μήνες φυλάκι, έξαγοραστέαν πρὸς έδραμάς πενήντα την ήμεραν, χί-

λιες δραχμές για φυλακή όδύνη και τά έξοδα...

—Μωρέ μ' έ γ δ α ρ α ν ! είπε ό Γουρνόπουλας.

Καί άνοιξε την πορτοφόλια του.

—Ένα κοπάδι άρνάκια του γαλάκτος αγοράσα μ' αυτά !...

—'Έχει λοιπόν άπάνω της, συνετέρανε ό κ. Γκάλλας, ή κοπέλλα αυ-

τή ή δεν έχει τό πιό άκριβό κομπιναίζον, έδώ πέρα, σ' όλο τό χωριό ;

—'Έχει, συμφωνήσαμε μαζί του.

Και κυττάζαμε τόν κόσμο που περνούσε, προσπαθώντας να διειδυ-

σουμε, με τή φαντασία μας, και στά κομπιναίζον των, χωματιστά και

αχρωματίστα, άπλιντα και πλυμένα, πλούσια και φτωχά, μπαλωμένα και

αμυγδαλωτά, με δαντέλλες και χωρίς δαντέλλες.

—Νά τά μαζέψης όλα, είπε κάποιος, και να τά πουλήσης, δεν θά

πάσης όσα πληρωθήκαμε για κείνο τό κομπιναίζον της Μαρίτσας ! 'Αρ-

νάκι του γαλάκτος μονάχα είναι, βοέ παιδιά, αυτή, ή χρυσόμυλλη προ-

βάτα ;...

Καί τό ποτάμι του κόσμου, βαθύχρωμο, πολύχρωμο και βουερό, κυ-

λούσε, κυλούσε άπ' έμπρός μας, στό δρόμο του μοιραίου, με σφα-

ρησμένα και άσφράγιστα από άόρατες σφραγίδες της ζωής, κομπινα-

ζόν !...

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1134)

τις πρώτες την κ. Καρολομάγνου Ποπότ, την κ. Ντοντό, την δεσπο-
νίδα Ροζέ κι' ένα σωρό άλλες πλούσιες του Μδον - Ρουζ, ή όποιες
φημιζόντουσαν για την όμορφιά τους. 'Οστόσο, όλες τους δοσίλευαν
σκληρά, έδεναν δεμάτια τα καλάμα και τά έδιναν στους δυνατούς έρ-
γάτες να τά μεταφέρουν στα κάρρα. 'Ήσαν ντυμένες με ένα λεπτό
τοπίτιο φόρεμα και είχαν τα χέρια και τά πόδια τους γυμνά. Δεν φο-
δώντουσαν τά φειδιά. Τά κνηγούσαν μάλιστα με γέλια και ξεφωνητά.

Την τελευταία μέρα του θερίματος των ζαχαροκαλάμων σ'ε κάθε
φτεία οι έθαγενείς άφσαν μερικές καλαμιές. 'Έκει πέρα είχαν μάζευ-
θ'ό όλα τά φειδιά ! Οι κάτοικοι της Μαρτινίκας συγκεντρώθηκαν τριγύ-
ρω τους, άναγναν τα ζαχαροκαλάμα και ένω τεράστιες φλόγες ήκόνον-
ταν παντού άρχισαν να χορεύουν σάν δαιμονομένοι γύρω τους. 'Έκα-
ναν, όπως μου έξήγησαν τή «ήθισα των φειδιών» στα πνεύματα που
προστατεύαν τίς φτείες !

Τή νύχτα σ' όλες τίς πόλεις των 'Αντιλλών οι έθαγενείς για να ξε-
κουρασθούν από την άδιάκοπη δουλειά τό έρωξαν στο γλέντι, στο ό-
ποιο, σύμφωνα με ένα παλιό έθιμο λαμβάνει μέρος και ό διακετής
της Μαρτινίκας, με όλα την οικογένειά του. 'Επειτα ακολουθούν άράν-
ταστες έρωτικές διασκεδάσεις που κάνουν αυτά τά μαγευτικά νησιά
του 'Ατλαντικού να μοιάζουν με επάγειο παράδεισο. 'Η έποχή του θε-
ρισμού των ζαχαροκαλάμων στη Μαρτινικά που άφησε ένα σωρό έ-
ξυμωτες άναμνήσεις.

ΤΕΡΕΖ ΧΕΡΜΠΙΝ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Θά κάνω επανάσταση,
μά την άγία 'Ανάστασι,
και με τό σόλο θά με δής, καμιά θολά στον όμο,
στη γειτονιά σου να θρεθώ,
καρσί στην πόρτα σου να ρθώ
και ν' άναστείλω σύνταγμα, να καταλύσω νόμο !

Θά κάνω επανάσταση
και θά γενθό Κατάστασι
και θά με δής με τ' άρματα της μάχης στη μαχαλά,
και θά σοδ κάνω στο λεφτό,
με τό μαρούτι καπινατό,
σάν τό γαράτο τό σκουμπρί, τ' άραίο σου κεφάλι !

Θά πάρω μπομπαρδιστικό
αεροπλάνο άγγλικό,
τρείς τόννους δυναμίτιδα, να ρίξω σου, ρε μπάμια
κι' άπ' όλη σου τη σύνθεσι,
μετά την άποσύνθεσι,
άν μείνουν, είναι ζήτημα, και πεντακόσια δράμα !

Θά πάρω τό Λυκαθητό
στονά μου χέρι και θά 'ρθώ
μ' όλο τό πυροβολικό καρσί σου να τόν στήσω
και με την πρώτη κανονιά
όποιος ζητήση, όμορφονιά,
να εύρη τά κομμάτια σου, φακό θά τοδ συστήσω !

Στρατοδικείο-τή ράτσα σου !
Θά κάνω στην ταρατά σου
και ό Καραθανάσης, ρέ, θά μητ εισαγγελέας
κι' όσοπου να κρέξης π'ό και φι
ή άπόφασι θά όγι, άδερφή,
και θάνε άνευ χάριτος, που πάει να πη «στο κρέας».

Κ' έτσι θά γίνη μάθημα
τό ιδικό σου πάθημα,
στην κάθε ντεμπεντέρισσα που πάει να ξεπορίση
και δεν θά νοικοκυρεύεται
και δεν θά χαμουρεύεται
μόλις θά μητ ή Πρωτομαγιά, μ' όποιον θά της γυαλίη.

ΡΟΔΟΜΕΛΙ

Στόν ίσκιου ποδχε πλέξ' ή περγουλιά
με τοδ ήλιου τά όλόχρυσά θελόνια,
στον καναβά σκυμμέν' ή κοπελιά
κεντούσε μαργαρίτες και φιστόνια

Ξάφνου τό σιοματάκι της τ' όργό
τό πήρε κύποια μέλισσα και ράβα
κι' έμπηξε τό κεντρί της σουθλερό,
στά χειλία, που κοκκίνιζαν, σάν φλόγα.

Δέν έξρω πόσο πόνεσε ή Μαρία,
μά ξέρω, πώς σάν άνοιξε ή κυψέλη,
πρώτη φορά του έγεύθη τό χωριό,
έτσι γλυκό και μυρωμένο μέλι...

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

'Από τη νόρα στο χωριό
κι' άπ' τό χωριό στη χώρα
ή κάνει ζέστη ή κάνει κρύο
σαράντα χρονία τώρα

Σαράντα χρονία ό Μαρής
τόν ίδιο δρόμο παραινι,
στην ίδια σουδάτα που θαρός
ό γέρο-ρουθόςος σέζει

Και κουρασμένοι πάν κ' οι δυό
και με σκυφτό τ'όν ώμε
άπ' τη ζωή ό ένας έδω,
κι' ό άλλος, άπ' τό δρόμο.

'Όπου μεγάλη άνηφορία
ό γέρος κατεβαίνει,
κ' ή ρόδες τρίζουν και θαρεία
ό ρούθος άνασαινει.

Και -Χμ !... και -Χμ !... όρα
(χνα-δραχιά)
δίνει στο ζω κουράγιο
και πα στο «χμ», σ'αγάπη
θρίζει και κάποιον άγιο...

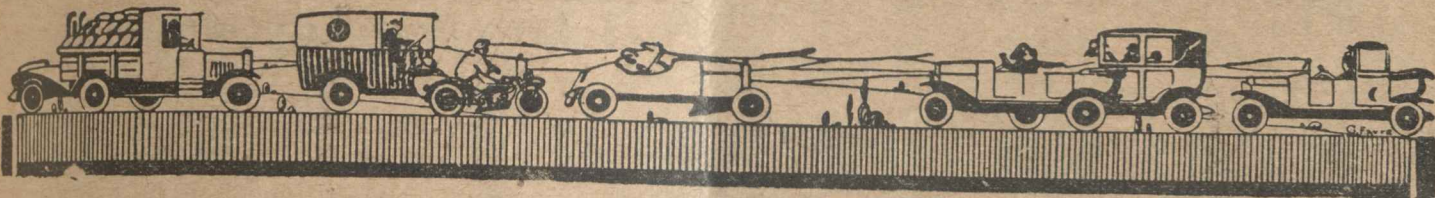
Και στοδ χωριό τό φειδιά,
σάν έμπον μονοπάτι,
παίρνει στο κάθισμα σκυρτό
ό ύπνος τόν χαράση.

Γλυστρά άπ' τό χέρι του σ'αγά
σιγά τό χαλινάρι
και μόνο του τό ζω κι' άρνά
τή σουδάτα κουμαντάρει.

Κ' ή ρόδες τρίζουν σάν
(χνα-δραχιά)
κ' οι χωριανοί όλοι, τ'όν
τις άφουγκράζονται και λέν
«'Εφτά κιόλας ή άρα...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τό φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. 'Η αθέτητος όπερτίσις των παρά των 'Υποπρακτορείων άπαγορεύεται.

'Η υπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεισφορά και μη συνδεδεμένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβά-
νεται υπό όφιν.

Πολλοί άναγνώστες μας μας γράφουν ότι έπιθυμούν να προμηθευθούν τάς
έκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομητά των περιοδικών μας, αλλά δυσκο-
λεύεται εις την έκδοσιν έπιταγών, για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τούδε
αποφασίζον ότι δεχόμεθα τό αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων,
'Ημερολογίων κλπ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα, οιασδήποτε τιμής.

Κων. Τζιμπήρη ν. 'Ενταύθα. Τό ποιήμα σας δεν είναι καλό. Και να
Ο ΠΑΛΙΟΣ ΠΟΝΟΣ

Μιά άγάπη είχα κι' εγώ,
μ' άφισε όμως μοναχό,
και γυρίζω τις νύχτες στο καπελά
ζητώντας τόν πόνο να ξεχνά.
Πέρασαν χρονία πολλά,
μα είναι πόνος καρπός
μ'ό έτοιμος τό μυαλό
να ψυχήσει σε κάθε στεναγμό.
Μη γράψετε λοιπόν στίχους. Διαβάσετε
πρὸς τό παρόν. Κι' άργότερα εα-
νοημοιάσετε

'Αβ. Γκιουσαν, Λούρν (Πρεβέζης). Και τό δικό σας ποιήμα όχι καλό.
Και ή άποδείξις :

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

'Ανοιξε, άγγελέ μου, άνοιξε,
έ πόνος ό αγιάτρευτος θά να με
καταντήση άσθενικόν κι' άδύ-
νατον.
Σκοτεινιασμένη ή ψυχή, καρδιά
(μου μαυρισμένη)
θά είναι παιά πολύ άργά δια να
(ευνύχηση-
'Ανοιξε, άγγελέ μου, άνοιξε,
τά μαύρα σου τά μάτια τά γλυκά
και άφρασε με ευτυχία για να πε-
(θάνω
μέσ τη θεομή και ποθητή σου άγ-
(καλιά.

Σας συμβουλεύουμε λοιπόν και σας να πάμετε να γράφετε στίχους. 'Η συμ-
βολή μας αυτή ίσως σας διασπαραξή, με συνήθισμα να λέμε την αλήθεια
Μη ζητάτε δε λεπτομερή κριτική. Τ'ε κριτική να κάνουμε σ' ένα ποιήμα άπολύ-
τως κακό :

Η. Πετράν, Καμάρας. Μας γράφετε στην έπιστολή σας :

«'Αξίουμε κ. Δευθυντά. Μεταξύ των όρραίων 'Ελληνικών ποιημάτων
τα άποία έπαιτεί τά προτιμά τό άξιότιμον περιοδικόν σας «Μπουκέτο»
διά την πλούσιαν της συλλογής του. 'Εν τούτοις όμοιωμένος, με ένθα-
ρση να έλπωρο, ότι θά παραμυθησάτε όλίγον φλόξενον χώρον διά τό
άποσθεν άναγνωστέον ποιήμα μου, εάν τό κρίνεται κατάλληλον πρὸς
δημοσίευσιν. Διατελώ μετά της προσηκούσης τιμής, ό άναγνώστης σας».

Τό ποιήμα σας, δυστυχώς, δεν κατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν. Δεν είναι καν
ποιήμα. Είναι έμμετρος πολυλογία. Μη
γράφτε στίχους. 'Η στείλετε κάτι κα-
λότερο. Τέλος, ίδού οι στίχοι σας, πρὸς
άποδείξιν ότι συνεπές, λογικώς και δι-
καιοσ σας μιλούμε :

Ο ΚΑΛΥΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

Με τό παρτίνο στο χέλι να ξε-
(σπάση)
πέταξε τά βιβλία σε μιάν άκρη,
και καθήκη με χέρια σταυρωμένα
να μάτια από δάκρυα πλημμυρισμένα.
Γνώμ' μου προκαλώσε πλῆξι
με την κρίνιν εμφάνισιν των
αί τέλει της καιροσύνης τοίχου.
Τραπέζι, μολύβια, μελάνι, χαρτιά,
όλα είναι δια έμέ πλημνικά.
'Αγ' δεν μπορώ να την ξεχάσω
που δια χατήρι της με έστειλε στην
(χνα-δραχιά)
(έπεινεί α.

Το χριότι μου με λαχτάρα φθορό
και σάν μαγνήτης με τραβά ή φω-
(χνα-δραχιά)
(χνα-δραχιά)
'Εσας ό δόστιχος να χαμνήθω
την πόνον μου να ξεχάσω στην κούα
(άγκυαλιά του.

Γ. Γιακουμίδη ν. 'Ενταύθα. Και τό δικό σας ποιήμα όχι πετυχημένο.
Δυστυχώς, τά ποιήματα, τά καλά ποιήματα, φίλε κύριε, δεν γράφονται εύκολα.
Θέλουν ταλέντο, θέλουν πείρα, μόρφωσι, και τί δεν θέλουν... Καί τώρα, να
και τό ποιήμα σας :

Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΜΟΥ ΖΩΗ

Στόν κόσμο έγεννήθηκα μά τό γιατί δεν ξέρω,
για πίκρες και για βάσανα μόνον να ύποφέρω.
Μικρός - μικρός όρφανέψα από μάννα και πατέρα,
να μη ιδώ στη νεότη μου ποτέ καλή ήμερα.

Μεγάλωσα, παντρεύτηκα, μά πριν να νοιώσω ζήση,
κι' έδω ή Μοίρα θέλησε σκληρά να με χωρίση.
Κι' έτσι από την στενοχωρία μου και από τόν καιμό μου
άφρώστησα ό δυστυχός, σκοτισθή τό μυαλό μου.

Τέσσαρες μήνες άρρωστος δεν ήλθε να ρωτήση
κανείς από τους συγγενείς να με παρηγορήση.
Κι' ήμουν μόνος, κατάκοιτός, κι' είχα για συντροφιά μου
την έρημη τή μοναξιά, τά μαύρα δάκρυά μου.

Και τώρα που γίγαν της ζωής άδιάβαστα τά τεύχη
κλείνω κι' εγώ τά μάτια μου κι' άπ'ου με ρίξει ή τύχη.

'Ανώψυμον. Τό διήγημα «Τό πεπρωμένο φυγείν άδόνατον», όχι έπιτυ-
χές. Γραμμένο σε καθαρεύουσα και με τρόπο άκατάστατο.

Σίμωνα 'Ιωνάν, Λόγγον ('Αλβανίας). Τό διήγημά σας γραμμένο άρ-
κετά καλά και φανερόν - πράγμα σπάνιον - άνθρωπο που ξέρει να γυμνή-
Τό θέμα του όμως δεν είναι ενδιαφέρον. 'Η σκέψις σας πολύ καλή. Δυστυχώς,
έμεις δεν μπορούμε να την πραγματοποιήσουμε, γιατί δεν έχουμε τά σχετικά
δικαιώματα.

Ν. Μακαρέζον, Λαμία. Τό διήγημά σας άνεπτυχτές. Τό θέμα συμφο-
νεί βέβαια με τόν τίτλο, αλλά αυτό δεν έχει σημασία. 'Ετσι, όπως είναι γραμ-
μένο, θυμίζει μαθητική έκθεσι.

Σ. Π. Ξανθάκη ν. Τό ποιήμα σας, και με τό διάρθεμα που τοδ κάνατε,
δεν... διαρβώθηκε ! 'Ολ' αυτά που μας γράφετε, θά γίνουν προσεχέστατα. Κά-
μια λίγο ύπομνή μου.

Κόμησαν Δημήτριον. Τό πεζογράφημά σας πολύ κοινό. Δεν
λέει τίποτε περισσότερο άπ' όσα γράφονται συνηθώς σ' αυτές τίς περιπτώσεις.

Τακτική ν. 'Αναγνώστη ν. Χανιά. Για να μη σας άποστή-
σουμε ως τώρα, αυτό σημαίνει πως ή έπιστολή σας δεν έληφθη. Κυτάγετε πάν-
τως προσεχτικότερα στα «Καρτ - Ποστάλ» των προηγούμενων μας φύλλων. Τό
διήγημά σας όχι έπιτυχές.

Γ. Κασκανέλη ν. Δυστυχώς, δεν μπορεί να γίνη τίποτε για αυτό που μας
γράφετε. 'Η μετάφρασις της «Κούρας με τας Καμειλάς» είναι ή καλύτερα καί
πληρστοτέρα άπ' όσες έχουν γίνει ως τώρα στην 'Ελλάδα, και άσφαλώς, μόλις
νότη την έχετε διαβάσει σε άλλη μετάφρασι, τό ενδιαφέρον που θά σας προ-
καλέση τό διάβασμα της δικής μας θά είναι πολύ μεγαλύτερο. 'Ο «Πόπος
Λαγκαρντέ» δεν έχει βγή σε βιβλίο.

Θ. Γιακουμίδη ν. Νέαν 'Υόρκη. 'Από τά ποιήματά σας πολύ καλό
ή «Τόψα», και θά τό δημοσιεύσουμε προσεχώς.

Πέτρον Σμαρά γ δ η ν. Πειραιά. Τό διήγημά σας συνταγμένο με
ύψος μαθητικής έκθεσος. 'Εντέλως πρωτόλειο. Γιατί βασίσαμε τόν ήρωα σας
Φρειδερίκο Ντυράν ; Χάθηκαν τόσα και τόσα 'Ελληνικά όνόματα !

Σ. Α., 'Αρεόπολη. Τό διήγημά σας, παρ' όλα τά ελαττώματά του, δείχνει
ότι θά μπορούσατε πολύ γρηγορά να γράφετε καλά. 'Επί του παρόντος, διαβά-
ζετε και, όταν γράφετε, προσέχετε ν' άποφεύγετε τίς κοινοτυπες περιγραφές,
τόν πολύ ρομαντισμό και τίς άοικειολογικές σκηνές.

Κόμησαν Δημήτριον. 'Ενταύθα. Σας συλλυπούμετα έκαρ-
δίως για τό πλῆγμα που σας καταφέρει
ή Μοίρα. 'Από τά ποιήματά σας καλύ-
τερο τό «Έλα, Χειμώνας», τό όποιο και
θα δημοσιευθί. Αυτό από όποιο δίνεται
τον τίτλο σονέττο, δεν είναι σονέττο. Τά
σόνεττα έχουν κατά κανόνα δεκάτε-
σες στίχους, δηλαδή αποτελούνται ά-
πό δύο τετράστιχα και δύο τρίστιχα. 'Ε-
πίσης, σ' ένα άρτιο τεχνικό σονέττο,
τά δύο τετράστιχα πρέπει να έχουν τις
ίδιες όμοιοκαταλήξεις. Τό πεζογράφη-
μά σας πολύ κοινό.

Θεόφιλον 'Ανδρέου, Ρό-
δο. Σας ευχαριστούμε πολύ. Τό έ-
χομε.

Ν. Κ. Β., Παπαδάκη ν. Πει-
ραιά. Τό διήγημά σας όχι έπιτυχές.
Γλώσσα άκατάστατη, διατάσεις κακή,
θέμα κοινό.

Νέαν 'Αρχή ν. Σόφιν. Τά ποιή-
ματά σας πολύ κοινά στο θέμα τους.

Νέαν Ροιδόπουλον. Τό
ποιήμα που μας στέλνετε είναι του Πέ-
τρου Βασιλικού και όχι δικό σας. Μην
τό ξαναστέλνετε αυτό.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

'Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

'Εσωτερικό δι' Έν Έτος	Δρχ. 200	'Εξωτερικό Δολλάρια 6
'Εξάμηνο	100	'Αμερικης

και δι' Ελληνικήν και Βελγικήν Κογκά έπίσημα συνδρομή σελίνια 30
Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τόν
Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λεκά 7

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός αντιπρόσωπος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν 'Αμερικη, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την
και διά άλλων πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, εκπροσωπούμενη παρὰ
του κ. Κ. Καλφοπούλου

Ελαφρώς καστανές Brunettes Χλωμές

Ξανθές

Σιτόχρωες Καστανές

Διά βραδυ- νές εξόδους

Ήλιοκαμμέ- νες Ξανθές

Μελαχρουνές

Προσιτή τιμή

Οκτώ λεπτοί άρωματισμοί

Υλικά άβλαβή

Δροσιά νεανική

Ρόδινη εμφάνιση

Ανωτέρα ποιότης

Τό κυτίον δραχ. 25

Γεν. Άντιπρ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Άκαδημίας 5. Τηλ. 20.918

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ORELIA

Η ORELIA σας εξασφαλίζει εκείνο το όποιο πάντοτε επιθυμούσατε, μεγάλα και εκφραστικά ματόκλαδα. Έλαφρά επάλειψις κάθε πρωί και θράδυ και θα έχετε συντόμως μεγάλα και γοητευτικώς καμπύλα ματόκλαδα. Το καλοκαίρι ιδίως διά το θάψιμο των ματοκλάδων σας μεταχειρίζεσθε την υγρην θαφήν ORELIA, η όποία αντίγει εις τα θαλάσσια λουτρά και τον ιδρώτα. Γεν. Άντ. Ι. Συμεώνογλου Έμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ILON

Θεραπεία

Εμμενίσκει πάσης φύσεως Αποστήματα, Χνθράμας, Φουδίνια, Ψυροσώδη, Έλκη, Φλεγμονάς, Πιλάρις, Ξηζέματα, Ξυλότε και Ξυρίσμα, Θεραπεία ανώδυνος, ταχίστη, Δοκιμάσατε, θα πεισθώτε, Πωλείται φαρμακεία

Γερμ. ILON S.A. FREIBURG ZÜRICH

Εταιρία Αντιπροσώπων ILON, Γραμ. 18 Αθηνών

Θεραπεύσατε αποστήματα, Φουδίνια, πηλινά, με το ILON

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τό κερδίζετε, αν βάψετε μόνη σας ένα περσινό σας με τας ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ, αι όποιαι κάθε παλιδό φόρεμα τό μεταβάλλουν σέ καινούριο. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά πεισθώτε. ΑΙ Βαφαί ΑΡΤΙ πωλούνται στά Φαρμακεία και Έμπορικά.

Βάψατε τά περσινά σας φορέματα με τας ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ και θα γίνουν καινούρια και μοντέρνα. ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιά νά πεισθώτε. Πωλούνται στά Φαρμακεία και Έμπορικά.

ΙΔΟΥ ΠΩΣ ΤΑ ΚΙ- ΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΔΟΝ- ΤΙΑ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΤΗΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΤΩΝ ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ ΦΟΝΕΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΤΑ ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Βουρτσίζατε τούς οδόντας σας με «Κολυνός» εντός τριών ημερών, θ' αποκτήσουν την φυσικήν των λευκότητα.

Ουδεμία άλλη κοινή οδοντό- κρεμα είνε εις θέσιν νά επιτύχη ότι, επιτυγχάνει η «Κο- λυνός».

Άφαιρεί τας κηλίδας. Ό άφρός της διεισδύει και εις την παραμικροτέραν σχισμήν.

Η «Κολυνός» φέρει τά άκό- λουθα αποτελέσματα:

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Άθήναι

Αναλαμβάνει οποθέσεις πάσης φύσεως. Άριθ. Τηλ. 23008

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΙΑΜΑΤΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΛΟΥΤΡΑ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Και κατά την έφετεινήν περίοδον δέν υστέρησεν ή πρόοδος της μονα- δικής μας λουτροπόλεως, ή όποία έ- ξελίσσεται ταχέως εις έφάμιλλον των καλλιτέρων Εύρωπαϊκων.

Νέα Ξενοδοχεία με όλας τας ά- νέσεις, νέα κέντρα άναψυχής, ωραία παραθαλάσσια πάρκα παρέχουν ό- λην την ψυχαγωγίαν και την άνεσιν, ή όποία συμπληρώνει τας άπαραμί- λους ιαματικές ιδιότητας των Πηγών και του έπιτραπεζίου ύδατος.

Υπέροχον κλίμα και τοπία μαγευ- τικά.

Τά λουτρικά καταστήματα άνεκαι- νίσθησαν πλήρως.

Ίατρική περίθαλψις — Υπηρεσία πρόθυμος.

Λουτρά πολυτελείας, φυσικά, θα- λάσσια.

Πυκνή συγκοινωνία έξ Άθηνων δι' αυτοκινήτων πολυτελείας, διά πολυ- τών λεωφορείων — Σιδηροδρομική — Ατμοπλοϊκή.

(Έκ των Γραφείων Α.Ο.Σ.Κ.)

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4

Τηλέφ. 21.417

Οί άνδρες προτι- μούν τις ξανθές, όταν όμως έχουν δέρμα μάτ.

Και δικαίως, γιατί τό χρώ- μα μάτ είνε εκείνο που δίνει στις γυναίκες τό ά- κατανίκητο θέλητρο της ύγείας και της σφριγηλής νεότητος.

Μόνον ή πούδρα χωρίς τάλκ

ΜΑΤΙΤΕ

της όποις όλα τά συστατικά είνε μάτ, σας εγγυώται χάρις σ' αυτή την εξαιρετική σύνθεσί της, τό ιδεώδες αυτό χρώμα.

Άρωματοποιία L. T. PIVER, Paris.

ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΙ- ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ

Δέρμα, δροσερό, νεανικό, γεμάτο ζωή και ύγεια ΔΕΝ μπορείτε ν' άποκτήσετε, και νά τό διατηρώσετε, μάλιστα έφ' όρου ζω- ής χωρίς τις «HORMONES DE BEAUTE» Στεροειδές μοναδικό στην Έλλάδα και τό άνωτερό όλου τού κόσμου γιατί περιέχει έκχυλίσματα άδένων και δερματος και επί πλέον οπτικές δια- μίνες που συμπληρώνουν την ένε- ργεια των ορμονών. Έπιδρά κατ' ευσέ- ναν στα κύτταρα. Τά διεγείρει, τά πρέει, τά πολλαπλασιάζει και έπιφέρει την πραγματική ανανέωση τού δερματος.

Χρησιμοποιήστε άμέσως τις «HOR- MONES DE BEAUTE» άνεξάρτητες ποι- ότητας δερματος και ΗΛΙΚΙΑΣ. Τό μα- ρμένο πρόσωπο θά ανασωθώσεται. Το νεανικό θά διατηρηθή. ACADEMIE DE BEAUTE ΜΕΣ ΚΕΤΤΥ ΕΡΜΟΥ 35

ΤΗΛ. 22-039

Ἡ ἑπτάωρος Πούδρα προδῶπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.
ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΝΗΣΗ
Ἡ ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.

2ΤΟ ΠΡΩΓ΄ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑ-
ΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ
ΠΑΛΙΝ. Ἡ ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ
ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ.

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ που-
δράρεσθε συνεχῶς, γιὰ νὰ
μὴν ἔχετε μύτη γυαλιστερή
καὶ νὰ μὴ φαίνεται τὸ δέρ-
μα σας λιπαρόν. Μιά νέα ἀ-
νακάλυψις σὰς ἐπιτρέπει νὰ πουδράρεσθε μίαν μόνον φορὰν
καὶ νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν φρεσκάδα τοῦ προ-
σώπου σας καὶ ὥραίο μάτ καὶ βελούδινο δέρμα. Ἐνα θαυ-
μάσιον συστατικόν, ἡ Mousse de Crème, ἀναμιγνύεται τώρα
εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα με κατατιθεμένην μέθο-
δον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάμνει ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλόν νὰ
κρατᾷ πέντε φορές περισσότερον ἀπὸ τὰς συνήθεις πούδρας.
Δὲν μένει ἐλάχιστον ἴχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ ζέστη, με-
τὰ μίαν πείσμονα παρτίδα τένις ἢ μετὰ μακρὰς διαρκείας
χορόν. Ἡ πούδρα Τοκαλόν προσδίδει δροσεράν, νεανικὴν καὶ
γοητευτικὴν ὀραϊότητα εἰς ὄψιν, πρὸ τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν
δύνανται νὰ ἀντισταθοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτί ἀμέσως σή-
μερον καὶ θὰ πεισθῇτε πόσον ἡ πούδρα Τοκαλόν διαφέρει ἀ-
πὸ ὅλας τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶνε ἡ μόνη ἡ ὁποία περι-
λαμβάνει τὸ μυστικὸν τῆς Mousse de Crème. Γενικὸς ἀντιπρό-
σωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

«ΑΛΜΑ»

Τὰ ὀραιότερα γυναικεῖα μονέλλα
Σ τ ο Ὡ

ΝΙΚ ΣΙΚ
ΠΡΩΗΝ
ΦΡΑΓΚΟΥΛ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, παραπλεύρως Ρόμης
Περικλέους 37

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ"
ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ - ΤΑΠΗΤΕΣ

Με τοὺς αὐτοὺς ὡς πάντοτε εὐνοϊκοὺς ὅρους συνεχῶς
παραλαβὴ τῶν γουναρικῶν καὶ ταπήτων διὰ τὸν καθῆκον
καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν συντήρησιν αὐτῶν εἰς εἰδικούς φαρ-
μάκους.

Τηλεφωνήσατε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀριθμὸν 80 - 19
γροστάσια Πατησίων.

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ"

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ

ΚΑΤΙΝΑΣ ΙΩ. ΣΙΓΑΝΟΥ

Τέως Δευθυντρία ἐπὶ ἑπταετίαν τοῦ
Οἴκου Σουζάν

ΒΟΥΛΗΣ 11Α
ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ Π. ΛΩΝ
(LES JOLIS CHAPEAUX)

ΚΟΥ Ι. Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935

ΕΠὶ 150.000 ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙ

ΛΟΣ ΛΑΧΝΟΣ	1 γραμ.	Δρ.
1	1	1
1	1	1
1	1	1
1	1	1
1	1	1
3	πρὸς δρ.	30.000
6	»	10.000
15	»	6.000
30	»	3.000
60	»	2.000
120	»	1.000
15.000	»	100

Ἡτὸς 15.240 γραμματῖα κερδίζουσι

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Γλυφάδῃ διώροφος
οἰκία ἐκ 3 δωμα. κάτω καὶ 3 ἄνω,
μετὰ λουτροῦ κλπ. μετὰ 2 ἰσογεί-
ων δωμα ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἐπὶ οἰκ-
πέδου 2200 πηχ., δύο δρόμοι. Πλη-
ροφόρια Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν
5, Κήπος Κλαυθμῶνος, Γραφεῖον
Κτηματικῶν Συναλλαγῶν.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μετὰ
νο καὶ ὄλων τῶν θεωρη-
σικῆς. Πληροφόρια Πη-
δπισθεν «Περσκέ».